

संस्कृतश्रीः
पाठमाला-५
ஸம்ஸ்கிருதபுரி:
பாடமாலா-5

Published by

SAMSKRIT EDUCATION SOCIETY [REGD.]

Head Office :
98-99 Luz Church Road,
Chennai-600 004.
Phone : 497 11 01.

Admn. Office :
283, T.T.K. Road,
Chennai - 600 018.

IVth Edition]

2002

[Rs. 25-00

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகை பாடமாலா

மொழிப்பயிற்சி மிக எளிதானது. கருத்துடன் ஊன்றிப்பயிலத் தொடங்கினால் ஓராண்டிற்குள் மொழி வசப்படத் தொடங்கும். பிறகு மொழியிலுள்ள சிறிதும் பெரிதுமான நூல்களை படித்துப் பழகப்பழக மொழி நன்கு வசப்பட்டுவிடுகிறது. மொழியின் இலக்கணமும் கற்பதற்கு எளிதே. தொடர்ந்து கருத்துடன் ஊன்றி ஈடுபடுவதே இதற்கான ஒரே உபாயம். நாம் நன்கு அறிந்த மொழி ஒன்றின் உதவி கொண்டு வேற்று மொழி கற்பதும் மிக எளிது. அந்தந்த மொழியின் தனிச் சிறப்பும் பழகப் பழகத்தானே புரியும். இதைக் கருத்தில் கொண்டே தமிழின் மூலம் ஸம்ஸ்கிருதத்தைக் கற்பதற்கு உதவுவது என்ற நோக்குடன் 1977ல் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸர்ஸ்வதி ஸ்வாமிகள் நல்லாசியுடன் ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ துவங்கப் பெற்றது.

பத்திரிகை மூலம் போதித்துத் தபால் மூலம் பயிற்சியில் உதவுவதானது. நேர்முகமாக வகுப்பறைகளில் போதிப்பது போல், எளிதாக அமைய வேண்டுமென்ற கருத்துடன் முயன்றதில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளோம். தொடர்ந்து இப்பத்திரிகையின் வாசகர் வட்டம் பெருகிவருகிறது.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் பாடங்களுடன் எளிய சிறிய சிறந்த கட்டுரைகள், ஸம்பாஷணைகள், சிறு நாடகங்கள், மற்றும் செய்யுள்கள், ஸ்தோத்திரங்கள் இவைகளும் இடம் பெற்று வருகின்றன. அவை வாசகர்களுக்கு இலக்கியங்களில் ஈடுபாட்டை வளர்க்க உதவுகின்றன.

ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துப்பயிற்சி முதல் உயர்ந்த காவியப் பகுதிகள் வரை எளிய முறையில் பாடங்கள் வரிசையாக அமைக்க பெற்று ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு பாடத்தின் இறுதியில் அமைந்த பயிற்சிகளை வாசகர்கள் எழுதி எங்களுக்கு அனுப்பித் திருத்தப் பெற்று திரும்பப் பெறுகிறார்கள்.

संस्कृतश्रीः - पाठ माला - ५

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா - 5

संस्कृतश्रीः भाषाबोधनाय क्रमशः विवरणं ददाति, यथा स्वयमेव गृहे बालाः कुमाराः वृद्धाश्च अवहिताः भाषामेनां वशीकुर्युः। भाषा न कापि वस्तुतः कठिना मृदुर्वा। भूयोभूयः श्रद्धया नियततया यथा यथा अभियोगः क्रियते, तथा तथा सा वशे भवति। लेखनं भाषणं चेति द्वयं हृद्गतस्य भावस्य परस्मै निवेदनाय उपकुरुते। भाषणाय, अन्यः कश्चन भाषाज्ञः अपेक्ष्यते। लेखनाय न सः अपेक्ष्यते। भाषणे प्रथमं प्रायशः अपभ्रंशो जायते। यदि अन्यः अस्य हितं चिन्तयन् अपभ्रंशं निर्दिशति, स्वयं च निर्दुष्टं संभाषते, तदा भाषणे अपभ्रंशः अपयात्येव। लेखनेऽपि प्रथमं अपभ्रंशाः भवेयुरेव। द्वित्रवारं स्वयमेव लिखितस्य अनुशीलनेन प्रायो दोषाः दृष्टिपथं आयान्त्येव। ततो दोषाणां निराकरणं सुकरमेव। भाषणे नैतत् घटते। चापतो निर्गतः शर इव भाषितं न प्रत्यादातुं शक्यते। भाषणे शक्तेः वर्धनैव भाषायां स्वातन्त्र्यं लभ्येत। अतः पाठमालागतान् पाठान् द्वित्राः संभूय पठत। परस्परं अनयैव भाषणं कुरुत। लिखत हृद्गतम्। परस्परं लिखितमनुशीलयत। सन्दिग्धं अध्यापकाय निवेद्य परिष्कुरुत। भाषा भवतां वशे भवेत्।

इतः गद्य - पद्यमयानि प्रकरणानि, कानिचित् पदशो वियोजनं, अन्वयः, सन्धेः समासस्य च निर्देशः तमिलि अर्थः इति क्रमं अवलम्ब्य पाठ्यन्ते। भवद्भिः स्वतः अवगम्येषु विषयेषु विवरणं न दीयेत।

स्वस्त्यस्तु। शुभमस्तु। ऋद्धिरस्तु। वाक्पटुत्वमस्तु।
दुरूहविषयावगाहोऽस्तु। लोकहिते प्रवणताऽस्तु। सर्वत्र शुभभावना
स्थिरीभवतु। मङ्गलं नः। मङ्गलं वः॥

पुस्तकजपवटहस्ते वरदाभयचिह्नचारुबाहुलते ।
कर्पूरामलदेहे वागीश्वरि शोधयाशु मम चेतः ॥

प्रथमः पाठः — பாடம் 1

श्रीशङ्करोदन्तम्

प्रथमो भागः ।

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः ।

गुरुः साक्षात्परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ १ ॥

गुरुः ब्रह्मा (भवति) गुरुः विष्णुः (भवति) गुरुः देवः महेश्वरः
(भवति) गुरुः साक्षात् परं ब्रह्म (भवति) । तस्मै श्रीगुरवे नमः । (महान्
ईश्वरः महेश्वरः । श्री युक्तः गुरुः श्रीगुरुः ।)

குரு பிருமமா, குரு விஷ்ணு, குரு தேவனான பரமசிவன்.
குருவே பரம்பொருள். அந்த குருவிற்கு நமஸ்காரம்.

श्रीगुरुं प्रणिपत्याहं दक्षिणामूर्तिरूपिणम् ।

शङ्करोदन्तमाख्यास्ये पूर्वाचार्यैः प्रकीर्तितम् ॥ २ ॥

अहं दक्षिणामूर्तिरूपिणं श्रीगुरुं प्रणिपत्य पूर्वाचार्यैः प्रकीर्तितं
शङ्करोदन्तं आख्यास्ये । (दक्षिणामूर्तिः रूपं यस्य तं । पूर्वं आचार्याः
तैः । शङ्करस्य उदन्तः, तं ।

நான் தக்ஷிணமூர்த்தி வடிவமுள்ள பெருமைபெற்ற
குருவை வணங்கி முற்காலத்திய பெரியோர்களால் கூறப்பட்ட
சங்கராசாரியரின் வரலாற்றைச் சொல்கிறேன்.

अस्ति कैलासशिखरे दक्षिणाशामुखः शिवः ।

वटाधः सनकादिभ्यो मौनेन ब्रह्म बोधयन् ॥ ३ ॥

कैलास शिखरे दक्षिणाशामुखः शिवः वटाधः सनकादिभ्यः मौनेन
ब्रह्म बोधयन् अस्ति । (कैलासस्य शिखरं, तस्मिन् । दक्षिणा च सा
आशा च, तस्यां मुखं यस्य, सः । वटस्य अधः । सनकः आदिः
येषां ते, तेभ्यः ।

கைலாஸத்தின் சிகரத்தில் தெற்குதிசை நோக்கிய சிவபெருமான் ஆலமரத்தினடியில் ஸனகர் முதலானோருக்கு மௌனமாகப் பரம்பொருளைப் பற்றி விளக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்.

स कदाचित् करुणया त्यक्त्वा मौनं ततः प्रयान्।

सन्नातुं भवतापार्तान् चचार भुवि शङ्करः ॥ ४ ॥

ச: एकदा करुणया मौनं त्यक्त्वा ततः प्रयान् भवतापार्तान् सन्नातुं शङ्करः (भूत्वा) भुवि चचार। (भवस्य तापः, तेन आर्तः, तान्। शंकरोति इति शङ्करः।

அவர் ஒருசமயம் கருணையால் பேசாமையைக் கைவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பியவராகப் பிறப்பெனும் பிணியால் நொந்தவர்களை நன்கு காப்பாற்ற சங்கராசார்யர் வடிவில் பூமியில் சுற்றி வந்தார்.

नुमस्तमुत्तमश्लोकं शङ्करं लोकशंकरम्।

शृणुमोऽवहितास्तस्य चरितं परमाद्भुतम् ॥ ५ ॥

उत्तमश्लोकं लोकशङ्करं तं शङ्करं नुमः। तस्य परमाद्भुतं चरितं अवहिताः शृणुमः। (उत्तमः श्लोकः यस्य तं। पुण्या कीर्तिः यस्य, तं। लोकस्य शं करोति इति, तं। परमं च तत् अद्भुतं च।

அந்த பெருமைமிக்க புகழ்பெற்றவரும் உலகிற்கு நன்மை புரிகிறவருமான சங்கராசாரியரை துதிப்போம். அவரது மிகவும் வியக்கத்தக்க வரலாற்றைக் கருத்துடன் கேட்போம்.

कलिना बलिना व्याप्ते विपुले धार्मिके पथि।

रुचिरे कापथे वेदविहिताचार संसृवे ॥ ६ ॥

देवेडितः करुणया शम्भुः सगुहपञ्जजः।

सहरी रोचयामास जनिं शंकरणेच्छया ॥ ७ ॥

தர்மத்தை ஒட்டிய வழி வலிவுள்ள கவியால் ஊடுறுவப்பட்டு அழிந்தபோது, வேதம் கூறிய நன்னெறி மறைந்த போது, தீயவழி (மக்களுக்கு) மிகவும் விரும்பத் தக்கதானபோது, தேவர்களால் வேண்டப்பெற்ற சிவபெருமாள் (மக்களுக்கு) நன்மைபுரியும் எண்ணத்தால் முருகன் - பிறும்மாவுடனும் விஷ்ணுவுடனும் அவதாரம் எடுப்பதை விரும்பினார்.

हरेर्हरस्य सद्गानि दिव्यान्याभान्ति सर्वतः ॥ ८ ॥

द्वयोः यत्तीरयोः दिव्यानि हरेः हरस्य (च) सद्भानि सर्वतः
आभान्ति, सा पूर्णा (नाम) नदी केरलेषु ख्याता। (यस्याः तीरे,
तयोः ।)

எதன் கரையில் தெய்விகப் பெருமை மிக்க விஷ்ணுவடையதும் சிவனுடையதுமான கோயில்கள் எங்கும் விளங்குகின்றனவோ. அந்த பூர்ண (என்ற) நதி கேரளத்தில் புகழ் பெற்றது.

ऋद्धिमानुत्तरे तस्यास्तीरे विप्रगणाश्रयः ।

कालटीति महान् ग्रामः फलभारनतद्भुमः ॥ ९ ॥

तस्याः उत्तरे तीरे, विप्रगणाश्रयः ऋद्धिमान्, फलभारनतद्रुमः कालटी
इति महान् ग्रामः (अस्ति) । (ऋद्धिः अस्य अस्तीति सः । विप्राणां
गणः, तस्य आश्रयः । फलानां भारः, तेन नताः द्रुमाः यस्मिन् सः ।)

அந்த நதியின் வடக்குக்கரையில் அந்தணர் கூட்டம் குடி இருப்பதும் செழிப்புள்ளதுமும் பழங்களின் சுமையால் தழைந்த மரங்கள் உள்ளதுமான காலடி என்ற பெரும் கிராமம் (உள்ளது).

तमावसच्छिवगुरुः भार्ययाऽऽर्याम्बया सह।

निर्यात्याध्ययनैर्यज्ञैः ऋणद्वितयमादरात्॥ १० ॥

शिवगुरुः आर्याम्बया भार्यया सह अध्ययनैः यज्ञैः (च) आदरात् ऋणद्वितयं निर्यात्य तं आवसत्। (ऋणयोः द्वितयं, तत्।)

சிவகுரு (என்ற அந்தணர்,) ஆர்யாம்பா என்ற மனைவியுடன் வேதம் ஓதுதலாலும் யாகங்களாலும் இருகடன்களைக் கருத்துடன் திருப்பிக்கொடுத்து அந்த கிராமத்தில் வசித்தார். (அந்தணனுக்கு பிறந்ததும் மூன்று கடன்கள் ஏற்படுகின்றன. ருஷிக்கடன், தேவக்கடன். பித்ருக்கடன் என. வேதம் ஓதுவதால் ருஷிக்கடன் நீங்குகிறது. யாகங்கள் புரிவதால் தேவக்கடனும், நல்ல பிள்ளை பெறுவதால் பித்ருக்கடனும் நீங்குகின்றன. அவற்றில் ருஷிக்கடனையும் தேவக்கடனையும் சிவகுரு தீர்த்துவிட்டார்.)

यातप्राये वयोमध्ये दृष्ट्वात्मानमपुत्रकम्।

पितृणामनृणो नाद्यापीति खेदमवाप सः॥ ११ ॥

सः वयोमध्ये यातप्राये आत्मानं अपुत्रकं दृष्ट्वा अद्य अपि पितृणां अनृणः न, इति खेदं अवाप। (वयसो मध्यं तस्मिन्। प्रायो यातं, तस्मिन्। न पुत्रको यस्य तम्। न ऋणं यस्य सः।)

அவர் (தன்) நடுவயது அனேகமாகக் கழிந்தபோது தான் பிள்ளை இல்லாதிருப்பவனாக உணர்ந்து இந்த வயதிலும் முன்னோர்களது கடன் தீர்த்தவனாக இல்லையே என்று மனவேதனையை அடைந்தார். (பித்ருக்கள் - தனக்கு முன்னோரான தந்தை பாட்டனார் முப்பாட்டனார் ஆகியோர்.)

भक्तवत्सलमीशानं भजावापत्यलब्धये।

इति पत्न्या प्रेरितस्स वृषाचलमुपागमत्॥ १२ ॥

“भक्तवत्सलं ईशानं अपत्यलब्धये भजाव” इति पत्न्या प्रेरितः
 सः वृषाचलं (नाम क्षेत्रं) उपागमत्। (भक्तेषु वत्सलः तं। अपत्यस्य
 लब्धिः, तस्यै। वृषः एव अचलः (अचलीभूतः) यस्मिन् तत्।)

பக்தர்களிடத்தில் பரிவுள்ள பரமேஸ்வரனை குழந்தைப்
 பேற்றிற்காக பிரார்த்திப்போம் என்று மனைவியால்
 தூண்டப்பெற்ற அவர் விருஷாசலத்தை அடைந்தார்.

भजनं तावचरतां तत्र भक्त्या समेधितौ।

वृषाचलेशस्तावाह प्रसन्नस्तपसा तयोः ॥ १३ ॥

तत्र भक्त्या समेधितौ तौ भजनं अचरताम्। तयोः तपसा प्रसन्नः
 वृषाचलेशः तौ आह। (वृषाचलस्य ईशः।)

அவ்விருவரும் பக்தி நிரம்பியவர்களாக பஜன விரதத்தை
 அனுஷ்டித்தார்கள். அவர்களது தவத்தால் மகிழ்ந்த
 விருஷாசலநாதன் இவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

युवां वरयतं पुत्रान् बहून् मूढांश्चिरायुषः।

सर्वज्ञमेकमथवा दिव्यमल्पायुषं सुतम् ॥ १४ ॥

युवां मूढान् चिरायुषः बहून् पुत्रान् अथवा दिव्यं सर्वज्ञं अल्पायुषं
 एकं वरयतम्। (चिरं आयुः येषां ते, तान्। सर्वं जानाति इति, तं।
 अल्पं आयुः यस्य, तं।)

“நீங்கள் இருவரும் மூடர்களும் நீண்ட ஆயுள்
 உள்ளவர்களுமான பல பிள்ளைகளையோ தெய்வீக
 சக்தியுள்ளவனும் எல்லாம் அறிந்தவனுமான அல்பாயுளுள்ள
 ஒரு பிள்ளையையோ தேர்ந்து எடுங்கள்” (என்று).

पुत्रोऽस्तु नौ स सर्वज्ञः इत्युच्चाते कृताञ्जली।

सर्वज्ञस्तनयो भूयात् गृहान् यातं मुदान्वितौ ॥ १५ ॥

इत्थं शिवां शिवगिरं श्रुत्वा तौ मुदितान्तरौ।

अयातां स्वगृहं शम्भौ समर्पितनिजेहितौ ॥ १६ ॥

“सः नौ पुत्रः सर्वज्ञः अस्तु” इति तौ कृताञ्जली ऊचाते।
 “तनयः सर्वज्ञः भूयात्। मुदा अन्वितौ गृहान् यातम्।” इत्थं शिवां
 शिवगिरं श्रुत्वा तौ मुदितान्तरौ, शंभौ समर्पित निजेहितौ स्वगृहं अयाताम्।
 (कृतः अञ्जलिः याभ्यां, तौ। शिवा गीः ताम्। मुदितं आन्तरं ययोः,
 तौ। स्वस्य (स्वयोः) गृहम्। समर्पितं निजं ईहितं याभ्यां तौ, तं।

“எங்களுக்கு எல்லாமறிந்தவனாக அந்தப்பிள்ளை இருக்கட்டும்” எனக் கைகூப்பியவர்களாகச் சொன்னார்கள். “எல்லாமறிந்த பிள்ளை உண்டாகட்டும். மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாக வீட்டை நோக்கிச் செல்லுங்கள்” என்று மங்களமான பரமேசுவரனின் பேச்சைக்கேட்டு மனம் மகிழ்ந்தவர்களாக சிவபெருமானிடத்தில் தங்களது விருப்பத்தை ஒப்படைத்தவர்களாக வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

सा दधार सती गर्भं काले शिवमहोयुतम् ।

ववृधे शनकैस्तस्याः गर्भो रविरिवोन्मिषन् ॥ १७ ॥

सती सा काले शिवमहोयुतं गर्भं दधार। तस्याः गर्भः, उन्मिषन्
रविः इव शनैः ववृधे। (शिवस्य महः, तेन युतः, तं।)

அவள் உரிய காலத்தில் சிவனது ஒளியுடன் கூடிய கருவைத்தாங்கினாள். உதிக்கும் சூரியன்போல் அந்தக்கரு சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்தது.

षड्विंशे शतके प्राप्ते यौधिष्ठिरशकस्य च ।

एकत्रिंशे नन्दनाब्दे नन्दे मेषङ्गते रवौ ॥ १८ ॥

वैशाखशुक्लपञ्चम्यां कर्कटे भे पुनर्वसौ ।

मध्याह्नेऽभिजिति श्रीमन्मुहूर्ते सर्वमङ्गले ॥ १९ ॥

सा प्रासूत शुभे काले सुतमिन्द्रमिवादितिः ।

सुलक्षणं विशालाक्षं पित्रोरानन्ददायिनम् ॥ २० ॥

यौधिष्ठिर शकस्य षड्विंशे शतके प्राप्ते, (च) एकत्रिंशे नन्दे नन्दनाब्दे, रवौ मेघं गते, वैशाखशुक्लपञ्चम्यां कर्कटे, पुनर्वसौ भे, अभिजिति, मध्याह्ने सर्वं मङ्गले श्रीमन्मुहूर्ते शुभे काले अदितिः इन्द्रं इव, आनन्ददायिनं सुतं प्रासूत। (युधिष्ठिरस्य अयं, सः शकः, तस्मिन्। वैशाखस्य शुक्ला पञ्चमी तस्यां। श्रीरस्यास्तीति श्रीमान्, श्रीमान् मुहूर्तः तस्मिन्। सर्वेषां मङ्गलं, तस्मिन्। शोभनानि लक्षणानि यस्य तं। विशाले अक्षिणी यस्य तं। आनन्दं ददाति इति तं।)

யுதிஷ்டிரசகத்தின் 26வது நூற்றாண்டு நடைபெறும்போது. அதன் முப்பத்தோராவது ஆண்டான புகழ்பெற்ற நந்தன ஆண்டில் சூரியன் மேஷத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது வைசாக சுக்லபக்ஷத்துப் பஞ்சமியில் கர்கடலக்கினத்தில் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் நடுப்பகலில் அபிஜித் எனும் வேளையில் எல்லோருக்கும் மங்களம் தரும் பெருமைமிக்க முகூர்த்தத்தில் நல்ல வேளையில் அதிதி இந்திரனைப் (பிள்ளையாகப் பெற்றதைப்) போல் அவள் நல்ல லக்ஷணங்கள் உள்ளவனும் விசாலமான கண்கள் உள்ளவனும் பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சி தருவனுமான பிள்ளையைப் பெற்றாள்.

(யுதிஷ்டிரசகம் கலிக்குமுன் 37 ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்த தர்ம புத்திரரின் பட்டாபிஷேகத்தைக் கொண்டாட அமைந்த காலவரை. கிருஸ்துவிற்கு 3102 ஆண்டுக்குக்கு முன் கலியுகம் தொடங்கியது. யுதிஷ்டிரசகம் தொடங்கி 2631 ம் ஆண்டில், கலியுகம் தொடங்கி 2593ம் ஆண்டில், கிருஸ்துவிற்குமுன் 509 ஆண்டில் ஸ்ரீ சங்கரபவத் பாதர் தோன்றினார் என்று ஸம்பிரதாயம் அறிந்தவர்களின் காலக்கணக்கு).

जातं तं तनयं जातकर्मणा पूतमातनोत्।

पिता शिवगुरुस्तस्य नाम शङ्कर इत्यधात्॥ २१॥

पिता शिवगुरुः तं तनयं जातकर्मणा पूतं आतनोत्। तस्य नाम शङ्करः इति अधात्। (जातस्य कर्म।)

தந்தையான சிவகுரு பிறந்துள்ள அந்த குமாரனை ஜாதகர்மா என்ற சடங்கால் தூய்மை பெற்றவனாகச் செய்தார். அவனுக்குச் சங்கரன் என்று பெயரிட்டார். ஜாதகர்மா — குழந்தை பிறந்ததும் தந்தை அதன் மேன்மைக்காகச் செய்ய வேண்டியசடங்கு.

चन्द्रेण मूर्ध्नि नेत्रेण भाले शूलेन चासंयोः ।

चिह्नितं स्फटिकाभं तं गिरिशं मेनिरे जनाः ॥ २२ ॥

மூர்த்தி சந்த்ரேண, பாலே நேத்ரேண, அச்யோ: ஶூலேன ச சிஹ்னிடம் ஸ்படிகாபம் தம் ஜனா: கிரிசம் மேனிரே। (ஸ்படிகஸ்யேவ ஆபா யஸ்ய தம்। கிரி ஶேதே இதி, தம்।)

தலையில் சந்திரனாலும், நெற்றியில் கண்ணாலும், தோள்களில் திரிகூலத்தாலும் அடையாளமிடப்பட்டவரும் ஸ்படிகம் போன்ற காந்தி உடையவருமான அவரை மக்கள் சிவபெருமானாக மதித்தனர்.

अर्भको ववृधे पित्रोर्मोदेन शरदिन्दुवत् ।

रिङ्गन् जुभ्यां चरन् पद्भ्यां कलं सुमधुरं वदन् ॥ २३

அர்மக:, ஶுப்யாம் ரிங்ஙந், பட்ப்யாம் சரந், கலம் சுமதூரம் வடந், (சந்) பித்ரோ: மோதேன (சஹ்) ஶரதிந்நுவுத் வவூதே। (ஶரத: இந்நு:, தஹ்। ஶு: ஜானு: முழங்கால்)

சிக முழங்கால்களால் தவழ்ந்துகொண்டும், கால்களால் நடந்து கொண்டும். இனிய மழலையுடன் பேசிக்கொண்டும் சரத்தாலத்துச்சந்திரனைப்போல் பெற்றோரின் மகிழ்ச்சியுடன் வளர்ந்தது. (சிகவின் அழகிய நடை முதலிய வினையாட்டைக் கண்டு பெற்றோரின் மகிழ்ச்சியும் சிகவும், சரத்தாலத்தின் சந்திரனைப்போல். வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன).

भाषामवेत् ततो वर्णान् पपाठ च लिलेख च ।

चूडां चकारास्य पिता तृतीयेऽब्दे यथाविधि ॥ २४ ॥

(शङ्करः) भाषां अवेत्। ततः वर्णान् पपाठ, लिलेख च। पिता तृतीये अब्दे यथाविधि अस्य चूडं चकार। (विधिं अनतिक्रम्य यथाविधि।)

(சிகவான சங்கரர்) மொழியை அறிந்துகொண்டார். அதன் பிறகு எழுத்தைக் கற்றுக்கொண்டார். எழுதினார். இவரது தந்தை மூன்றாவது வயதில் முறைப்படி இவருக்குச் செளளம் செய்தார்.

देवीं भेजे सतनयो नित्यं ग्रामान्तसंस्थिताम्।

शङ्कराय ददौ शिष्टं क्षीरादेव्यै निवेदितात् ॥ २५ ॥

(शिवगुरुः) सतनयः, नित्यं ग्रामान्तसंस्थितां देवीं भेजे। देव्यै निवेदितात् क्षीरात् शिष्टं शङ्कराय ददौ। (ग्रामस्य अन्ते संस्थिता तां)

(சிவகுரு) குமாரனுடன் தினமும் கிராமத்தின் எல்லையில் கோயில் கொண்டுள்ள பார்வதியை வழிபட்டு வந்தார். தேவிக்கு நிவேதனமாக அளிக்கப்பட்ட பாலில் மீந்ததை சங்கரருக்கு அளித்து வந்தார். (காலடிக்குப் பக்கத்திலுள்ள மாணிக்கமங்கலத்தில் உள்ள காத்யாயனினிதான் இந்த பார்வதிதேவி என்று சொல்கின்றனர்.)

कदाचिज्जनके याते कचिन्मात्रा प्रचोदितः।

देवीमाराधयद्बालः स्वयं क्षीरं निवेदयन् ॥ २६ ॥

कदाचित् जनके कचित् याते, मात्रा प्रचोदितः बालः क्षीरं निवेदयन् देवीं आराधयत्।

ஒருநாள் தந்தையான சிவகுரு எங்கோ (வெளியூர்) சென்று இருந்தபோது தாயான ஆர்யாம்பையினால் அனுப்பப்பட்ட சிறுவர் சங்கரர், தானே பாலே நிவேதனம் செய்பவராக தேவியை வழிபட்டார்.

पिबेति प्रार्थयामास सा नागृह्णात्ततः पयः।

रुरोद बालको देवी सन्निधायापिबत्ययः ॥ २७ ॥

(ச:) 'பிப' ! இதி ப்ரார்த்தயாமாச | சா தத: பய: ந அகூஹாத் |
பால: ரூரோத | தேவீ சந்நிதாய பய: அபிபத் |

(சங்கரர் பாலைக்) குடி என்று வேண்டினார். அந்ததேவி சங்கரரிடமிருந்து பாலை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பாலான சங்கரர் (அதனைக்கண்டு) அழத்தொடங்கினார். தேவி தோன்றிப் பாலைக் குடித்தாள்.

देव्या सर्वं पयः पीतं दृष्ट्वा किं वा न शेषितम् ।

मह्यं देहि पयः शिष्टं इत्यरोदीत्स बालकः ॥ २८ ॥

देव्या सर्वं पयः पीतं दृष्ट्वा, “शेषितं न किं वा?” “मह्यं शिष्टं पयः देहि” इति सः बालकः अरोदीत् ।

அந்தச் சிறுவனான சங்கரர் தேவியால் எல்லா பாலும் குடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு ஏன் பால் (எனக்குத் தருவதற்காக) மீதப்படுத்தவில்லை? எனக்கு மீதமாக உள்ள பாலைத் தா என்று அழுதார்.

सा लालयन्ती तं बालमङ्गमारोप्य वत्सला ।

अपाययत्ययः स्तन्यं बालस्तेनाभवत्कविः ॥ २९ ॥

वत्सला सा, तं बालं अङ्गं आरोप्य लालयन्ती, स्तन्यं पयः अपाययत् । तेन बालः कविः अभवत् ।

குழந்தையிடம் அன்பு மிகுந்த அந்த தேவி அந்தக் குழந்தையை மடியில் ஏற்றிக் கொஞ்சபவளாக (தன்) முலைப்பாலை ஊட்டிவிட்டாள். அந்த பாலன் அதனால் கவி ஆனார்.

ततः शिवगुरुर्बालं पञ्चमेऽब्दे सुमेधसम् ।

ब्रह्म संग्राहयामास ह्युपनीय यथाविधि ॥ ३० ॥

ततः शिवगुरुः, पञ्चमे अब्दे, सुमेधसं बालं यथाविधि उपनीय, ब्रह्म सङ्ग्राहयामास । (शोभना मेधा यस्य तम्) ।

அதன் பிறகு சிவகுரு ஐந்தாவது வயதில் நல்ல அறிவாளியான சிறுவனை முறைப்படி உபநயனத்தால் தூய்மைப் படுத்தி காயத்திரி மந்திரத்தை ஏற்கச்செய்தார்.

अथैकदा शिवगुरुः समाधाय मनः शिवे ।

दैवदिष्टं पदं भेजे निर्वृत्तनिखिलक्रियः ॥ ३१ ॥

अथ एकदा शिवगुरुः शिवे मनः समाधाय निर्वृत्तनिखिलक्रियः दैवदिष्टं पदं भेजे । (निर्वृत्ता निखिला क्रिया येन सः । दैवेन दिष्टं, तत्)

அதன் பிறகு ஒருநாள் சிவகுரு சிவபெருமானிடம் மனத்தைப் பதித்து எல்லாக்கடமைகளும் தீர்ந்தவராக விதி தந்த மரணத்தை அடைந்தார்.

गते पितरि खिद्यन्त्या मात्रा नीतो गुरोः कुलम् ।

अध्यैष्ट निगमान् सर्वान् आगादस्याष्टमं वयः ॥ ३२ ॥

पितरि गते, मात्रा गुरोः कुलं नीतः, सवीन् निगमान् अध्वैष्ट।
अस्य अष्टमं वयः आगात् ।

தந்தை மறைந்ததும் மனவேதனைப்பட்ட தாயாரால் குருவின் இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவராக எல்லா வேதங்களையும் கற்றார். அவருக்கு எட்டாவது வயது வந்தது.

भिक्षां ग्रहीतुं सवयोगणेनागात्कदाचन ।

दरिद्रविप्रसदनं भिक्षां देहीत्ययाचत ॥ ३३ ॥

कदाचित् सवयोगणेन (सह) भिक्षां ग्रहीतुं दरिद्रविप्रसदनं अगात्।
 “भिक्षां देहि” इति अयाचते (समानं वयः येषां ते सवयसः, तेषां
 गणः, तेन। दरिद्रो विप्रः, तस्य सदनं, तत्।)

ஒருசமயம் தன்வயதுக்கொத்த நண்பர் கூட்டத்துடன் பிட்சை ஏற்பதற்காக ஏழை அந்தணனின் வீட்டை அடைந்தார்.

कल्याणी द्विजपत्नी सा वटुं वीक्ष्याद्भुताकृतिम् ।

अदृष्ट्वा वटवे दातुमन्विच्छन्त्यपि किञ्चन ॥ ३४ ॥

एकं धात्रीफलं दीना ददौ तस्मा अवाङ्मुखी ।

कल्याणी विप्रपत्नी सा, अद्भुताकृतिं वटुं वीक्ष्य अन्विच्छन्ती अपि
वटवे दातुं किञ्चित् अपश्यन्ती, अवाङ्मुखी दीना एकं धात्रीफलं तस्मै
ददौ । (द्विजस्य पत्नी । अद्भुता आकृतिः यस्य, तं । धात्र्याः फलं,
तत् । अवाक् मुखं यस्याः सा)

அந்த மங்களம் நிரம்பிய அந்தணர் மனைவி விந்தைக்குரிய வடிவுள்ள பிருமம்சாரியைக் கண்டு, பிருமம்சாரிக்குக் கொடுக்கத் தேடியும் எதனையும் காணாதவளாக வேதனையுற்றவளாகத் தலை குனிந்தவளாக ஒரு நெல்லிக்கனியைத் தந்தாள்.

तां दृष्ट्वाऽकिञ्चनां दीनां स निष्किञ्चनवत्सलः ॥ ३५ ॥

उपतस्थे रमां देवीं नारायणकुटुंबिनीम् ।

ततः प्रसन्नां कमलां ययाचे दययाऽऽर्द्रधीः ॥ ३६ ॥

निष्किञ्चनवत्सलः, सः अकिञ्चनां दीनां तां दृष्ट्वा, नारायणकुटुंबिनीं
रमां देवीं उपतस्थे। ततः प्रसन्नां कमलां दयया आर्द्रधीः ययाचे।
(न किञ्चन यस्यां सा, तां। न किञ्चन येषु ते निष्किञ्चनाः तेषु
वत्सलः। कुटुम्बं अस्याः अस्तीति कुटुम्बिनी। नारायणस्य कुटुंबिनी।
आर्द्रा धीः यस्य सः।

ஒன்றுமில்லாத ஏழைகளிடம் அன்புள்ள அந்த சங்கரர் வேதனையுற்றவனும் கொடுக்க ஒன்றுமில்லாதவருமான அவகோக்கன்சுடு. நாராயணனின் இல்லாளும் எல்லாம் வல்லவருமான லக்ஷ்மியை வழிபட்டார். அதனால் தனையால் ஈரநெஞ்சமுள்ளவராக அருள் வடிவம்கொண்ட லக்ஷ்மியை வேண்டினார்.

विप्रपत्न्याऽऽत्मसर्वस्वं दत्तं मह्यमिदं फलम् ।

यद्यहं दयनीयोऽस्यै दद्या देवार्हसंपदः ॥ ३७ ॥

“विप्रपत्न्या आत्मसर्वस्वं, इदं फलं दत्तम्। यदि अहं दयनीयः,
देवार्हसंपदः अस्यै दद्याः। (विप्रस्य पत्नी, तया। आत्मनः सर्वं स्वं।
देवानां अर्हाः संपदः, ताः।)

அந்தணன் மனைவியால் தனது முழு உடமையாகிய இந்தக்கனி எனக்குத் தரப்பட்டது. நான் உனது கருணைக்குரியவனாகில், இவளுக்குத் தேவர்களுக்குகந்த செல்வங்களை அளிப்பாய்.

स्तुत्या प्रीता विदित्वाऽस्य हृद्गतं कृपया रमा ।

कनकामलकैवृष्टैः गेहमापूरयत्तदा ॥ ३८ ॥

स्तुत्या प्रीता रमा, अस्य हृद्गतं विदित्वा, कृपया तदा वृष्टैः कनकामलकैः गेहं आपूरयत् । (हृदि गतम् । कनकमयानि आमलकानि, तैः ।

துதியால் மகிழ்ந்த லக்ஷ்மீதேவி சங்கரது கருத்தை உணர்ந்து அப்போது பொழிந்த தங்க நெல்லிக்கனிகளால் வீட்டை நிரப்பினாள்.

अष्टमे हायने सर्वविद्यापारङ्गतो वदुः ।

निवृत्तोऽभूदगुरुकुलान्मातृशुश्रूषणे रतः ॥ ३९ ॥

अष्टमे हायने सर्वविद्यापारङ्गतः वदुः, गुरुकुलात् निवृत्तः, मातृशुश्रूषणे रतः अभूत् । (सर्वाः विद्याः तासां पारं गतः । गुरोः कुलं, तस्मात् । मातुः शुश्रूषणं, तस्मिन् ।)

எட்டாவது வயதில் எல்லா கல்வித் துறைகளின் எல்லையை அடைந்த (அந்த) பிறும்மசாரியான சங்கரர் குருவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பியவராகத் தாயின் பணிவிடையில் ஈடுபட்டவராக இருந்தார்.

नदीं विदूरां गन्तुमक्षमां जरया प्रसूम् ।

दृष्ट्वाऽऽनिन्ये नदीं पूर्णौ तूर्णौ निजगृहान्तिकम् ॥ ४० ॥

विदूरां नदीं जरया गन्तुं अक्षमां प्रसूं दृष्ट्वा, पूर्णौ नदीं तूर्णौ निजगृहान्तिकं आनिन्ये । (विदूरे गच्छति, तां । न क्षमा तां । निजं गृहं, तस्य अन्तिकं ।)

அவர் வெகுதூரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த பூர்ணாநதி நோக்கி முதுமையால் செல்ல முடியாதிருந்த தாயைக்கண்டு பூர்ணாநதியை உடனேயே தனது வீட்டின் அருகாமையை அடையச்செய்தார்.

एकदा शङ्करं नद्यामवतीर्णं यदृच्छया ।

तत्रागतोऽग्रहीनक्रो बालश्चुक्रोश मातरम् ॥ ४१ ॥

एकदा, नद्यां अवतीर्णं शङ्करं, यदृच्छया तत्र आगतः नक्रः अग्रहीत् ।
बालः मातरं (प्रति) चुक्रोश ।

ஒருசமயம் ஆற்றில் இறங்கிய சங்கரரைத் திடீரென அங்கு வந்த முதலை கவ்விற்று. பாலனான சங்கரர் தாயைக் கூவிக் கூப்பிட்டார்.

अंब ! नक्रगृहीतोऽहमायुषोऽन्तः समागतः ।

गृहीयामाश्रमं तुर्यं जन्मान्तरमिदं मतम् ॥ ४२ ॥

“अंब ! अहं नक्रगृहीतः । आयुषः अन्तः समागतः । तुर्यं आश्रमं गृहीयाम् । इदं जन्मान्तरं मतम् ॥” (नक्रेण गृहीतः । अन्यत् जन्म-जन्मान्तरं ।)

தாயே ! நான் முதலையால் கவ்வப்பட்டுள்ளேன். வாழ்வின் முடிவு நெருங்கிவிட்டது. நான்காவது ஆசிரமத்தை ஏற்பேன். இது வேறு பிறவி எனக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

नक्रान्मुक्तोऽथ जीवेयं यतिर्यायां पराङ्गतिम् ।

इत्युक्ता सा क्षणं दध्यौ कृत्ये दोलायितान्तरा ॥ ४३ ॥

“अथ नक्रात् मुक्तः जीवेयं (यदि) यतिः परां गतिं यायाम् ।”
इति उक्ता सा कृत्ये दोलायितान्तरा क्षणं दध्यौ । (दोलायितं अन्तरं यस्याः सा)

முதலையிலிருந்து விடுபட்டவனான உயிர் பிழைப்பேன். அல்லது (விடுபடாவிடில்) சன்யாசியாகி உத்தமகதியை அடைவேன். இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஆர்யாம்பாள் சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.

मृत्युग्रहात्सुतं त्रातुं नान्यं मार्गमविन्दत ।

सन्ध्यासग्रहणे पुत्रमनुमेने हितैषिणी ॥ ४४ ॥

सा मृत्यु ग्रहात् सुतं त्रातुं अन्यं मार्गं न अविन्दत । हितैषिणी पुत्रं सन्ध्यासग्रहणे अनुमेने । (मृत्योः ग्रहः, तस्मात् । सन्ध्यासस्य ग्रहणम्, तस्मिन् । हितं इच्छन्ती ।

சாவின் பிடியிலிருந்து பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவள் வேறு வழியைக் காணவில்லை. இதத்தைச் செய்ய முனைந்தவளாகப் பிள்ளையை ஸன்யாஸம் ஏற்க அனுமதித்தாள்.

सन्ध्यास्तोऽहमिति क्रोशन् बालो नक्रादमुच्यत ।

तीरं प्राप्य प्रहृष्टात्मा ननामांबापदाजयोः ॥ ४५ ॥

“अहं सन्ध्यास्तः” इति क्रोशन् बालः नक्रात् अमुच्यत । प्रहृष्टात्मा तीरं प्राप्य अम्बापदाजयोः ननाम । (प्रहृष्टः आत्मा यस्य, सः । पदे अजे इव । अंबायाः पदाजे, तयोः)

நான் ஸன்யாஸியாகிவிட்டேன் என உரக்கச் சொல்லுகின்ற சங்கரர் முதலையிலிருந்து விடுபட்டார். கரையை அடைந்து மகிழ்ந்து தாயின் திருவடித்தாமரைகளில் வணங்கினார்.

इत एव प्रव्रजिष्ये जनन्यनुमतस्त्वया ।

शाधि मामुत्तरे कृत्ये रक्षेयुस्त्वां सुहृज्जनाः ॥ ४६ ॥

“जननि ! त्वया अनुमतः इतः एव प्रव्रजिष्ये । उत्तरे कृत्ये मां शाधि । सुहृज्जनाः त्वां रक्षेयुः ॥ (शोभनं हृद् येषां ते, सुहृदो जनाः)

அம்மா! உங்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாக நான் இங்கிருந்தே (இப்பொழுதே) துறவியாக வெளிச்செல்வேன். மேற்கொண்டு செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் உத்தரவிடுங்கள். (உங்களிடம்) அக்கரையுள்ளவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள்.

इति प्रार्थयमानं तं कृच्छ्राल्लब्धधृतिः प्रसूः ।

प्राह मदेहपाते त्वं विदध्याः संस्कृतिं स्वयम् ॥ ४७ ॥

கூச்சூத் லப்யதூதி: ப்ரஸூ:, இதி ப்ரார்த்தயமானம் தம், ப்ராஹ “மடேஹபாதி த்வம் ஸ்வயம் ஸம்ஸ்கூதிம் விதத்யா: |” (லப்யா தூதி: யயா ஸா | மம டேஹ:, தஸ்ய பாத:, தஸ்மிந்)

மிகச்சீரமப்பட்டுத் தைரியமடைந்த அந்தத்தாய் அனுமதி கோரிநிற்கின்ற அவரைக் கேட்டுக் கொண்டாள். “என்னுடைய உடல் விழுந்ததும் நீயே ஈமச்சடங்குகளைச் செய்வாய்”

देहान्ते स्मर मां मातः समेष्यामि त्वदन्तिकम् ।

विधिवत्करणीयं च करिष्ये वचनात्तव ॥ ४८ ॥

“மாது: டேஹாந்தே மாம் ஸ்மர | த்வதந்திகம் ஸமேஷ்யாமி | தவ வचनाத் கரணியம் ச விதிவத் கரிஷ்யே |” (டேஹஸ்ய அந்த:, தஸ்மிந் | தவ அந்திகம் |)

தாயே ! உடலின் இறுதிநிலையில் என்னை நினையுங்கள். நான் தங்கள் சமீபம் வருவேன். முறைப்படி செய்ய வேண்டியதை உங்கள் சொற்படி செய்வேன்.

इत्युक्त्वा मातरं नत्वा प्रतस्थे दिशमुत्तराम् ।

पूर्णातीरालयगतः कृष्णः प्रस्थितमाह तम् ॥ ४९ ॥

இதி மாதரம் உக்த்வா, நத்வா, உத்தராம் டிஷம்(ப்ரதி) ப்ரதஸ்தே | ப்ரஸ்திதம் தம், பூர்ணாதிராலயகத: க்ருஷ்ண: அஹ | (பூர்ணியா: தீரே அாலய:, அாலயம் கத: |)

இவ்வாறு கூறித் தாயைக் வணங்கி வடக்கு திசை நோக்கிக்கிளம்பினார். கிளம்பிய அவரை பூர்ணேநதிக்கரையில் கோயில்கொண்டுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார்.

त्वया मातृहितायेयमानीता त्वद्गुहान्तिकम् ।

मद्धामोर्मिकरैस्तीव्रं ताडयत्यनिशं नदी ॥ ५० ॥

“மாதுஹிதாய த்வயா த்வஹந்திக் அநிதா இய் நதி மஹம் ஓர்மிகரே:
அநிசம் தீத்ரம் தாஹயதி.” (மாது: ஹிதம் தஸ்மै। தவ குஹம், தஸ்ய அந்திகம்,
மம ஹம்। ஓர்மய எவ கரா: தை:।)

உன்னால் உன் தாயின் நன்மையை முன்னிட்டு உன் வீட்டின்
அருகில் கொணரப்பெற்ற இந்த ஆறு என் இருப்பிடத்தை
அலைகளாகிய கைகளால் எப்போதும் கடுமையுடன்
அடித்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

சலிலைவாழ்மானம் மத்சதனம் பதனோந்முகம்।

தஸ்மாஹிதாய மஹம் ரக்ஷா, யாஹி த்வஸிஹ்யை ॥ 41 ॥

“சலிலை: வால்யமானம் மத்சதனம் பதனோந்முகம்। தஸ்மாத் மஹம் ரக்ஷா
விதாய, த்வஸிஹ்யை யாஹி.” (மம ததனம், பதனாய ஒந்முகம்। மம ஹம்,
தஸ்மै। த்வஸ்ய திஹி:, தஸ்யை।)

நீரின் தாக்குதலால் அசைக்கப்பட்டிருக்கின்ற என்
இருப்பிடத்திற்குப் பாதுகாப்பு அளித்துவிட்டுத் தன் காரியத்தை
நிறைவேற்றச் செல்வாயாக.

இதீரிரிதத் தத்ரதிமாம் அபநியாபகாததாத்।

த்விரே ரம்யே த்ரதேசே தம் த்ரத்யஸ்தாபயதத்யுதம் ॥ 42 ॥

இதி இரிரித: தத்ரதிமாம் அபகாததாத் அபநிய த்விரே ரம்யே த்ரதேசே
தம் அத்யுதம் த்ரத்யஸ்தாபயத்। (தஸ்ய த்ரதிமா। அபோ தத்சந்தி அநயா இதி
அபகா। தஸ்யா: தத: தஸ்மாத்।)

இவ்வாறு கூறப்பட்டவராக அந்த கிருஷ்ணரது
விக்ரஹத்தை ஆற்றங்கரையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி,
ஸ்திரமான அழகிய இடத்தில் அவரைப் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

தஸ்மாஜ்ஜநந்யாத்ர ததோ லக்ஷ்வானுஜா யதான்தர:।

த்ரதஸ்தே தயி நிர்வந்ம் தாவயந்ரஹ் நிர்குணம் ॥ 43 ॥

तस्मात् जनन्याः च अनुज्ञां लब्ध्वा, यतान्तरः, पथि निर्द्वन्द्वं निर्गुणं ब्रह्म भावयन् ततः प्रतस्थे । (यतं आन्तरं येन)

அதன் பிறகு அந்த கிருஷ்ணரிடமிருந்தும் தாயிடமிருந்தும் அனுமதி பெற்று மனத்தை அடக்கியவராக வழியில் வேற்றுமைகள் அற்ற தூயதான பரம்பொருளை மனத்தில் தியானம் செய்துகொண்டே அவ்விடம் விட்டகன்றார்.

गुरोश्चरणसेवार्थी गुर्वन्वेषणतत्परः ।

ग्रामान्पुराणि गहनान्यतीत्य प्राप नर्मदाम् ॥ ४४ ॥

गुरोः चरणसेवार्थी, गुर्वन्वेषणतत्परः, ग्रामान् पुराणि गहनानि अतीत्य नर्मदां प्राप । (चरणयो; सेवा, सैव अर्थः यस्य, सः तदेव परं यस्य तत्परः । गुरोः अन्वेषणे तत्परः ।)

(சங்கரர்) குருவின் திருவடிகளின் பணிவிடை செய்யும் நோக்கம் உள்ளவராக, குருவை நாடுவதில் முனைந்தவராக கிராமங்களையும் நகரங்களையும் காடுகளையும் தாண்டி நர்மதை ஆற்றை அடைந்தார்.

पुरा चिदंबरेशस्य प्रदोषननाद्भुतम् ।

द्रष्टुमभ्यागतः कश्चित्पाणिनिर्नाम तापसः ॥ ५५ ॥

पुरा चिदंबरनदेशस्य प्रदोषननाद्भुतं द्रष्टुं पाणिनिः नाम कश्चित् तापसः, अभ्यागतः । (चिदम्बरे नटानां ईशः, प्रदोषे नटनं, तदेव अद्भुतं, तत् ।)

முன்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்து ஈசனாகிய நடராஜப் பெருமானின் நடனமெனும் விந்தையைக் காண்பதற்காக பாணினி என்றமுனிவர் வந்தார்.

स चक्रे नृत्यतस्यस्य ढक्कानादविजम्भितैः ।

वर्णजालैः पदाभिख्यशास्त्रसूत्राणि बुद्धिमान् ॥ ५६ ॥

बुद्धिमान् सः, नृत्यतः तस्य ढकानादविजृम्भितैः, वर्णजालैः
पदाभिख्यशास्त्रसूत्राणि चक्रे। (ढकायाः नादः, तेन विजृम्भितानि, तैः।
वर्णानां जालानि तैः। पदं इति अभिख्या यस्य, तत् शास्त्रं, तस्य
सूत्राणि)

மிகச்சிறந்த அறிவாளியான அந்த பாணினி நர்த்தனம்
செய்கின்ற அந்த நடராஜப் பெருமானின் உடுக்கின்
ஒலியிலிருந்து வெளியான எழுத்துக் கூட்டங்களைக் கொண்டு
பத சாஸ்திரம் என்ற இலக்கண நூலுக்கான ஸூத்திரங்களை
எழுதினார்.

अथान्यस्तत्सहाध्यायी नाम्ना वररुचिर्मुनिः ।

वार्तिकान्याह सूत्रार्थं विवरीतुं महामतिः ॥ ५७ ॥

अथ, तत्सहाध्यायी अन्यः, नाम्ना वररुचिः महामतिः मुनिः सूत्रार्थं
विवरीतुं वार्तिकानि आह। (सह अधीते इति सहाध्यायो, तस्य सहाध्यायी
सूत्राणां अर्थः तं। महती मतिः यस्य सः।

மேலும் பாணினியுடன் இலக்கணம் கற்றவரான மற்றொரு
முனிவர் பெரும் அறிவாளி வரருசி என்பவர், ஸூத்திரங்களின்
பொருளை விளக்குவதற்காக வார்த்திகங்களைச் செய்தார்.
(சொன்னதையும் சொல்லாததையும் தவறானவைகளையும்
பற்றித் தெளிவு படுத்துபவை வார்த்திகங்கள்).

विष्णोर्हि शयनं शम्भोर्नूपुरं च महीधरः ।

शेषः पतञ्जलिरभूत् दिदृक्षुः स सभानटम् ॥ ५८ ॥

भुवं गतः तपस्विन्या गोणीनाभ्याः स सर्पराट् ।

सुतार्थिन्याः सवित्रेऽर्घ्यमर्पयन्त्याः कराञ्जलेः ॥ ५९ ॥

अपतत्सुन्दरवपुः बालकः सातिविस्मिता ।

सन्तुष्टा सस्वजे बालं स बभूव पतञ्जलिः ॥ ६० ॥

स्वर्णरङ्गे महाभाष्यमुपदेष्टुमना मुनिः ।
शिष्यान्प्रतीक्षमाणोऽभून्नटेशोक्षणनिर्वृतः ॥ ६३ ॥

முனி: ஸ்வர்ணரஜே நதேஷேஷணநிர்வத: , மஹாபாஷ்யம் உபதேஷுமனா: (சந்), ஸிஷ்யாந் துதீக்ஷமாண: அஹூத் (ஸ்வர்ணமயோ ரஜ: , தஸ்மிந் | மஹத் பாஷ்யம் | உபதேஷு மனோ யஸ்ய | நதானா இஷ: , தஸ்ய இக்ஷணம், தீன நிர்வத: |)

தங்கத்தாலான நடன அரங்கில் முனிவரான பதஞ்சலி நடராஜப் பெருமானைக் கண்டதால் மனநிறைவு கொண்டவராக மஹாபாஷ்யத்தைப் போதிக்க விரும்பியவராக சீடர்களை எதிர்பார்த்து இருந்தார்.

கதாசிதா஑தானு ஸிஷ்யானு ச ஸஹஸ்ரம் ததஸ்தத: |

வக்துத் துருவதூதே பாஷ்யம் ஸஹஸ்தஸ்தம்மமண்டபே || 64 ||

கதாசித், ச: ததஸ்தத:, அ஑தானு ஸஹஸ்ரம் ஸிஷ்யானு ஸஹஸ்தஸ்தம்மமண்டபே பாஷ்யம் வக்துத் துருவதூதே | (ஸஹஸ்ரம் தஸ்தா: யஸ்மிந் ச: மண்டப:, தஸ்மிந் |)

ஓரு சமயம், ஆங்காங்கிருந்து வந்து கூடிய ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பாஷ்யத்தை போதிக்கத் தொடங்கினார்.

மத்யே ஜவநிகா காசித் லம்பிதா குர்வதீதிநாமு |

நான்யேந ஸ்லபேத்கசித் நாபகச்சேதஹி: கசித் || 65 ||

நோத்கிபேதஹா ஜவநிகா ஸர்வோத்யவஹிதோ ஡வேத் |

இத்யாதிஸ்ய ச்சாத்ருவர்஑் பாஷ்யம் குரூபாதிஸத் || 66 ||

குர்வதீதிநா மத்யே காசித் ஜவநிகா லம்பிதா | “கசித் (அபி) அந்யேந ந ஸ்லபேத் | கசித் ஡ஹி: ந அபகச்சேத் | ஜவநிகா வா ந உத்கிபேத் | ஸர்வ: அபி அவஹித: ஡வேத் |” இதி ச்சாத்ருவர்஑் அாதிஸ்ய குரூ: பாஷ்யம் உபாதிஸத் | (குரூ: அதீதிநசு, தீஷா | ச்சாத்ராணா வர்஑:, த் |)

குருவிற்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையே ஓரு திரை தொடங்கலிடப்பட்டது. “எவரும் மற்றவருடன் பேசக்கூடாது, வெளியே எங்கும் செல்லக்கூடாது. திரையையும் தூக்கக்கூடாது. எல்லோரும் கவனத்துடன் இருக்கவேண்டும்”

என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு மாணவர் வகுப்பிற்கு குரு பாஷ்யத்தை போதித்தார்.

अष्टौ दिनान्यतीतानि नवमेऽहि किमप्यभूत्।

गौडदेशागतः कश्चित्पाठमध्ये बहिर्ययौ ॥ ६७ ॥

அஷ்டௌ தினானி அतीதானி । நவமே அஹி கிமபி அபூத் । கௌடேசாஸாத: கஸ்தித் பாடமயே பஹி: யயௌ । (கௌடோ நாம தேச:, தஸ்தாத் அாஸாத: । பாடஸ்ய மயே)

எட்டு நாட்கள் சென்றன. ஒன்பதாவது நாளில் ஏதோ (எதிர்பாராதது) நடந்தது. கௌடதேசத்திலிருந்து (கிழக்கு வங்கம் -ஒரிஸ்ஸாவின் இடையிலுள்ளது) வந்த ஒருவன் பாடத்தின் இடையே வெளியே சென்றான்.

उदक्षिपज्वनिकां शिष्यः कश्चन कौतुकात्।

सर्वेऽपश्यन्भीमरूपं स्वगुरुं शेषरूपिणम् ॥ ६८ ॥

கஸ்தன ஸிஸ்ய: கௌதுகாத் ஜவனிகாஸ்த் உடக்ஷிபத் । சர்வே ஸேஸரூபிணஸ்த் ஸ்வகூருஸ்த் பீமரூபஸ்த் அபஸ்யந் । (பீமஸ்த் ரூபஸ்த் யஸ்ய, தஸ்த் । ஸேஸ: ரூபஸ்த் யஸ்ய, தஸ்த் । ஸ்வஸ்ய ஸ்வேஸாஸ்த் வா கூரு: தஸ்த் ।)

ஒரு சிஷ்யன் குறுகுறுப்பால் திரையைத் தூக்கினான். எல்லோரும் பயங்கர வடிவம் கொண்ட ஆதிசேஷன் உருவிலிருந்த தம் குருவைக் கண்டனர்.

क्षणाद्विषाग्निना दग्धान् दृष्ट्वा स्वं रूपमास्थितः।

शशाप गौडमायान्तं ब्रह्मरक्षो भवेति सः ॥ ६९ ॥

ஸ: (பதஅலி:) க்ஷணாத் (ஸிஸ்யாந்) விஸாஸ்திநா த்ர஧்யாந் த்ரஶ்ட்வா, ஸ்வஸ்த் ரூபஸ்த் அஸ்தித:, அயாந்தஸ்த் கௌடஸ்த் “ப்ரஹ்ரக்ஷ: பவ” இதி ஸாஸாப । (விஸ்யஸ்த் அஸ்தி: தௌ ।)

அந்த பதஞ்சலி, நொடியில் விஷத்தீயால் எரிக்கப்பட்ட அவர்களைக் கண்டு தன் வடிவை ஏற்றவராக தன்னை நோக்கி

வருகின்ற கௌடதேசத்திலிருந்து வந்த மாணவனை
பிரும்மராக்ஷஸனாக ஆவாய் எனச் சபித்தார்.

शिष्यनाशानुतप्तोऽथ गौडमाहूय सादरम् ।

मदनुग्रहतो भातु महाभाष्यं तवान्तरे ॥ ७० ॥

वत्स मागा विषादं त्वं शिष्यस्ते भवितोत्तमः ।

तस्मै मत्कृतिमध्याप्य शापान्मुक्तो भवेत्यशात् ॥ ७१ ॥

शिष्यनाशानுதप्त: சாடர் ગૌડં આહૂય, “મહાભાષ્યં તવાન્તરે
મદનુગ્રહ: ભાતુ। વત્સ! ત્વં વિષાદં મા ગા:। તે ઉત્તમ: શિષ્યો
ભવિતા। તરમૈ મત્કૃતિં અધ્યાપ્ય શાપાત્ મુક્ત: ભવ”’’’’’’’’’’’’’’’’’’
(શિષ્યાણાં નાશ:, તેન અનુતપ્ત:। મમ અનુગ્રહ:, તસ્માત્। મમ
કૃતિ:, તાં।)

(કௌடணૈத்தવિર) મற்ற માணவர்களின் અழிவால் મનம்
વருந்தியவராக ஆதரவுடன் કௌடணૈ અழைத்து “உன்
அறிவில் என் அருளால் மஹா பாஷ்யம் நன்கு தெளிவாகப்
புரியட்டும். குழந்தாய்! கலங்காதே! உனக்கு நல்ல சீடன்
ஏற்படுவான். அவனுக்கு என் நூலைப் போதித்துப் பின்
சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்”’’’’’’’’’’’’’’’’’’

इत्थं गुरोः प्राप्य वरं गौडो रक्षोवपुर्धरः ।

रेवातटे वटेऽवात्सीत् सच्छिष्यावेक्षणोन्मुखः ॥ ७२ ॥

गौडः इत्थं गुरोः वरं प्राप्य, (ब्रह्म)रक्षोवपुर्धरः सच्छिष्यावेक्षणोन्मुखः
रेवातटे वटे अवात्सीत्। (रक्षसो वपुः, तं धरतीति सः। सन् शिष्यः,
तस्य अवेक्षणं, तस्मिन् उन्मुखः। रेवायाः तटः, तस्मिन्)

இப்படி கௌடர் குருவிடமிருந்து அருள்வாக்கு பெற்று
பிரும்மராக்ஷஸ வடிவமேற்றவராக நர்மதை நதிக்கரையில்
நல்லதொரு சீடனை எதிர்பார்ப்பதிலேயே முனைந்தவராக
ஆலமரத்தில் தங்கி இருந்தார்.

उज्जयिन्याश्चन्द्रशर्माभिधो विप्रवदुस्तदा ।

अहीश्वरमहाभाष्यमध्येतुं दक्षिणानगात् ॥ ७३ ॥

तदा उज्जयिन्याः चन्द्रशर्माभिः विप्रवदुः अहीश्वरमहाभाष्यं अध्येतुं दक्षिणान् अगात्। (चन्द्रशर्मा इति अभिधा यस्य। विप्रो वदुश्च। अहीनां ईश्वरः, तस्य महाभाष्यं, तत्।

உஜ்ஜயினியிலிருந்து சந்திரசர்மா என்ற பெயருள்ள ஒரு அந்தணர் சிறுவன் அப்போது பாம்பரசனான பதஞ்ஜலியின் மஹா பாஷ்யத்தைக் கற்பதற்காகத் தென்னாட்டை அடைந்தான்.

शापार्तं गौडमुद्धर्तुं स्वयं चन्द्रवपुर्धरः।

पतञ्जलिः समायात इति प्राहुः पुराविदः ॥ ७४ ॥

पुराविदः “शापार्तं गौडं उद्धर्तुं स्वयं चन्द्रवपुर्धरः पतञ्जलिः समायातः” इति प्राहुः। (शापेन आर्तः, तं। चन्द्रस्य वपुः, तद् धरतीति।)

முன்னாள் சரித்திரமறிந்தவர்கள் சாபத்தால் வாடிய கௌடரை கரையேற்றுவதற்காக பதஞ்ஜலி சந்திரசர்மாவின் உடல் தாங்கியவராக வந்தார் எனக் கூறுவர்.

निष्ठारूपं पचेर्ब्रूया इति पृष्टः स रक्षसा।

पक्मित्याह तेनासौ नीतस्तुष्टेन शिष्यताम् ॥ ६५ ॥

“पचेः निष्ठारूपं ब्रूयाः” इति रक्षसा पृष्टः सः “पक्” इति आह। तेन तुष्टेन असौ शिष्यतां नीतः।

பச் என்ற வினைப்பகுதியின் இறந்தகால வினையெச்சம் சேர்ந்த உருவம் சொல்வாய் என அந்த பிறும்மராக்ஷஸனால் கேட்கப் பெற்ற அந்த சந்திரசர்மா ‘பக்வம்’ எனக் கூறினார். மகிழ்ச்சியுற்ற அந்த பிறும்மராக்ஷஸனால் சிஷ்யராக்கப்பட்டார்.

अध्याप्य तं महाभाष्यं त्यक्त्वा रक्षोवपुस्ततः।

गौड आशास्य शिष्यं तं प्रतस्थे दिशमुत्तराम् ॥ ७६ ॥

ततः तं महाभाष्यं अध्याप्य, रक्षोवपुः त्यक्त्वा तं शिष्यं आशास्य गौडः उत्तरां दिशं प्रतस्थे। (रक्षसो वपुः, तत्।)

பிறகு அந்த சந்திரசர்மாவிற்கு மஹாபாஷ்யத்தைப் போதித்து விட்டு பிறும்மராஷ்டிரவடிவை விட்டு, அந்த சிஷ்யனை வாழ்த்திவிட்டு கௌடர் வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

तुरीयाश्रममासाद्य गौडो योगीश्वराच्छुकात् ।

ब्रह्मविद्यामधिजगे बदरीमध्युवास च ॥ ७७ ॥

गौडः योगीश्वरात् शुकात् तुरीयाश्रमं आसाद्य ब्रह्मविद्यां अधिजगे ।
बदरीं अध्युवास च । (योगिनां ईश्वरः, तस्मात् । तुरीयः आश्रमः, तं
ब्रह्मणः विद्या, तां)

கௌடர் யோகிகளில் சிறந்த சுகரிடமிருந்து நான்காவது
ஸன்யாஸமெனும் ஆசிரமத்தை ஏற்று, பரம்பொருளைப்பற்றிய
கல்வியைப் பயின்றார். பதரியில் வசித்தார்.

चन्द्रः श्रान्तश्चिराधीतेः निद्रया मोहमेयिवान् ।

तं काचिज्जीवयामास नवनीतेन कन्यका ॥ ७८ ॥

चन्द्रः, चिराधीतेः श्रान्तः निद्रया मोहं एयिवान् । तं काचित्
कन्यका नवनीतेन जीवयामास । (चिराय अधीतिः, तस्याः)

சந்திரசர்மா வெகுநாட்கள் தொடர்ந்து கற்றதனால் களைப்பு
அடைந்தவராகத் தூக்கத்தால் மயக்கமுற்றார். ஒருபெண்
அவரை வெண்ணெய்ப்பூச்சால் தெளிவித்தாள்.

उवाह तां स तिस्रोऽन्याः कन्या वैदुष्यमोहिताः ।

चत्वारस्तनया जाताः सर्वे विद्याविदोऽभवन् ॥ ७९ ॥

सः तां, वैदुष्यमोहिताः तिस्रः अन्याः कन्याश्च उवाह । तनयाः
चत्वारः जाताः । सर्वे विद्याविदः अभवन् ।

அந்த சந்திரசர்மா அந்தப்பெண்ணையும் (அவரது) கல்விச்
சிறப்பில் மயங்கிய மூன்று வேறு பெண்களையும் மணந்தார்.
நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். எல்லோரும் சிறந்த
கல்விமான்களாக ஆனார்கள்.

निवृत्तोऽभ्यगमद्वौडं स्वगुरुं बदरीस्थितम् ।

प्राप तुर्याश्रमं तस्य प्रसादाद्ब्रह्मभावदम् ॥ ८० ॥

निवृत्तः बदरीस्थितं स्वगुरुं गौडं अभ्यगमत् । तस्य प्रसादात् ब्रह्मभावदं
तुर्याश्रमं प्राप । (बदर्या स्थितः, तं । तुर्यः आश्रमः, तं । ब्रह्मणो भावः,
तं ददाति इति, तं ।)

பற்றற்றவராக சந்திரசர்மா பதரியிலிருந்த தன்குருவான
கௌடபாதரைச் சென்றடைந்தார். அவரது அருளால்
ஆத்மஞானத்தைத் தரவல்ல நான்காம் ஆசிரமத்தைப் பெற்றார்.

सततं जय गोविन्द पाहि गोविन्द मामिति ।

निगदन्नन्यतो मौनी गौविन्दाख्यामवाप सः ॥ ८१ ॥

सः सततं “गोविन्द ! जय ! गोविन्द ! पाहि माम् !” इति निगदन्,
अन्यतः मौनी, गोविन्दाख्यां अवाप । (गोविन्दः इति आख्या तां ।)

அந்த சந்திரசர்மா எப்போதும் “கோவிந்தா வாழி!
கோவிந்தா காப்பாற்று!” என்றே சொல்பவராக வேறு
பேச்சற்றவராக இருந்து கோவிந்தர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப்
பெற்றார்.

व्यासादेशाच्छङ्करार्यमुपदेष्टुं त्रयीशिरः ।

प्रतीक्षमाणस्तं योगी रेवातीरेऽवसत्सुखम् ॥ ८२ ॥

योगी व्यासादेशात् शङ्करार्यं त्रयीशिरः उपदेष्टुं तं प्रतीक्षमाणः रेवातीरे
सुखं अवसत् । (व्यासस्य आदेशः, तस्मात् । शङ्करश्चासौ आर्यश्च, तं ।
त्रय्याः शिरः, तत् । रेवायाः तीरं, तस्मिन् ।)

கோவிந்தர் (கோவிந்த பகவத்பாதர் என்பர்) வியாஸரது
ஆணையால் சங்கரருக்கு உபநிடதங்களை உபதேசிப்பதற்காக
அவரை எதிர்பார்ப்பவராக யோகநிலையில் அமர்ந்தவராக
நர்மதி ஆற்றங்கரையில் சுகமாக இருந்தார்.

इति श्रीशङ्करोदन्ते प्रथमो भागः

द्वितीयः पाठः — பாடம் 2

॥ श्रीमहिषासुरमर्दिनीस्तोत्रम् ॥

ஸ்ரீ மஹிஷாஸுரமார்த்திநீ ஸ்தோத்ரம்

अयि गिरिनन्दिनि नन्दितमेदिनि विश्वविनोदिनि नन्दनुते

गिरिवरविन्ध्यशिरोधिनिवासिनि विष्णुविलासिनि जिष्णुनुते ।

भगवति हे शितिकण्ठकुटुम्बिनि भूरिकुटुम्बिनि भूरिकृते

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ १ ॥

अयि गिरिनन्दिनि मலைமகளே, नन्दितमेदिनि உலகை மகிழ்விப்பவளே. विश्वविनोदिनि உலகின் இயக்கத்தை விளையாட்டாகச் செய்பவளே. नन्दनुते நந்தகோபனூல் வணங்கப் பெற்றவளே. गिरिवरविन्ध्यशिरोधिनिवासिनि மலைகளிற் சிறந்த விந்திய மலையின் கொடுமுடியில் வசிப்பவளே. विष्णुविलासिनि விஷ்ணுவிடம் (சக்தியாக) விளங்குபவளே. जिष्णुनुते அர்கனனூல் வணங்கப் பெற்றவளே. भगवति நிகரற்ற செல்வாக்கு. ஆற்றல், புகழ், செல்வம், அறிவு, வைராக்யம் இவைகளுடன் கூடியவளே. हे शितिकण्ठकुटुम्बिनि பரமசிவனின் இல்லாளே. भूरिकुटुम्बिनि உலகமாம் நிறைந்த பெரும் குடும்பமுள்ளவளே, भूरिकृते பலவகைப்பட்ட செயல்கள் உள்ளவளே. हे महिषासुर मर्दिनि மஹிஷன் என்ற அசுரனே வதைத்தவளே. रम्यकपर्दिनि அழகாகப் பின்னப்பெற்ற கூந்தலுடன் விளங்குபவளே. शैलसुते மலைமகளே जय जय வாழ்க வாழ்க !

விளக்கம்: 'நந்தநுதா' நந்தகோபனுக்கும் யசோதைக்கும் பெண்ணாகப் பிறந்தவள். வஸுதேவர் கிருஷ்ணனை யசோதையிடம் சேர்த்துவிட்டு மாற்றி எடுத்துச் சென்ற மஹாமாயை. "விந்திய கிரோதி நிவாஸிநி" விந்திய

மலைத்தொடரில் கோயில் கொண்டு உள்ள விந்தியவாஸிநி என்ற தூர்க்கை “விஷ்ணுவிலாஸிநி” வைஷ்ணவீ தூர்க்கை. ‘ஜிஷ்ணுநாத’ விராட யுத்தத்திற்கும் பாரத யுத்தத்திற்கும் முன் அர்ஜுனனால் வணங்கப் பெற்றவவள்.

சுரவரவर्षिणि दुर्धरधर्षिणि दुर्मुखमर्षिणि हर्षरते

त्रिभुवनपोषिणि शङ्करतोषिणि किल्बिषमोषिणि घोषरते ।

दनुजनिरोषिणि दितिसुतरोषिणि दुर्मदशोषिणि सिन्धुसुते

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ २ ॥

சுரவரவर्षिणि தேவர்கள் கோரியவைகளை வழங்குபவளே. दुर्धरधर्षिणि எதற்கும் அடங்காதவர்களை அடக்குபவளே. दुर्मुखमर्षिणि வாடிய முகத்தோற்றமுள்ள எளியோர்களை அன்புடன் தடவிக் கொடுப்பவளே, हर्षरते ஆனந்தத்தில் மூழ்கி யிருப்பவளே, त्रिभुवनपोषिणि மூவுலகையும் போஷிப்பவளே, शङ्करतोषिणि சிவனை மகிழ்விப்பவளே, किल्बिषमोषिणि (பக்தனின்) பாவங்களை அவன் அறியாவண்ணம் அப்புறப் படுத்துபவளே, घोषरते நான்மறைகள் ஓதுதலில் ஈடுபாடுள்ளவளே, (ஆயர்பாடியில் வசிப்பவளே) दनुजनिरोषिणि தநுவிடம் பிறந்த அசுரர்களிடம் கோப முள்ளவளே, दितिसुतरोषिणि திதியிடம் பிறந்த அசுரர்களிடம் கோபமுள்ளவளே, दुर्मदशोषिणि போக்கிரிகளிடம் உள்ள செருக்கை வற்றச் செய்பவளே, सिन्धुसुते கடல் மகளே, (ஐய ஐய என்று தொடரும் கடைசி அடியின் பொருள் முன்போல).

अयि जगदम्ब मदम्ब कदम्बवनप्रियवासिनि हासरते

शिखरिशिरोमणितुङ्गहिमालयभृङ्गनिजालयमध्यगते ।

मधुमधुरे मधुकैटभखज्जिनि कैटभभज्जिनि रासरते

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ ३ ॥

ஜகதம்ப உலகின் அன்னையே, மதம்ப எனது அன்னையே, கதம்பவநபிரவாசினி அடப்பங்காட்டில் (மதுரையில்) பிரியத்துடன் வசிப்பவளே, ஹசரதே சிரிப்பில் மகிழ்வவளே. சிவரிசிமொழி துஹிமாலயபூஜனிஜாலயமத்யகதே மலைகளுள் ரத்னம் போல் சிறந்த உயர்ந்த இமயமலையின் கொடுமுடியில் உள்ள தனது ஆலயத்தின் நடுவில் இருப்பவளே, மதுமதுரே தேனாப்போல் இனியவளே, (தேனாவிட இனியவளே, தேனில் உள்ள இனிப்பே) மதுகேதமபவஜினி மதுவையும் கைடபனையும் அவமதித்தவளே, கைதமபவஜினி கைடபனை உருக்குலைத்தவளே, ராசரதே கோலாட்டத்தில் விருப்பம் உள்ளவளே, (ஜய ஜய ஹே...)

விளக்கம்: உலகிற்குத் தாய், அற்புதான எனக்கும் தாய் ஆனது அவளுடைய தனிப்பெருங் கருணையால். 'ஹாஸரதா' அவள் வாய்விட்டுச் சிரிப்பது மாயையால் உலகை மயக்க. மதுகைடபன் என்ற இரு அசுரர்கள் உலகம் தோன்றியவுடன் உண்டானவர்கள். விஷ்ணு யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த போது பிரமனைத் துன்புறுத்தினார்கள். பிரமன் யோக நித்திரையான மஹாமாயையைத் துதிக்க விஷ்ணு நித்திரை நீங்கி மஹாமாயையின் உதவியால் மதுவையும் கைடபனையும் வதைத்தார் எனதேவீமாஹாத்மியம் கூறும்.

அயி சதரவண்ட விரவ்ணிடரண்ட விதுண்டிதசுண்டிஜாதிபதே

ரிபுஜஜண்ட விதாரணசண்ட பராஹ்மசுண்ட மூஜாதிபதே ।

நிஜபூஜதண்ட நிபாதிதரவ்ணிடவிபாதிதமுண்டமதாதிபதே

ஜய ஜய ஹே மஹிஷாசுரமதிநி ரமயகபதிநி சைலசுதே ॥ ௪ ॥

சதரவண்ட விரவ்ணிட-ரண்ட-விதுண்டி-சுண்ட-ஜாதிபதே நூறு துண்டுகளாக வெட்டப்பெற்ற தலையற்ற உடல்பகுதி (முண்டம்)யும் அறுக்கப்பட்ட துதிக்கையும் உள்ளவனாக யானைப்படைத்தலைவனை ஆக்கியவளே ரிபுஜ-ஜண்ட - விதாரண - சண்ட-பராஹ்ம - சுண்டமூஜாதிபதே எதிரியானைகளின் கன்னங்களைப்

பிளக்கவல்ல வலிவுள்ள சிங்கத்தை (வாகனமாக)க் கொண்டவளே நிஜ ழுஜ ட்ஷ னிபாதித ழுஷ்ட-விபாதித ழுஷ்டழாதிபதே தனது வலிவுள்ள கைகளால் துண்டு துண்டாக ழுண்டன் என்ற அஸுர சேனைத் தலைவனை வீழ்த்தியவளே, (ழய ழய ழேஹ...)

விளக்கம்: சுழ்பன் நிசுழ்பன் என்ற அசுரர்கள் இருவர், ழஹா ஸரஸ்வதியாகத் தோன்றி தேவி அவர்களை அழிக்கிறான். அவளது வாஹனமான சிங்கம் யானைப்படையை அழிக்கிறது. தேவியின் ழற்றொரு அழ்சமான சாழுண்டாதேவி ழுண்டனை அழிக்கிறான் என தேவீ ழாஹாத்ழியம் கூறும்.

அயி ர்ணடுர்ழட ழத்ருவஹித டுர்ழநிர்ழர் ழக்திழுதே

சுதரவிசார டுரிணழஹாசிவ டூதகூத ழுழயாதிபதே ।

டுரிதடுரிஹ டுராசயடுர்ழதி டானவடூதகூதான்தழதே

ழய ழய ஹே ழஹிசாசுரழர்ழினி ரழயகழர்ழினி ழைலசுதே ॥ ௨ ॥

ர்ணடுர்ழட ழத்ருவஹ-டித டுர்ழநிர்ழர் ழக்திழுதே யுத்தத்தில் பெருழதம் ழிடித்த எதிரிகளை அழிக்கக் கிளழ்பி, எதிரிகளால் தாங்க வொண்ணாதவாறு எல்லா தேவர்களின் சக்தியையும் தனக்குள் அடக்கி நிற்பவளே, சுதரவிசார-டுரிண ழஹாசிவடூதகூதழுழய அதிபதே சிறந்த திறழைசாலியும். ஆத்ழ விசாரத்தின் ழுன் நிற்பவருழான ழரழேஸ்வரனைத் தனது தூதராக ஆக்கியவளே, டுரித டுரிஹ-டுராசய டுர்ழதிடானவடூதகூத ஂத் ழதே ழுன் சேய்த தீவினைகளின் ழயனாகக் கெட்ட சேயல்களில் ஈடுழாடும் கெட்ட எண்ணழும் கெட்ட ழுத்தியும் ஁ள்ள (சுழ்பன் என்ற) அசுரனின் தூதனிடம் தனது தீர்ழானத்தைத் தெரிவித்தவளே (ழய ழயழேஹ..)

விளக்கம்: சுழ்பன் ழுதலான அசுரர்களின் துன்புறுத்தலைத் தாங்காத தேவர்கள் தேவியை வேண்ட தேவி எல்லா தேவசக்தியும் ஒருங்கே கொண்டவளாகத் தொன்றுகிறான்.

கெட்ட எண்ணம் கொண்ட சும்பன் தேவியின் அழகில் மயங்கித் தன்னை மணக்கத் தேவியிடம் தூதனை அனுப்பத் தன்னை வென்றால் மணக்கலாம் எனத் தூதனிடம் தேவி பதில் அனுப்புகிறாள். யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்ட அசுரனிடம் “இந்திரனிடம் மூவுலகை ஆளும் பொறுப்பைவிட்டுப் பாதாளம் செல்” எனப் பரமசிவனைத் தூதனுப்புகிறாள் என தேவீ மாஹாத்மியம் கூறும்.

அயி ஶரணாகத வரீவதூவர் வரீவராபயதாயிகரே

த்ரிபுவன மஸ்தக ஶூலவிரோதி ஶிரோதிக்ருதாமல ஶூலகரே ।

துமிதுமிதாமர துந்துபினாத மஹோ முகவரீகருத திஶ்மகரே

ஜய ஜய ஹே மஹிஷாசுரமர்தினி ரம்யகபர்தினி ஶைலசுதே ॥ ௨ ॥

ஶரணாகத-வரீவதூவர்-வரீவர்-அபயதாயி கரே ஶரணடைந்த எதிரிகளின் மனைவியருக்கும் உயர்ந்த வீரர்களுக்கும் கோரிய வரங்களையும் அபயத்தையும் கைகளால் வழங்குபவளே, த்ரிபுவன-மஸ்தக-ஶூல விரோதி-ஶிரோ-அதிகருத-அமலஶூல கரே மூவுலகிற்கும் தலைவலியாய் இருந்த எதிரிகளின் தலைகளில் செருகி உருவப்பட்ட தூய சூலத்தை ஏந்திய கைகளுள்ளவளே, துமிதுமித-அமரதுந்துபி-நாதமஹோ-முகவரீகருத-திஶ்ம கரே துமி துமி என முழங்கும் தேவர்களின் துந்துபி வாத்தியங்களின் பேரொலியால் சூரிய லோகம் வரை எதிரொலிக்கச் செய்தவளே. (ஜய ஜய ஹே....)

விளக்கம்: சும்பன் நிசும்பன் முதலான அசுரர்கள் வீழ்ந்த பிறகு மிகுந்தவர்கள் ஶரணடைய, தேவி அவர்களுக்குத் தஞ்சம் அளித்துக் கோரியவைகளை வழங்குகிறாள்.

அயி நிஜஹ் கருதிமாத்ரி நிராகருத தூஷ்ரவிலோசன தூஷ்ரஸ்தே

ஸமரவிஸோஸித ஶோஸிதவீஜ ஶமுத்ரவஸோஸித வீஜலதே ।

ஶிவ ஶிவ ஶுப்த நிஸுப்தமஹாவ தர்பித பூத் பிஸாசுரதே

ஜய ஜய ஹே மஹிஷாசுரமர்தினி ரம்யகபர்தினி ஶைலசுதே ॥ ௩ ॥

निजहुंक्तीमात्र-निराकृत-धूम्र विलोचन-धूम्रशते தனது ஹும் என்ற முழக்கத்தாலேயே புகைபடர்ந்தாற்போல பயங்கரமான கண்களையுடைய தூம்ரலோசனன் முதலான நூற்றுக்கணக்கான அசுரர்களை மாய்த்தவனே. समरविशोषित-शोणित-बीज समुद्र-शोणितबीज-लते யுத்தத்தில் ரக்தபீஜன் என்ற அசுரனின் உடலில் இருந்து சிந்திய ரத்தத் துளிகளிலிருந்து கொடிபோலத் தொடர்ந்து கிளம்பிய பல ரத்தபீஜர்களை (சிந்திய ரத்தபீஜனின் ரத்தத்தைக் குடிப்பதின் மூலம்) அழித்தவனே. शिव शिव மங்களம் உண்டாகட்டும், மங்களம் உண்டாகட்டும். शुम्भ निशुम्भ-महाह्व-तर्पित-भूतपिशाच-रते சும்பபனோடும் நிகும் பனோடும் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் பூதங்களையும் பிசாசங்களையும் ரத்தபானத்தால் திருப்தி அடையச் செய்வதில் ஈடுபட்டவனே. (ஜய ஜயஹே)

விளக்கம்: சும்பனின் ஏவலால் தேவியைப் பிடிக்க தூம்ரலோசனன் என்ற அசுரன் பல அசுரர்களுடன் வருகிறான். அவனைத் தேவி தனது ஹுங்காரத்தால் சாம்பலாக்குகிறாள். ரத்த பீஜனின் சரீரத்திலிருந்து பூமியில் சிந்தும் ஒவ்வொரு ரத்தச் சொட்டிலிருந்தும் அவனை ஒத்த மற்றொரு ரத்தபீஜன் கினம்புவான். அப்படி ஒருவரபலம். தேவீ காளியை அனுப்பி அவனது உடலில் இருந்து சிந்தும் ரத்தத்தை ஒரு சொட்டுகூட பூமியை அடையாதவாறு குடிக்கச் செய்கிறாள். ரத்தபீஜன் அழிகிறான் என தேவீ மாஹாத்மியம் கூறும்.

धनुरनुसङ्गरणक्षणसङ्ग परिस्फुरदङ्ग नटत्कटके

कनक पिशङ्गपृषत्कनिषङ्गरसद्भृङ्ग हतावटुके ।

कृतचतुरङ्ग बलक्षितिङ्ग घटद्वहरङ्ग रटद्वटुके

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ ८ ॥

धनुरनु-संगरण-क्षणसंग-परिस्फुरत्-अंग-नटत्कटके வில்லை

இழுப்பதில் நொடியில் முன்னும் பின்னும் செல்வதால்

பளிச்சிடும் கைகளில் விளையாடும் வளைகள் உள்ளவளே. கனகபிஷா க் பூத்கனிஷாரசுத-பூதகத் அவதூகே தங்கப்பூணிட்ட அம்புகள் நிரம்பிய அம்புருத் தூணியாலும் எக்காளமிடும்புத்த வீரர்கள் தாங்கத்தக்க கொம்பு வாத்தியத்தாலும் இடிக்கப்பெற்ற பிடரி (காதின் கீழ் கழுத்தின் இருபுறங்கள்)ப் பகுதியுள்ளவளே கृत-சுருங்கல சிதிரி-சுருங்கல-சுருங்கல (குதிரைப்படை, காலாட்படை, ரதப்படை, யானைப்படை என) நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பெற்ற சேனைகளுடன் போர்க்களத்தில் தனித்துப் பொருதுபவரும், பலபோர் அரங்குகளில் ஒரேச மயத்தில் பல உருவங்களில் முழக்கமிடுபவருமான வடுக (சிறுவன் உருவிலுள்ள) பைரவருடன் கூடியவளே. (ஐய ஐயவே...)

விளக்கம்: தேவி யுத்த அரங்கில் தோன்றும் அழகும் அவளது சேனையில் முன்னணி வீரனாக இருக்கும் வடுக பைரவரின் போர்க்கோலமும் இந்த சுலோகத்தில் சித்தரிக் கப்படுகின்றன.

जय जय जयजये जयशब्दपरस्तुति तत्पर विश्वनुते
भण भणभिजिमि भिंकृतनूपुर शिञ्जितमोहित भूतपते ।
नटितनटार्थ नटीनटनायक नाटितनाट्य सुगानरते
जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ ९ ॥

जयजये பாராட்டத்தக்க வெற்றியுடன் கூடியவளே, जयशब्दपरस्तुतितत्पर विश्वनुते வாழ்க என்ற கோஷமிடுவதில் ஈடுபட்டவர்களும், துதிப்பதில் ஈடுபட்ட வர்களுமாக உள்ள உலகத்தினால் வணங்கப்பெறுபவளே. भणभण-भिजिमि भिंकृतनूपुर शिञ्जितमोहितभूतपते பண - பண-பிஞ்சிமி-பிம் என ஒலிக்கும் சதங்கைகளின் ஒலியால் சிவனை மயக்குபவளே, नटितनटार्थनटीनटनायकनाटितनाट्यसुगानरते ஆடல், பாடலில் ஈடுபட்டுள்ள நடிகன், பின்னணி நடிகன், நடிகை, நடிகர் தலைவன் இவர்களது ஆடலிலும் பாடலிலும் ஈடுபடுபவளே! (ஐய ஐயவே...)

வெற்றிபெற்ற தேவியை தேவர்கள் வாழ்த்துகிறார்கள்.

अथ सुमनस्सुमनस्सुमनस्सुमनोहर कान्तियुते
श्रितरजनी रजनी रजनी रजनी रजनीकर वक्त्रवृते ।
सुनयनविभ्रमर भ्रमर भ्रमर भ्रमर भ्रमराधिपते
जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ १० ॥

சுமனஸ்ஸுமனஸ்ஸுமனஸ்ஸுமனோஹர் கान्तियुते நல்லெண்ணம் உள்ள தேவர்களின் நல்மனமாகிற புஷ்பத்தைத் தன்பால் இழுக்கவல்ல காந்தி உள்ளவளே, ஶ்ரீதரஜனீரஜ-நீரஜனீ-ரஜனீ-ரஜனீகரவக்த்ரவ்ருதே மஞ்சள் குழம்புப் பூச்சு ஏறியதும், தாமரை போலும் நள்ளிரவில் பிரகாசிக்கும் சந்திரன் போலும் துலங்குவதுமான முகமுள்ளவளே. சுனயனவிப்ரமர்-ப்ரமர்-ப்ரமர்-ப்ரமர்-ப்ரமராதிபதே கண்களைக்கண்டு (தாமரை என நினைத்து) மயங்கியதால் சுழன்று வரும் வண்டு போன்று பிரமரரம்பிகையின் நாதஞான சிவனைச் சுற்றிவரச் செய்பவளே. (ஐய ஐயஹே....)

ஸ்ரீ சைலத்திலுள்ள பிரமரரம்பிகை இங்கு துதிக்கப்பெறுகிறாள்.

सहितमहाह्व मल्लमतल्लिक मल्लितरल्लक मल्लरते
विरचितवल्लिक पल्लिकमल्लिक भिल्लिकभिल्लिक वर्गवृते ।
सितकृतपुल्लि समुल्लसितारुणतल्लजपल्लव सल्ललिते
जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ ११ ॥

சஹிதமஹாவ்-மல்ல-மதல்க-மல்கித-ரல்க-மல்கரதே பெரும் போர்க்களத்தில் கூடியுள்ள மல்லர்களில் சிறந்தவர்களும், சல்லடத்தை உடலைச்சுற்றி இறுக்க கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்களு மான போர்வீரர்களிடம் பிரியமாய் பழகுவவளே! விரசித-வல்கிக் பல்கிக் மல்கிக்-பில்கிக்-பில்கிக்-வர்க்ருதே நன்கு அமைக்கப்பட்ட கொடிவீடுகள் அமைந்த பள்ளி (வேடுவச்சேரி) களில் வாழ்ந்து வருபவர்களும் மல்லயுத்தத்தில் தேர்ந்தவர்களும்

குந்துமணியால் ஆன அணிகள் பூண்டவர்களுமான வேடர்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பெற்றவளே, சிதகூதபுலி சமூகசிடாரண-தலுஜபலுவசலுலிதே வெள்ளை நிறமுள்ள அழகாக அமைந்த புள்ளிகளால் விளங்கும் சிவந்த துளிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவளே. (ஐய ஐயஹே...)

விளக்கம்: ஸ்ரீசைலத்தின் காடுகளிலுள்ள வேடுவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் அவர்களது குலதேவதை வேடுவப்பெண் வேடத்தில் கிராதி, மாதங்கி, புலிந்த தநயா என்ற பெயர்களில் தேவி தோன்றி லீலைபுரிவதை இந்த சுலோகம் குறிப்பிடுகிறது.

அவிரலகுண்டலந்மதமேதுர மதமதஜ்ஜ ராஜபதே

த்ரிபுவந்மூஷணமூதகலானிதி ரூபயோனிதி ராஜசுதே ।

அயி சுததீஜந லாலசமானச மோஹந்மந்மத ராஜசுதே

ஜய ஜய ஹே மஹிஷாசுரமதிநி ரம்யகபதிநி சீலசுதே ॥ 12 ॥

அவிரலகுண்ட-குலந்மத-மேதுர மத மதஜ்ஜ ராஜபதே இடை விடாமல் கன்னத்திலிருந்து பெருகும் மதநீரும் பெருத்த உடலும் கொண்ட மதம்பிடித்த யானைக் கூட்டத்தின் தலைவியே, த்ரிபுவந்-மூஷண மூத கலானிதி ரூபயோனிதி ராஜசுதே மூவுலகிற்கும் அணியாக உள்ள சந்திரனைப் போன்று அழகுள்ள கடலரசனின் மகனே, சுததீஜந லாலச மானச மோஹ ந்மந்மத ராஜசுதே அழகான பற்களையுள்ள பெண்களின் சபலமுள்ள மனத்தை மயக்கவல்ல மன்மதனைப் பெற்றவளே (ஐய ஐயஹே...)

கமலதலாமல கோமலகான்தி கலாகலிதாமல ஫ாலதே

சகலவிலாச கலானிலயக்ரம கெலிசலத்கலஹ்சகூலே ।

அலிகூல சங்கூல குவலய மண்டல மூலிமலத்கூலாலிகூலே

ஜய ஜய ஹே மஹிஷாசுரமதிநி ரம்யகபதிநி சீலசுதே ॥ 13 ॥

கமலதலாமல காமல கான்தி கலாகலிதாமல ஫ாலலதே தாமரை
இதழ் போல தாயதும் அழகானதும் காந்திக்கதிர்
நிரம்பியதுமான மாசற்ற கொடிபோல் வளைந்த நெற்றியை
உடையவளே, சகல விலாசகலா - நிலய க்ரமகலிவலத்கல ஹ்சுகுலே
எல்லா கேளிக்கை கலைகளுக்கும் இருப்பிடமான தனது
அலங்கார நடைக்கேற்ப விலையாட்டாக நடைபழகும் அன்னப்
பறவைகளால் சூழப் பெற்றவளே, அலிகுல சங்குல குவலய மண்டல
மூலி மிலத்குலாலி குலே வண்டுக் கூட்டம் நிரம்பிய
அல்லிகொத்தின் மேல் செருகப்பெற்ற மகிழும்பூக்கொத்தை
தரித்துள்ள தோழிகளுடன் கூடியவளே (ஜய ஜயவே....)

கலமரலிரவ விகித கூகித லகித கலிகல மங்குமதே
மிலித புலிந் தனோஹ்ரகூகித ரகித சூல நிகுஅகதே ।
நிகுஅகபூத மஹாசவரிகண சதகுண சம்மூத கலிதலே
கய கய ஹே மஹிசாசுரமர்தினி ரமயகபர்தினி சூலசுதே ॥ ௧௪ ॥

கலமரலிரவ விகிதகூகித லகிதகலிகல மங்குமதே இனிய
நாதமுடைய புல்லாங்குழலின் ஒலியால் தோற்றுக் கூவுவதற்கு
வெட்கப்படும் நற்பண்புமிக்க குயில்களால் சூழப்
பெற்றவளே, மிலிதபுலிந் தனோஹ்ரகூகிதரகிதசூலநிகுஅகதே
கூடியுள்ள வேடர்களின் மனங்களைக் கவரும் குந்துமணிகளால்
சிவந்துள்ள மலையிலுள்ள கொடிவீடுகளில் தங்குபவளே,
நிகுஅகபூதமஹாசவரிகணசதகுணசம்மூதகலிதலே தனக்கு அடிமையாகி
உள்ள வேட்டுவப் பெண்கள் நல்லெண்ணத்துடன் கூட்டமாகக்
கூடியுள்ள கேளிக்கைக் கூட்டங்களில் காணப்பெறுபவளே.
(ஜய ஜயவே....)

கதிததபீதததகூல விசித்ர மயூக திரசூத சந்த்ரகூ
ப்ரணத சூராசுர மூலிமணிஸூரதங்குலசநகக சந்த்ரகூ ।
கித கநகாசல மூலி பதோகித நிர்த்ர கூகூர கும்பகூகூ
கய கய ஹே மஹிசாசுரமர்தினி ரமயகபர்தினி சூலசுதே ॥ ௧௫ ॥

கரீத-பீத-துகூல-விசித்ர-மயூக-திரஸ்கூத-சந்த்ரூக இடப்பில்
தரித்துள்ள மஞ்சள் நிறப்பட்டுப் புடவையின் வியக்கத்தக்க
கதிரொளிகளால் மகுடத்திலுள்ள சந்திரனின் கிரணங்களை
மங்கச் செய்தவளே ப்ரணத-சுராசுர-மௌலி-மணி-ஸுரதர்ஸு-லஸ்த்
நக-சந்த்ரூக தன்னை வணங்கும் தேவர்களும் அசுரர்களும்
தரித்துள்ள கிரீடங்களில் பதித்துள்ள ரத்தினங்களினின்று பளிச்
செனச் சிதறும் ஒளிக்கதிர்களால் வீளங்குகின்ற சந்திரனுக்
கொப்பான கால் நகங்களின் காந்தியுடன் கூடியவளே,
ஜித-கனகாசல-மௌலி-பத ஃர்ஜித-நிர்ஃ-கூஜர கும்ப குகை (தனது
தோற்றத்தால்) மேருமலையின் சிகரத்தை வென்றதும்,
வலிவுள்ள அடித்தளம் அமைந்ததும், நெருக்கமுள்ளதும்,
யானையின் மத்தகத்துக்கொப்பானதுமான கொங்கைகளை
உடையவளே (ஐய ஐய ஹே....)

விஜிதசஹஸ்கரேக சஹஸ்கரேக சஹஸ்கரேகனுதே

கூதசுரதாரக சங்ர தாரக சங்ர தாரக சூநுசுதே ।

சுரதஸமாதி ஸமானஸமாதி ஸமாதி ஸமாதி சுஜாதரதே

ஜய ஜய ஹே மஹிஸாசுரமர்தினி ரம்யகபர்தினி ஸைலசுதே ॥ ௧௬ ॥

விஜித சஹஸ்கர ஃக சஹஸ்கர ஃக சஹஸ் கர ஃகனுதே ஆயிரம்
கைகளுள்ள கார்த்தவீர்ய அர்சுனனை வென்ற பரகராமர்.
ஓராயிரம் கிரணங்களைக் கைகளாகக்கொண்ட சூரியன். ஆயிரம்
கைகள் உள்ள நாராயணன் இவர்களால் தனிப்பட்ட
தெய்வமென வணங்கப்பெற்றவளே, கூத சுர தாரக சங்ர தாரக
சங்ர தாரக சூநு சுதே தேவர்களைக் காப்பதாகத் தீர்மானித்தபடி,
தாரகாகரனுடன் போர்புரிந்தவரும், தாரக மந்திரத்தை
உலகிற்கு அளித்துக் காப்பாற்றியவரும் பரமசிவனின்
மைந்தனுமான கந்தனைத் தன் மைந்தனாகக் கொண்டவளே, சுரத
ஸமாதி ஸமான ஸமாதி ஸமாதி ஸமாதி சுஜாதரதே ஸுரதன், ஸமாதி

என்ற இருவரிள், மற்றும், ஒப்பானவர்களின் ஆழ்ந்த தியானத்தில் மனத்தெளிவைக் கொடுப்பதில் விருப்பம் உடையவளே (ஐய ஐய ஹே....)

விளக்கம்: கார்த்தவீர்யனுக்கு ஆயிரம் கைகள். பரசுராமர் அவனைக்கொன்றார். 'விஜிதஸஹஸ்ரகரன்' பரசுராமர். ஏக ஸஹஸ்ரகரன் - ஸூர்யன். ஆயிரக்கணக்கான கரங்களை-கிரணங்களை உடையவர். ஸஹஸ்ரகீர்ஷா - ஸஹஸ்ரபாத் என ஆயிரக்கணக்கான தலைகள், கண்கள், கைகள் கால்கள் உள்ளவரெனப்புருஷ ஸூக்தம் குறிப்பிடும் விராட்புருஷன் நாராயணன். இவர்கள் தேவியை ஆராதிப்பவர்கள். ஸூரதன் என்ற அரசனும் ஸமாதி என்ற வைசியனும் நாடிழந்தும் செல்வமிழந்தும் காட்டில் வருந்தி மேதஸ் என்ற முனிவரிடம் சென்று தேவியின் வழிபாட்டு முறைகளை அறிந்து அவளை வழிபட்டு மேன்மையடைந்தனர் என தேவீமாஹாத்மியம் கூறும்.

पदकमलं करुणानिलये वरिवस्यति योऽनुदिनं स शिवे

अयि कमले कमलानिलये कमलानिलयः स कथं न भवेत् ।

तव पदमेव परं पदमित्यनुशीलयतो मम किं न शिवे

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ १७ ॥

கமலானிலயே கமலே தாமரையில் வசிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியே சிவே மங்களமானவளே கருணானிலயே கருணைக்கிருப்பிடமானவளே ய: எவன் அநுதினம் தினமும் பதகமலம் (உன்) தாமரையை ஒத்த திருவடிகளை வரிவச்யதி வழிபடுகிறானோ கமலானிலய: லக்ஷ்மி வசிக்குமிடமாக ச கथं ந भवेत् அவன் ஏன் ஆகமாட்டான்? तव पदं एव உன் திருவடிகளையே परं पदमिति தான் அடையவேண்டியவைகளுக்குள் சிறந்தாக அநுசீலயத: கருதும் மம எனக்கு किं न எதுதான் கிடைக்காது. (ஐய ஐய ஹே....)

कनकलसत्कल सिन्धुजलैरनु सिंचिनुते गुणरङ्गभुवं

भजति स किं न शचीकुचकुंभतटी परिरंभ सुखानुभवम् ।

तव चरणं शरणं करवाणि नतामरवाणिनिवासि शिवं

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ १८ ॥

குணரங்முவ் உனது வாசலில் கோலம் போடுமிடத்தை கனகலசத்வலசிந்஢ுஜலு: தங்கக்குடத்தில் ஓலிவிடும் ஆற்று நீரால் அநுசி்நுதெ தெளித்து சுத்தம் செய்பவன் சாி்குசுக் ஢தீபரி்஢ சுலானு஢் இந்திராணியின் ஢ார்பகத்தைத் தழுவிக் கொள்வதால் ஏற்படும் சுகத்தின் அநுபவத்தை (இந்திர பதவியை) ச: கி் ஢ ஢ஜதி அடைய஢ாட்டானு? ஢தா஢ர வாணி ஢ிவாசி தேவர்களால் வணங்கப்பெற்றதும் ஸரஸ்வதியின் தங்குமிடழும் சிவ் ஢ங்கள஢ானது஢ான தவ சரண் உன் திருவடிகளை சரண் கரவாணி சரண஢டைகிறேன்.

तव विमलेन्दुकुलं वदनेन्दुमलं सकलं ननु कूलयते

किमु पुरुहूतपुरीन्दुमुखी सुमुखीभिरसौ विमुखीक्रियते ।

मम तु मतं शिवनामधने भवतीकृपया किमुत क्रियते

जय जय हे महिषासुरमर्दिनि रम्यकपर्दिनि शैलसुते ॥ १९ ॥

வி஢லேந்஢ுகுல் ஢ிர்஢ல஢ான சந்திராங்களுக்கொப்பான தவ வடநேந்஢ு உனது ஢ுகசந்திரனை சகல் உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் ஢நு அல் கூலயதெ ஢றைக்க (வெல்ல) ஢ுடியாதல்லவா? ஢ுரூத஢ுரி இந்திரனின் தலைநகரான அ஢ராவதியில் உள்ள இந்஢ுலுசி஢ுலுசி஢ி: சந்திரனுக்கொப்பான ஢ுகங்களைக்கொண்ட அழகிகளால் அசு கி஢ு வி஢ுலுசி்ரியதெ இந்த உன் ஢ுகசந்திரன் வெல்லப்படுவானு என்ன? ஢஢ து ஢த் என் கருத்து என்னவென்றால் சிவ஢ா஢தெ 'சிவ' என்ற ஢ெயரையே அருஞ்செல்வ஢ாகக் கொண்ட (சிவா என்பதையே தன் ஢ெயராக்கொண்ட) தேவியே! ஢வதீகூ஢யா உனதருளால் கி஢ுத க்ரியதெ என்னவெல்லாம் செய்ய஢ுடியு்? (எல்லாம் ஢ுடியு்).

அயி மயி தீனதயாலுதயா கூபயீவ த்வயா தவீதவ்யமுதே
 அயி ஜகதோ ஜனநி கூபயாஸி யதாஸி ததா஽நுமீதாஸி ரதே ।
 யதுதீதமத்ர தவத்யூரீகூரூதாதுரூ தாபமபாகூரூ தே
 ஜய ஜய ஹே தஹிபாஸூரமரீதீநி ரத்யகபரீதீநி ஶீலஸூதே ॥ ௨௦ ॥

உமே உமையே த்வயா மயி கூபயீவ தீனதயாலுதயீவ எனியவனூன
 என்னிடத்தில் நீ கருணையுடனும் இருக்கத்துடனும் தவீதவ்யம்
 இருக்கவேண்டும் கூபயா ஜகதோ ஜனநி த்யாஸி உன் கருணை
 காரணமாகவே நீ உலகின் அன்னையாக விளங்குகிறாய் யதா஽ஸி
 ததா அநுமீதா அஸி நீ இருக்கும் வகையை நான் அப்படி
 ஊகிக்கிறேன். யத் அத் உதீதம் இங்கு இப்போது தது உதீதமோ
 தவதீ நீ ஁ரரீ கூரூதாத் அப்படி நிலை நாட்டுவாயாக ஁ரூ தாபம்
 அபாகூரூதே (என்னுடைய) கொடிய தாபத்தைப் போக்குவாயாக
 ரதே ரதீ போன்ற அழகியே! ஜய ஜய நீ வாழி வாழீ!

தூதீய: பாட: — பாடம் 3

ஶயாமலாடண்டகம்

காலிடாஸ கூதம்

மாணிக்யவீணாமுபலாலயந்தீ

தடாலஸாம் தஜூலவா஗ிலாஸாம் ।

மாஹேந்த்ரநீலதூதிகோதலாஜீ

தாதஜகந்யாம் தனஸா ஸுராமி ॥ ௧ ॥

மாணிக்யவீணாம் மாணிக்கம் என்ற சிகப்பு ரத்தினக் கற்கள்
 பதிக்கப்பெற்ற வீணையை ஁பலாலயந்தீ அணைத்து வருடிக்
 கொண்டு இருப்பவனும் (வினையாட்டாக மீட்டிக்கொண்
 டிருப்பவனும்) தட-அலஸாம் (தெளவனத்தால் ஏற்பட்ட)

மதர்ப்பால் சோம்பி நிற்பவனும் மஜுல-வாழ்வாசா இனிய
பேச்சுள்ளவனும் மாஹேந்திர-யுதிமலாஜி இந்திரநீலக்கல்
எனும் நீலநிற ரத்தினக் கற்களின் ஒளிகொண்டு மென்மையான
வடிவமைப்பு கொண்டவளுமான மாதங்கனியா மதங்க
முனிவரின் பெண்ணாகப் பிறந்த சியாமளாதேவியை மனசா
மனத்தால் ஸ்ராமி நினைக்கிறேன். (தியானிக்கிறேன்)

चतुर्भुजे चन्द्रकलावतंसे कुचोन्नते कुङ्कुमराग शोणे ।

पुण्ड्रेशुपाशाङ्कुशपुष्पबाणहस्ते नमस्ते जगदेकमातः ॥ २ ॥

चतुर् - भुजे நான்கு கைகளுள்ளவளே चन्द्रकला - अवतंसे
சந்திரனின் கலையை (பகுதியை)த் தலையணியாகக்
கொண்டவளே कुच-उन्नते ஸ்தனங்களால் நிமிர்ந்து நிற்பவளே
कुङ्कुम-राग-शोणे குங்குமப்பூவின் செந்நிறத்தால் சிவந்தவளே
(குங்குமப்பூவின் பூச்சால் சிவந்தவளே) पुण्ड्र-इक्षु-पाश-
अंकुश-पुष्पबाण हस्ते கரும்பாலான வில், பாசம், துறட்டி, பூ
அம்பு இவைகளைக் கையில் உடையவளே! जगत्-एक-मातः
உலகின் ஒரே அன்னையே! तै உனக்கு நம: வணக்கம்.

माता मरकतश्यामा मातङ्गी मदशालिनी ।

कटाक्षयतु कल्याणी कदम्बवनवासिनी ॥ ३ ॥

माता தாயானவள் मरकत-श्यामा மரகதம் எனும் பச்சை
நிறத்து ரத்தினம் போன்ற பசுமையான நிறம் கொண்டவள்
मातङ्गी மதங்க முனிவரின் பெண் मद शालिनी எப்போதும்
மதர்ப்பு நிறைந்திருப்பவள் कल्याणी மங்களமே வடிவானவள்
कदम्ब-वन-वासिनी கடம்பு மரங்கள் நிறைந்த காட்டில்
வசிப்பவள். இத்தகைய சியாமளா தேவி कटाक्षयतु கடைக்கண்
பார்வையால் பார்க்கட்டும்.

जय मातङ्गतनये जय नीलोत्पलद्युते ।

जय सङ्गीतरसिके जय लीलाशुकप्रिये ॥ ४ ॥

மாநக-தனயே மதங்கரின் பெண்ணே ஜய வெற்றி யடைவாயாக நீல-உத்பல யுதே நீலநிற அல்லிப்பூவின் ஒளியுள்ளவளே! ஜய வெற்றியடைவாயாக சங்கீத - ரசிகே ஸங்கீதத்தைச் சுவைத்து இன்புறுபவளே ஜய வெற்றி யடைவாயாக லீலா - சுக - ப்ரியே விளையாட்டாகக் (கையில் ஏந்தியுள்ள) கிளியிடம் அன்பு கொண்டவளே ஜய வெற்றியடைவாயாக.

ஜய ஜனநி சுபா சமுதாந்தரூபந் மணிதீப சர்வதில்வாத-
விமய்யகல்யாணாகல்ய காடம்பகாந்தார வாஸப்ரியே கृத்திவாஸ: ப்ரியே சர்வலோக
ப்ரியே।

ஜனநி தாயே சுபா-சமுத-அந்த:-உத்யத் அமிருதநீர் நிரம்பிய கடலின் நடுவே தோன்றியுள்ள மணி - தீப - சர்வத சிந்தாமணி என்ற நினைத்ததை வழங்கும் ரத்தினக் கற்களாலான தீவில் முனைத்த தில்வ-அதவி மய்ய வில்வமரக் காட்டின் இடையில் உள்ள கல்ய-சும-அகல்ய கல்பகமரங்களைச் சுற்றிலும் அணியாகக் கொண்ட காடம்ப-காந்தார-வாஸ-ப்ரியே கடம்புமரக் காட்டில் வசிப்பதில் பிரிய முள்ளவளே (அமுதக்கடல், அதன் நடுவே சிந்தாமணித் தீவு, அதில் சுற்றி வில்வக்காடு, அதற்கிடையே கல்பகமரக்காடு, அதன் நடுவே கடம்புமரக்காடு அதில் வசிப்பவளே) கृத்தி-வாஸ:- ப்ரியே யானைத்தோலை ஆடையாகப் போர்த்திய சிவபெருமானிடம் அன்பு கொண்டவளே (யானை வடிவிலிருந்த கஜாஸுரனைச் சிவபெருமான் கொண்டு அவனது தோலை ஆடையாகக்கொண்டார்) சர்வ-லோக-ப்ரியே எல்லா உலகத்திடமும் பிரியமுள்ளவளே! (எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் பிரியமுள்ளவளே, எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பிரியமானவளே) ஜய வெற்றிகொள்வாயாக.

सादराब्ध सङ्गीत सम्भावना सम्प्रमालोल नीपस्रगाबद्ध चूली
सनाथत्रिके सानुमत्पुत्रिके।

सादर - आरब्ध - सङ्गीत - सम्भावना மிகவும் பரிவுடன்
தொடங்கப்பட்ட கானத்தைப் பாராட்டுவதில் (ஏற்பட்ட)
सम्प्रम आलोल - பரபரப்பால் ஆடுகின்ற நீப - சக் - ஆபத்
- கடம்புப் பூவாலான மாலையால் சுற்றிக்கட்டப்பட்ட சூலி
- சனாத - திரை கூந்தல் முடிப்புடன் கூடிய கழுத்தின்
பின்புறமுள்ளவளே (திரை இரு தோள் எலும்புகளும் முதுகில்
முள்ளந்தண்டெலும்பும் கூடுகின்ற கழுத்தின் பின்புறம்- பிடரி)
सानुमत् पुत्रिके இமவான் என்ற மலையின் பெண்ணே! (ஜய
வெற்றிகொள்வாயாக என்பது ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின்
இறுதியிலும் சேரும்).

शेखरीभूत शीतांशुरेखा मयूखावली बद्ध सुस्निग्ध नीलालक
श्रेणिशृङ्गारिते लोकसंभाविते।

शेखरीभूत-शीत अंशु रेखा मयूख आवली बद्ध तलयणीयाक
அமைந்த குளிர்ந்த கிரணங்கள்கொண்ட சந்திரனின் கலை
(பகுதி)யிலிருந்து வெளியாகும் கிரணங்களின் வரிசையால்
இணைக்கப்பெற்ற சுஸ்நித்நீ நீல அலக ஶ்ரேணி ஶ்ரீங்காரிதே மிக
வழவழப்புள்ள கருமையுள்ள நெற்றியில் தொங்கும் கேசச்
சுருட்டை வரிசையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளே (சந்திர
கிரணங்களே நூலாகி முன்னுச்சி மயிர்ச்சுருளைச் சுற்றிக்
கட்டியிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. நெற்றியின் மேல் படர்ந்த
முன்னுச்சி மயிர்ச் சுருளின்மேல் அஷ்டமி திதியன்று தோன்றும்
பிறை சூடப்பட்டுள்ளது) லோக சம்भावிதே உலகில்
உயிரினமனைத்தாலும் பெருமதிப்புடன் பாராட்டப்
பெற்றவளே.

कामलीला धनुस्सन्निभ भूलतापुष्प सन्दोह सन्देह कृलोचने वाक्
सुधासेचने।

चारु गोरोचना पङ्क केली ललामाभिरामे सुरामे रमे !

प्रोल्लसद्वालिका मौक्तिकश्रेणिका चन्द्रिका मण्डलोद्भासि
लावण्यगण्डस्थल न्यस्तकस्तूरिकापत्ररेखा समुद्भूत सौरभ्य संभ्रान्त
भृङ्गाङ्गना गीतसान्द्रीभवन्मन्द्र तञ्त्रीस्वरे सुस्वरे भास्वरे !

ப்ரோஹஸ்த - வாலிகா - ஓளிர்கின்ற வாளி என்ற காதணியில்
 உள்ள மௌதிக - ஸ்ரேணிகா - மண்டல - ஁த்ராஸி - லாவண்ய முத்து
 வரிசைகளாகிற நிலவுக் குவியலால் சிறந்து ஓளிர்கின்ற
 அழகுடன் கூடிய ஂண்டஸ்தல் - ந்யஸ்த - கஸ்தூரிகா - பத்ரேஸா கன்ன
 மேட்டில் வைக்கப்பட்ட கஸ்தூரியால் வரையப்பெற்ற
 கோடுகளில் இருந்து சமுத்ரூத-ஸூரஂய-சம்ப்ரான்த-஡ூஜ்ஜனா-ஂரீத
 உண்டான மணத்தால் பரபரப்படைந்த பெண் வண்டுகளின்
 (ரீங்காரமாகிய) பாட்டுடன் சாந்த்ரீ஡வத் - மந்த்ர - தத்ரீ - ஸ்வரே
 இணைந்து கீழ் ஸ்தாயியில் ஒலிக்கும் வீணைத்தந்தியின் ஒலியுடன்
 கூடியவளே, ஸுஸ்வரே இனிய குரலுள்ளவளே, ஡ாஸ்வரே
 ஒளிமிக்கவளே !

वल्लकी वादन प्रक्रिया लोल तालीदलाबद्धताटङ्कभूषाविशेषान्विते
सिद्धसंमानिते !

வல்கி வாदन ப்ரியா லோ வீண வாசிக்கும் முறையில்
ஆடுகின்ற தாலி டல்-ஆப஁-தாட஁-பூ-விசோ-அந்விதே பணயின்
ஓலையால் சுருட்டிக்கட்டப்பட்ட தாடங்கம் (காதோலை) எனும்
சிறந்த அணியுடன் கூடியவளே! சி஁ சம்மானிதே ஸித்தர் எனும்
தேவர் கூட்டத்தால் பாராட்டப்பெற்றவளே!

दिव्य हालामदोद्वेल हेलालसच्चधुरान्दोलन श्रीसमाक्षित कर्णैक
नीलोत्पले पूरिताशेष लोकाभिवाञ्छा फले श्रीफले !

दिव्य-हाला-मद தெய்வீகமான மதுவால் ஏற்பட்ட
மதர்ப்பால் உ஁ல-ஹேல வரை மீறிய வினையாட்டால் லசத்-
ச஁: -ஆந்஁லநசுரி ஒளிர்கின்ற கண்களின் அசைவின் அழகால்
சமா஁ஸ்த-கர்ண-஁க-நீல-உத்பலே மங்கிய ஒளியுடன் கூடிய காதில்
செருகப்பட்டுள்ள ஒற்றை நீல அல்லிப்பூ உள்ளவளே பூரித -
அசோச - லோக - அ஁விவா஁஁-஁லே நிறைவுபெற்ற எல்லா
ஜீவராசிகளது மேலான விருப்பங்களின் பயனுடன் கூடியவளே
சுரி஁லே எல்லா மேன்மையையும் (தனது அருளிற்குப்) பலனாகக்
கொண்டவளே!

स्वेद बिन्दूलसत्फाल लावण्य निष्यन्द सन्दोह सन्देहकृनासिका
मौक्तिके सर्वविधात्मिके कालिके !

स्वेद-बिन्दु-उल्लसत्-फाल வியர்வைத் துளிகளால் அழகுடன்
விளங்குகின்ற நெற்றியின் லாவண்ய - நிஷ்யந்஁ - சந்஁஁ - சந்஁஁கூத்
அழகின் கசிவுப்பெருக்கென ஸந்தேகத்தை உண்டாக்குகிற
நாசிகாமுத்திகே மூக்கில் அணியப்பெற்ற முத்தணி
கொண்டவளே சர்வ - வி஁ - ஆத்மிகே அனேத்து உலக வடிவினளே
காலிகே கருநிறத்தவளே!

मुग्ध मन्दस्मितोदार वक्त्रस्फुरत्पूग तांबूलकर्पूर खण्डोत्करे
ज्ञानमुद्राकरे सर्वसम्पत्करे पद्मभास्वत्करे !

முக-மந்-ஸித-உதார-வக்த் பேதைமை நிரம்பிய
புன்சிரிப்பால் பெருமைபெற்ற வாயில் ஸுரத் - பூ - தாங்கு
- கர்பூர்-ஃஷ்ட-உத்கரே விளங்குகின்ற பாக்கு வெற்றிலை
பச்சைகார்பூரம் இவைகளின் சேர்க்கை கொண்டவளே ஜான -
முதா - கரே ஞானமுத்திரையுடன் கூடிய (வலது) கையுள்ளவளே
(கட்டை விரலுடன் ஆட்காட்டி விரலை வளைத்து மற்ற மூன்று
விரல்களை நிமிர்த்திக் காட்டுவது ஞானமுத்திரை-சின்முத்திரை
எனப்படுவது) சர்வ - சம்பத் - கரே எல்லா நிறைவுதரும்
செல்வங்களையும் உண்டாக்குபவளே பத்மாஸ்வத் கரே தாமரையால்
ஒளிகொண்ட கையுள்ளவளே ! (தாமரை போன்ற ஒளிகொண்ட
கையுள்ளவளே)

கும்பபுஷ்பயுதி ஸ்ரிஃத ஃதாவலி நிர்மலாலு கல்லு சம்மலன
ஸ்மரஸுணாஃரே ஃரவீணாஃரே பகவீவாஃரே !

கும்ப-புஷ - யுதி - ஸ்ரிஃத-ஃத-அவலி முல்லைப்பூவின்
ஒளிபோன்ற ஒளிகொண்ட நெய்ப்புள்ள பற்களின் வரிசையின்
நிர்மல அலுல கல்லு - சம்மலன அமுக்கற்று அலைபாய்கின்ற
ஒளியலையின் சேர்க்கையால் ஸ்மர-ஸுண-அஃரே விரிந்த சிவந்த
உதடுள்ளவளே ஃர-வீணா-ஃரே அழகிய வீணையை ஏந்தியவளே
பக-வீவா அஃரே நன்கு பழுத்த கோவைப்பழம் போன்ற
(சிவந்த) உதடுள்ளவளே !

சுலலித நவயுவுனாரம்ஃ ஃத்ருஃதயுஃதெல லாவணய ஃதூஃதாண்வாவி-
ஃவத்ஃமுவீவூக ஃதூத்ஃந்ரே சத்ஃகலாமந்ரே மந்ரே !

சுலலித-நவ-யுவுன-அரம்ஃ-ஃத்ரு-உதய மிக மென்மையுள்ள
புது வாலிபப்பருவத்தின் துாடக்கமாகிற சந்திரனின்
உதயத்தால் உஃதெல-லாவணய கரைகடந்த பேரழகால் ஃதூஃத-அண்வ-
அவிஃவத்-கம்பு-வீவூக-ஃதூத்-கந்ரே பாற்கடலில் உண்டான

சங்கிடம் தற்பெருமையுடன் பாராமுகமாயிருத்தலைக்கொண்ட கழுத்துள்ளவளே சத்-கலா-மந்நிரே நல்ல கலைகளின் இருப்பிடமானவளே மந்நிரே மெதுவான போக்குள்ளவளே !

दिव्यरत्नप्रभा बन्धुरच्छन्न वीरादिभूषा समुद्योतमानानवद्यांशु शोभे शुभे !

दिव्य-रत्न - प्रभा - बन्धुर - छन्नवीर - आदि - भूषा தெய்விகமானரத்தினங்களின் ஒளியால் அலைபாயும் சன்னவீரம் முதலிய ஆபரணங்களால் சமூத்யோதமான-அனவத்ய அங்கு-சோபை நன்கு விளங்குகின்ற குறையற்ற மேலாடையின் அழகுள்ளவளே சூபை மங்களமானவளே ! (சன்னவீரம் என்பது பூணூல்போன்று இடது தோளிலிருந்து வலது விலாப்புறம் வரையிலும் வலது தோளிலிருந்து இடது விலாப்புறம் வரையிலும் தொங்கும் தங்கச்சங்கிலி)

रत्नकेयूर रश्मिच्छटा पल्लवप्रोल्लसद्दोलता राजिते योगिभिः पूजिते !

रत्न-केयूर-रश्मि-छटा-पल्लव ரத்னங்கள் பதித்த தோள்வளை எனும் தோளிலணியும் ஆபரணத்தின் ஒளிபளபளப்பாகிற தளிர்களால் ப்ரோல்லஸத் -தோ - லதா - ராஜிதே நன்கு விளங்குகின்ற புஜங்களாகிற கொடிகளுடன் அழகுற விளங்குபவளே யோகிभि: யோகிகளால் பூஜிதே வணங்கப்பெற்றவளே !

विश्वदिङ्मण्डलव्यापि माणिक्यतेजः स्फुरत्कङ्कणालंकृते विभ्रमालंकृते साधकैः सत्कृते !

विश्व दिक् मण्डल व्यापि माणिक्य तेजः அனைத்துதிசை வளையங்களிலும் பரவுகின்ற சிகப்பு ரத்தினங்களின் ஒளியால் ஸ்஫ுரத் கங்கண அலங்குதே பளபளக்கின்ற கைவளைகளால் அழகுபெற்றவளே விப்ரம அலங்குதே மயக்குகின்ற

அணிகலன்களுள்ளவளே சாபகै: சத்குதே செயல் நிறைவுபெற
முயல்பவர்களால் வழிபடப்பட்டவளே !

வாசராரம்ம வேலா சமுகுமம்மாணாரவிந் த்ரிதந்ரிதாபாணித்யே
சன்ததோத்யே அத்யே !

வாசர-அரம்ம-வேலா-சமுகுமம்மாண நாளின் தொடக்க வேளையில்
(காலேப்பொழுதில்) நன்கு மலர்கின்ற அரவிந் -
த்ரிதந்ரிதாபாணி-த்யே தாமரைக்குப் போட்டியான இருகைகள்
உள்ளவளே சன்த-த்யத்-த்யே இடைவிடாமல் வெளியாகும்
பரிவுள்ளவளே! அத்யே வேறொன்றின்றி தனித்திருப்பவளே !

திவ்ய ரத்னோர்மிகாதிதிதி த்தோமசந்யாயமானாங்குலி பல்லவோதந்ரகேந்
ப்ரபாமண்டலே சந்நதாஃவண்டலே தித்ரபாமண்டலே ப்ரோல்லசத்ருண்டலே !

திவ்ய-ரத்ன-ஓர்மிகா-திதிதி-த்தோம தெய்வீகமான ரத்தினங்கள்
பதித்த மோதிரத்தின் ஒளிக்குவியலால் சந்யாயமான அங்குலி பல்ல
த்யத் ஸந்தியாகாலமாக ஆகிவிட்ட (ஸந்தியாகாலத்து வானம்
போல் செந்நிறம்கொண்ட) துளிர்போன்ற (மென்மையான)
விரல்களிலிருந்து வெளியாகின்ற நக் - இந் - ப்ரபாமண்டலே
நகமாகிய சந்திரனின் ஒளிமண்டலமுள்ளவளே சந்ந அரவண்டலே
வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்திரனுடன் கூடியவளே தித்
ப்ரபாமண்டலே அறிவாகிய ஒளிவட்டம் கொண்டவளே ப்ரோல்லத் -
குண்டலே மிக அழகாக விளங்குகின்ற குண்டலமெனும் காதணி
கொண்டவளே !

தாரகா ராஜினிகாச ஹராவலி த்மேர தார த்தனாபொக
பாராநம்மந்நயவ்லி வலித்தேத விதி சமுகுலாச சந்நதரிதாகார சௌந்நய
ரத்னாகரே, வல்லகிமூத்ரே, கிந்தர த்ரிகரே !

தாரகா ராஜி நிகாச ஹர அவலி நக்ஷத்திரங்களின் வரிசைக்
கொப்பான ஹாரங்களின் வரிசையால் த்மேர தார த்தன அபொக பார

பெருமையுற்ற அழகிய இரு ஸ்தனங்களின் பருமனின் சுமையால் आ नमत् मध्य वल्ली वलि छेद वीची समुल्लास சிறிது உள்பக்கம் வளைந்த வயிற்று நடுவில் உள்ள கொடிபோன்ற மடிப்புகளின் அலைவரிசையின் தளதளப்பால் सन्दर्शित आकार सौन्दर्य रत्न आकरे வெளிப்படுத்தப்பட்ட உருவமைப்பின் கடல்போன்ற அழகு உள்ளவளே வல்கி भृत् करे வீணை ஏந்திய கைகளுள்ளவளே किंकर श्रीकरे (தனக்குக்) குற்றேவல் புரிபவர்களுக்குச் செல்வச் செழிப்பை உண்டாக்குபவளே!

हेमकुम्भोपमोत्तुङ्ग वक्षोज भारवनप्रे त्रिलोकावनप्रे ।

‘ हेम कुम्भ उपम उत्तुङ्ग वक्षोज भार अवनप्रे தங்கக்குடத்திற் கொப்பான மேடிட்ட மார்பகத்தின் சுமையால் குனிந்திருப் பவளே त्रि लोक अवनप्रे மூன்று உலகங்களாலும் வணங்கப் பெறுபவளே!

लसद्वृत्त गम्भीर नाभी सरस्तीर शैवाल शङ्काकर श्याम रोमावलीभूषणे मञ्जु सम्भाषणे !

लसत् वृत्त गम्भीर नाभी सरः तीर अमुताक विनाङ्कुकिन्ना ஆழ்ந்த தொப்புளாகிற நீர்மடுவின் கரையில் உள்ள शैवाल शङ्काकर பாசியென்ற ஐயத்தை உண்டாக்குகிற श्याम रोम आवली भूषणे கருத்தரோமவரிசையை அணியாகக் கொண்டவளே मञ्जु संभाषणे இனிய பேச்சுள்ளவளே!

चारु शिञ्जत्कटी सूत्र निर्भर्त्सितानङ्ग लीला धनुःशिञ्जिनीडम्बरे दिव्यरत्नांबरे !

चारु शिञ्जत् कटी सूत्र इनिथு கலீர் என ஒலிக்கின்ற அரை ஞாணல் निर्भर्त्सित அவமதிக்கப்பெற்ற अनङ्ग लीला धनुः शिञ्जिनी डम्बरे மன்மதனின் விளையாட்டு வில்லின் நாண் ஒலியுடன் கூடிய दिव्य रत्न अंबरे தெய்வீகமான ரத்தினங்கள் பதித்த ஆடையுடன் கூடியவளே!

பद्மராஜல்லசந்மேவலா ஸாஸ்வர ஶ்ரோணி ஶோமா ஜித ஸ்வர்ணமூமூத்தலே
 சந்நிதாஸீதலே !

பத்மராஜ ஁ல்லஸத் மேவலா பத்மராக (சிகப்பு) ரத்தினங்களால்
 அழகாக விளங்குகின்ற ஒட்டியாணத்தால் ஸாஸ்வர ஶ்ரோணி ஶோமா ஒளி
 கூடிய இடுப்பின் அழகால் ஜித ஸ்வர்ணமூமூத் தலே வெல்லப்பட்ட
 தங்கமலையான மேருவின் அடித்தளம் உள்ளவளே (மேருவின்
 அடிவாரத்தை அழகால் வென்ற இடுப்பு உள்ளவளே)
 சந்நிதாஸீதலே நிலவைப்போல் குளிர்ந்தவளே !

விகஸித நவ கி்ஸுகாத்தாஸ்த்ர டிவ்யாங்குச்சந்ந சாஸ்வரஶோமா
 பராமூதஸிந்நூர் ஶோநாயமானேந்ந்ர மாதங்ங ஹஸ்தாங்கிலே, வஶ்வானாங்கிலே ஶ்யாமலே !

விகஸித நவ கி்ஸுகாத்தாஸ்த்ர புதுப் புரஸம்பூவைப்போல் நன்கு
 சிவந்த டிவ்ய அங்கு சந்ந தெய்வீகப் பட்டாடையால்
 மறைக்கப்பட்ட சாரு ஁ரூ ஶோமா பராமூத அழகிய தொடைகளின்
 அழகால் அவமதிக்கப்பெற்ற சிந்நூர் ஶோநாயமான இந்ந்ரமாதங்
 செந்நூரம்போன்று சிவந்துள்ள இந்திரனின் யானையான
 ஐராவதத்தின் ஹஸ்த-அங்கிலே தாழ்ப்பாள் போன்ற துதிக்கை
 ஁டையவளே (ஐராவதத்தின் துதிக்கை தாழ்ப்பாள் போன்று
 வலிவு மிக்கது, அது தேவியின் தொடைவனப்பைக் கண்டு
 வெட்கித் தலை குனியும்) வஶ்வ அனாங்கிலே பெருமையால்
 தடையற்றவளே ஶ்யாமலே சியாமளாதேவியே !

கோமல ஸ்ரிங்ஹ நீலோத்பலோத்தாதிதானங்ங தூணீர் ஶங்காகரோதார ஜங்காலதே
 சாருலீலா஑தே !

கோமல ஸ்ரிங்ஹ நீலோத்பல ஁த்தாதித மென்மையுள்ளதும்
 நெய்ப்புள்ளதுமான நீல நிறத்து நெய்தல் புஷ்பங்களால்
 ஁ண்டாக்கப் பெற்ற அனங்ங தூணீர் ஶங்கா கர மன்மதனின் அம்புருத்
 தூணியோ என்ற ஐயத்தை ஁ண்டாக்குகின்ற ஁தார ஜங்காலதே
 பெருமைமிக்க கொடிபோன்ற கணைக்கால்களுள்ளவளே சாரு
 லீலா ஑தே அழகிய விளையாட்டு நடையுள்ளவளே !

नम्र दिक्पाल सीमन्तिनी कुन्तल स्निग्ध नील प्रभा पुञ्ज सञ्जात
दूर्वाकुराशङ्क सारङ्ग संयोग रिखन्नखेन्दूज्वले प्रोज्ज्वले निर्मले !

नम्र-दिक्पाल-सीमन्तिनी வணங்குகின்ற திக்பாலர்களின்
மனைவிகளின் குந்தல-ஸ்நித-நீல-புஜ கூந்தலின் மழமழப்பு
உள்ள நீலநிற ஒலிப்பெருக்கால் சஜாத-இவ்-அங்குர-அரங்கு
அருகம் புல் தளிக்களோ என்று ஐயமடைந்த சாரங்க - சயோக -
ரிஷ்வத்-நவ-இந்து-உஜ்வலே மானின் சேர்க்கையால் விளங்கும்
நகங்களாகிற சந்திரனின் ஒளியால் ஒளிப்பவளே ! விளங்கும்
நகங்களாகிற சந்திரனின் ஒளியால் ஒளிப்பவளே ! (தேவியின்
கால் நகங்கள் சந்திரனைப்போல். தேவியைப் பெண்கள்
வணங்கும்போது அவர்களது கூந்தல் நகங்களின் அருகே
படுகின்றன. கூந்தலின் கருமை ஒளி நகத்தின்மேல் படும்போது
அருகம்புல் போல் காணப்படுகின்றது. நகச்சந்திரனில் உள்ள
மான்கள் அந்த ஒளியைப் புல்லெனத் தீண்டுன்றன) ப் - உஜ்வலே
மிகவும் ஒளிப்பவளே ! நிர்மலே அப்பழுக்கற்றவளே !

प्रह देवेश लक्ष्मीश भूतेश तोयेश वाणीश कीनाश दैत्येश यक्षेश
वाय्वग्निकोटीर माणिक्य संघृष्ट बालातपोदाम लाक्षारसारुण्य तारुण्य
लक्ष्मीगृहीतांग्रि पद्मे सुपद्मे उमे !

प्रह-देवेश-लक्ष्मीश-भूतेश वणங்கி நிற்கும் தேவர்களின்
தலைவனான இந்திரன், லக்ஷ்மியின் நாயகரான விஷ்ணு,
பூதங்களின் தலைவரான சிவன் தோயேச-வாணிச-கீனாச-தேயேச
ஜலத்திற்குதிபதியான வருணன், ஸரஸ்வதியின் நாயகனான
பிரம்மா, யமன், அஸுரர்களின் தலைவனான நிருதி
யக்ஷேச-வாயு-அக்ஷி யக்ஷர்களின் தலைவனான குபேரன், வாயு,
அக்ஷிதேவன் இவர்களது கோடீரமாணிக்ய-சங்குஷ்ட கிரீடத்திலுள்ள
சிகப்பு ரத்னங்களால் உரசப் பெற்றதும் பால-அதப-உதாம
லாக்ஷ-ரச-அரூண தாரூண இளஞ்சூரிய ஒளியைவிட
ஒளிமிக்கதான செம்பஞ்சுக் குழம்பின் சிவப்பால் இளமை

பெற்றதும் லக்ஷ்மி - गृहीत - அங்கி பத்ரே லக்ஷ்மியால் ஏந்தப் பெற்ற திருவடித் தாமரைகள் உள்ளவளே சுபத்ரே அழகிய லக்ஷ்மியாயிருப்பவளே உமே உமையே !

सुरचिर नव रत्न पीठस्थिते सुस्थिते, रत्नपद्मासने रत्नसिंहासने
शङ्खपद्मद्वयोपाश्रिते !

சுருசிர நவ ரத்ன பீட ஸ்திதே மிக அழகிய ஒன்பது ரத்னங்களாலான பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவளே ! சுஸ்திதே அழகுற அமர்ந்திருப்பவளே ! ரத்ன பத்ம ஆசனே ரத்னத்தாலான தாமரையை ஆஸனமாகக் கொண்டவளே ! ரத்ன சிங் ஆசனே ரத்னத்தாலான சிங்கத்தை ஆஸனமாகக்கொண்டவளே ! சிங்காதனம் கொண்டவளே ஶங்க-பத்ம-த்ய-உப-ஆஸ்திதே சங்கநிதி பத்மநிதி என்ற இரண்டால் அருகில் அண்டப் பெற்றிருப்பவளே !

तत्र विग्रेश दुर्गा वदु क्षेत्रपालैर्युते मत्तमातङ्ग कन्यासमूहान्विते
मञ्जुला मेनकाद्यङ्गना मानिते भैरवैरष्टभिर्वेष्टिते !

தத்ர அங்கு வித்ரேஷ - துர்ஜா - வது - க்ஷேத்ரபாலே : - யுதே விக்னேகவரர், துர்க்கை, வடுகபைரவர், க்ஷேத்திரபாலர் இவர்களுடன் கூடியிருப்பவளே ! மத்-மாதங்-கந்யா-சமூ-அந்விதே யௌவனச் செறுக்குற்ற மதங்க இனக்கன்னிக் கூட்டங்களுடன் கூடியவளே ! மஞ்ஜுலாமேனகா-ஆதி-அங்ஙனா-மானிதே மஞ்சளா மேனகா முதலிய அழகிகளால் பாராட்டப்பெற்றவளே ! அஸ்திபி : எட்டு ஶைரவै : பைரவர்களல் வேஸ்திதே சூழப்பட்டிருப்பவளே ! (அஸிதாங்கேர், ருரு, சண்டர், க்ரோதர், உன்மத்தர், பீஷ்ணர், கபாலர், ஸம்ஹாரர், என பைரவர் எட்டு)

देवि ! वामादिभिः शक्तिभिः सेविते, धात्रिलक्ष्म्यादि शक्त्यष्टकैः
संयुते मातृकामण्डलैर्मण्डिते यक्षगन्धर्व सिद्धाङ्गना मण्डलैरचिते !

देवि अलकिला विनायाட்டுடையவளே! वामादिभिः वामा
முதலிய शक्तिभिः சக்திகளால் சேவितே வழிபடப்பட்டவளே!
मातृका-मण्डलैः மாத்ருகா எனும் அக்ஷர சக்திகளின்
கூட்டங்களால் मण्डिते அழகுற இருப்பவளே! यक्ष - गन्धर्व-सिद्ध
- अङ्गना-मण्डलैः யக்ஷர், கந்தர்வர், ஸித்தர் இவர்களின்
பெண்டிர் கூட்டத்தால் अर्चिते பூஜிக்கப்பெற்றவளே!

(வாமா, ஜ்யேஷ்டா, ரௌத்ரீ, அம்பிகா என்ற நான்கு
சக்திகள், பிராம்மீ, (தாத்ரீ) மாஹேச்வரீ, கௌமாரீ,
வைஷ்ணவீ, வாராஹீ, மாஹேந்திரீ, சாமுண்டா, மஹாலக்ஷ்மி
என்று எட்டு மாத்ருசக்திகள். அ முதல் க்ஷ வரையிலான 51
உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றின் சக்திகளான
மாத்ருகாமண்டலம்)

पञ्चबाणात्मिके, पञ्चबाणेन रत्या च सम्भाविते, प्रीतिभाजा
वसन्तेन चानन्दिते !

पञ्च-बाण-आत्मिके (மன்மதனின்) ஐந்து பாணங்கள் (சக்தி)
வடிவினளே! पञ्चबाणेन மன்மதனாலும் रत्या च ரதியாலும்
सम्भाविते பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவளே! प्रीति भाजा
அன்புபூண்ட வசன்நென च (வஸந்தருதுவாகிய பருவத்தின்
தேவதையான) वसन्तनாலும் आनन्दिते மகிழ்வுட்டப்
பெற்றவளே!

भक्तिभाजां परं श्रेयसे कल्पसे, योगिनां मानसे द्योतसे,
छन्दसामोजसा भ्राजसे !

भक्तिभाजां परं பக்திபூண்டவர்களுக்கும் மட்டும் श्रेयसे
நன்மை புரிவதற்காக कल्पसे முனைகிறாய். योगिनां யோகிகளின்
मानसे மனத்தில் द्योतसे விளங்குகிறாய். छन्दसां வேதங்களின்
ओजसा பேரொளியால் भ्राजसे பிரகாசிக்கிறாய்.

गीतविद्या विनोदातितृष्णेन कृष्णेन सम्पूज्यसे, भक्तिमचेतसा
वेधसा स्तूयसे, विश्वहृद्येन वाद्येन विद्याधरैर्गीयसे !

गीत - विद्या-विनोद-अतितृष्णेन சங்கீதக் கலையின் மூலம்
மன மகிழ்ச்சி பெறுவதில் பெரிதும் ஆவல்கொண்ட கृष्णेन
கண்ணனான் सम्पूज्यसे நன்கு வழிபடப்பெறுகிறாய். भक्तिमत्
चेतसा பக்தியுள்ள உள்ளம் கொண்ட वेधसा பிரம்மதேவனால்
स्तूयसे துதிக்கப்பெறுகிறாய். विश्वहृद्येन உலகினர் அனைவருக்கும்
இதயத்திற்குகந்த (பிரியமான) वाद्येन வாத்தியத்துடன் विद्याधरैः
வித்யாதரர் என்ற தேவர் இனத்தவரால் गीयसे பாடப்
பெறுகிறாய்.

श्रवणहरण दक्षिणकाणया वीणया किन्नरैर्गीयसे,
यक्षगन्धर्वसिद्धांगना मण्डलैरर्च्यसे, सर्वसौभाग्यवाञ्छावतीभिर्वधूभिः
सुराणां समाराध्यसे !

श्रवण-हरण-दक्षिण-काणया காதுகளைக் கவர்வதில் திறமை
மிக்க ஒலி உள்ள वीणया வீணையுடன் किन्नरैः கிந்நரர்களால் गीयसे
பாடப்பெறுகிறாய் यक्ष-गन्धर्व-सिद्ध-अङ्गना-मण्डलैः யக்ஷர்,
கந்தர்வர் சித்தர் இவர்களின் பெண்டிர் கூட்டத்தால் अर्च्यसे
வழிபடப்பெறுகிறாய் सर्व-सौभाग्य-वाञ्छावतीभिः எல்லா
ஸௌபாக்யங்களை (பெண்கள் விரும்பும் மேன்மைகளை)யும்
பெற விரும்பமுள்ள सुराणां वधूभिः தேவர்களின் மனைவியரால்
समाराध्यसे திருப்தி வரும்வரை பூஜிக்கப்படுகிறாய்.

सर्वविद्याविशेषात्मकं चादुगाथासमुच्चारणं, कण्ठमूलोल्लसद्वर्णराजित्रयं
कोमलश्यामलोदारपक्षद्वयं तुण्डशोभातिदूरीभवत्किंशुकं तं शुकं लालयन्ती
परिक्रीडसे !

सर्व-विद्या-विशेष-आत्मकं எல்லா கலைகளின் சிறப்பை
வடிவமாகக்கொண்டதும் चादु-गाथा-समुच्चारणं அழகிய

கதைகளைக் கூறுவதும் கण्ठ-மூல்-उल्लसत्-वर्ण-राजि-त्रयं கழுத்தின் அடியில் விளங்குகிற நிறம்மிக்க மூன்று கோடுகளைக் கொண்டதும் कोमलश्यामल-उदार-पक्ष-द्वयं மென்மையான பசுமை நிறம்கொண்ட பெருமை மிக்க இரு இறக்கைகள் கொண்டதும் तुण्डशोभा - अतिदूरी भवत् विशुक् மூக்கின் அழகால் வெகுதூரத்தில் தள்ளப்பெற்ற புரசம்பூவைக் கொண்டதுமான த் அந்த (பெருமைபெற்ற) शुक् கிளியை लालयन्ती கொஞ்சிக்கொண்டு परिक्रीडसे விளையாடுகிறாய்.

पाणिपद्मद्वयेनाक्षमालामपि स्फटिकीं ज्ञानसारात्मकं पुस्तकं चांकुशं पाशमाभिभ्रती येन सञ्चिन्त्यसे, तस्य वक्त्रान्तराद् गद्यपद्यात्मिका भारती निस्सरेत् !

पाणि-पद्मद्वयेन தாமரைபோன்ற இருகைகளின் இரட்டையால் स्फटिकीं ஸ்படிகத்தாலான அக்ஷமாலா அபி 51 மணிகள்கொண்ட மாலையையும் ज्ञान-सार-आत्मकं அறிவின் சாரமே வடிவான புத்தகத்தையும் अंकुशं துறட்டியையும் पाशं பாசக்கயிற்றையும் आभिभ्रती தாங்கி யிருப்பவளாக येन எவனாள் सञ्चिन्त्यसे தியானிக்கப் பெறுகிறாயோ तस्य அவனது वक्त्र - अन्तरात् முக இடைவெளியிலிருந்து (வாயிலிருந்து) गद्य - पद्य - आत्मिका உரை நடை செய்யுள் வடிவிலுள்ள भारती வாக்கு निस्सरेत् வெளிப்படும்.

येन वा यावकाभाकृतिर्भाव्यसे तस्य वश्या भवन्ति स्त्रियः पूरुषाः !

येन वा எவன் ஒருவனாள் यावक-आभ-आकृतिः செம்பஞ்சுக் குழம்புபோன்ற நிறமுள்ள வடிவமுள்ளவளாக भाव्यसे தியானிக்கப்பெறுகிறாயோ तस्य அவனுக்கு स्त्रियः பெண்களும் , पूरुषाः ஆண்களும் वश्याः भवन्ति அடங்கியவர்களாக ஆவார்கள்.

येन वा शातकुम्भद्युतिर्भाव्यसे, सोऽपि लक्ष्मीसहस्रैः परिक्रीडते !

येन वा எவன் ஒருவனால் ஷாதகும்ப-யுதி: தங்க ஒளியுள்ளவளாக भाव्यसे தியானிக்கப்பெறுகிறாயோ सोऽपि அவனும் लक्ष्मी सहस्रैः ஆயிரக்கணக்கான லக்ஷ்மிகளுடன் परिक्रीडते விளையாடிக் கொண்டிருப்பான்.

किं न सिध्येद्वपुः श्यामलं कोमलं चन्द्रचूडान्वितं तावकं ध्यायतः !

श्यामलं பசுமைநிறம் கொண்டதும் कोमलं மென்மை யுள்ளதும் चन्द्रचूडान्वितं சந்திர கலையைத் தலையில் கொண்டதுமான तावकं உனது वपुः உருவத்தை ध्यायतः தியானிப்பவனுக்கு किं எதுதான் न सिध्येत् நிறைவுறுது?

तस्य लीलासरो वारिधिः, तस्य केलिवनं नन्दनं, तस्य भद्रासनं भूतलं, तस्य गीर्देवता किंकरी, तस्य चाज्ञाकरी श्रीः स्वयम् !

वारिधि: கடல் तस्य लीलासरः அவனுக்குக் கேளிக்கைக் குளம் ஆகும். नन्दनं (தேவர்களின் தோட்டமாகிய) நந்தனம் तस्य அவனுக்கு கெலிவனं விளையாட்டுத் தோட்டமாகும். भूतलं பூமியின் பரப்பே तस्य அவனுக்கு भद्रासनं அமரும் பலகையாகும். गीर्देवता வாக்குத் தேவதையான ஸரஸ்வதி तस्य அவனுக்கு किंकरी ஏவல் புரிபவள். श्रीश्च லக்ஷ்மியும் स्वयं தானே आज्ञाकरी உத்திரவை நிறைவேற்றுவவளாக ஆவாள்.

सर्वतीर्थात्मिके, सर्वमन्त्रात्मिके, सर्वतन्त्रात्मिके, सर्वयन्त्रात्मिके, सर्वपीठात्मिके, सर्वतत्त्वात्मिके, सर्वशक्त्यात्मिके, सर्वविद्यात्मिके, सर्वयोगात्मिके, सर्वनादात्मिके, सर्वशब्दात्मिके, सर्वविश्वात्मिके, सर्वदीक्षात्मिके, सर्वसर्वात्मिके, सर्वगे, पाहि मां, पाहि मां, पाहि मां देवि, तुभ्यं नमो देवि, तुभ्यं नमो देवि, तुभ्यं नमः !!

सर्व-तीर्थ आत्मिके எல்லா தீர்த்தங்களின் வடிவில் உள்ளவளே (तीर्थ குரு, தெய்வீக சக்திமிக்க நீர்நிலைகள்,

பெரியோர்கள்) சர்வ-மத்ர-ஆத்மிகே எல்லா மந்திரங்களின் வடிவினளே சர்வ-தத்ர-ஆத்மிகே எல்லா வழிபாட்டு முறைகள் வடிவினளே சர்வ-யத்ர-ஆத்மிகே எல்லா யந்திரங்கள் வடிவினளே சர்வ-பீத்-ஆத்மிகே எல்லா சக்தி பீடங்கள் வடிவினளே சர்வ-தத்வ-ஆத்மிகே எல்லா உலக மூலதத்துவங்கள் வடிவினளே சர்வ-சக்தி -ஆத்மிகே எல்லா சக்தி வடிவினளே சர்வ-வித்யா-ஆத்மிகே எல்லா கல்வித்துறை வடிவினளே சர்வ-யோக-ஆத்மிகே எல்லா ஆத்ம ஸாதனே முறை வடிவினளே சர்வ-நாத-ஆத்மிகே எல்லா ஸௌக்யம் ஒலி வடிவினளே சர்வ-சத்வ-ஆத்மிகே எல்லா ஸ்தூல ஒலி வடிவினளே சர்வ-வித்-ஆத்மிகே எல்லாத் தோன்றுகின்ற பொருள்கள் வடிவினளே சர்வ - தீக்ஷா - ஆத்மிகே எல்லா வழிபாட்டுத் தகுதி பெறுவதற்கான முறைகள் வடிவினளே சர்வ - சர்வ - ஆத்மிகே எல்லாவற்றிற்கும் எல்லா மாயிருப்பவளே சர்வீ பரவி நிற்பவளே மா் பாஹி என்னைக் காப்பாற்றுவாய் பாஹி மா் என்னைக் காப்பாற்றுவாய் தேவி! தேவியே! மா் பாஹி என்னைக் காப்பாற்றுவாய் தேவி! தேவி! துய்ய் உனக்கு நம: வணக்கம் தேவி! துய்ய் நம: தேவி! உனக்கு வணக்கம், துய்ய் நம: உனக்கு வணக்கம்.

சுதூர்த்: பாத: — பாடம் 4

சிறப்பைக் காட்ட தர—தம வின் உபயோகம்

ஒருவரின் அல்லது ஒரு பொருளின் தனிச்சிறப்பைக் காட்டு பவை விசேஷணங்கள் எனப்படும். வா்மீ நாரத: பேச்சாளரான நாரதத், தபஸ்வீ வா்மீகி: தவம்மிக்க வா்ம்மீகி, பீதம் அம்ப்ரம் மஞ்சள் நிறமுள்ள ஆடை இவற்றில் வா்மீ, தபஸ்வீ, பீதம் என்பது விசேஷணம் சிறப்பு. நாரத:, வா்மீகி:, அம்ப்ரம் என்பது விசேஷ்யம். இந்த சிறப்பில் ஏற்றத்தாமுவைக் குறிப்பிட நேரலாம். ஒருவர் மஹான். அவரைவிட இவர் மஹான்.

அவரையும் இவரையும் இவரைப்போன்ற பலரையும் விட மூன்றாமவரான அவர் மஹான் என்று குறிப்பிட நேரலாம். ச மஹந், தஸ்தாடியம் மஹந், தஸ்தாடிஸ்தாத் ஏதாஹிஸ்யோ பஹுஸ்யத்வ மஹந் என்று சொல்லலாம். இதில் உள்ள தாரதம்யத்தை (தரதமபாவ: - தாரதம்யம்) தர - தம என்ற இரு விசுவதிகளால் எளிதில் குறிப்பிட முடியும். ச: மஹந், அயம் து மஹதர:, ஏஷ: து மஹததம: | விசேஷணச் சொல்லான மஹத் உடன் தர-தம என்ற விசுவதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எல்லா விசேஷணச் சொற்களுடன் தர-தம சேர்க்கலாம். பீதம் அம்பரம், பீததரம், பீதததம் என்பது போல்.

தர-தம என்பது போல் சில இடங்களில் இயஸ்த் இஷ் என்ற விசுவதிகள் உண்டு. இயஸ்த் இஷ் சேர்ந்து வழக்கில் இல்லாச் சொற்கள் உண்டு. ஆனால் தர-தம என்பது எல்லா விசேஷணங்களுடன் பொருந்தும்.

ஆண்பாலில் மஹந் பெரியவர், மஹதர: - மஹியந் மிகப் பெரியவர், மஹததம: - மஹிஷ: மிகமிகப் பெரியவர். பெண்பாலில் மஹதீ, மஹதரா-மஹியஸீ, மஹததமா-மஹிஷா. நபும்ஸகலிங்கத்தில் மஹத் மஹதரம்-மஹிய: மஹததம்-மஹிஷ் என்று வரும்.

புரு: பெரியவர் புருதர: புருததம:

பரியான் பரிஷ:

லபு: லேசான லபுதர: லபுததம:

லபியான் லபிஷ:

வூஃ முதிர்ந்த வூதர: வூததம:

வூயியான் வூயிஷ:

மூத்த ஜ்யாயான் ஜ்யேஷ:

அல்ப: சிறிய அல்பதர: அல்பததம:

வயதில் சிறிய கனியான் கனிஷ:

பிரிய: பிரியமான	பிரியதர:	பிரியதம:
	பிரேயான்	பிரேஷ:
சுதிர: மட்டமான	சுதிரதர:	சுதிரதம:
	சுதிரேயான்	சுதிரேஷ:
சிபிர வேகமான	சிபிரதர:	சிபிரதம:
	சுதிரேயான்	சுதிரேஷ:

உதாரணங்கள்:

தூண் லய, தூணாது தூல்: லயதர: - லயேயான்।
 தூலாது தூண் யனதரம்।
 அகாசம் மகான், ததோஸி அகாசம் மகேயசீ।
 கதாயு: வுத: ததோஸி சம்யாதி: வர்ஷேயான்।
 மரத: லக்ஷணாது க்யாயான், லக்ஷண: மரதாது யவீயான்।
 ராம: தசரதபுத்ரேஷு க்யேஷ:, சத்ரும: கனிஷ:।
 ராவண கும்பகர்ணயோ: மத்யே, ராவண: க்ரூதர:, ராக்ஷசேஷு ச: க்ரூததம:।
 வசுதேவ: வயசா கனீயானபி, வித்யயா க்யாயான் விநயேன ச மகத்தம:।
 த்ரிசிர:புரஸ்ய ச்ரீரஜ்ஜ் நேதீய: கம்புகேசுவரம் து நேதிஷம்।
 மம அம்ரபலம் கதலீபலாது ப்ரேய: த்ராக்ஷா து ப்ரேஷா।
 தேவி! சர்வேஷாம் தக் தீர்ஷா, தவ தக் து த்ராவீயசீ।
 துர்யோதனஸ்ய ததயம் சுதிரம், வாக் சுதிரேயசீ, சரிதம் து சுதிரேஷம்।
 விஹகாது வாயு: சுதிரேயான், ததோஸி ஹனுமான் சுதிரேஷ:।

பூது தோற்றத்தில் பெரிய அணு மிகச்சிறிய
 மஹத் தோற்றத்தில் - பெருமையில் பெரிய
 அल्प தோற்றத்தில் சிறிய, பெருமையில் குன்றிய
 வஹு எண்ணிக்கையில் ஏராளமான
 தனது மெலிந்த தூர் தோலைவிலுள்ள
 அன்திக அருகிலுள்ள

இந்த எட்டு சொற்களில் மேற்கண்ட பிரத்தியயங்கள்
சேரும்போது ஏற்படும் மாறுதல்களைக் காண்போம்

பூது	பூதுதர	பூதுதம	பூதீயஸ்	பூதிष्ठ
மஹத்	மஹுதர	மஹுதம	மஹீயஸ்	மஹிष्ठ
அல்ப	அல்புதர	அல்புதம	அல்பீயஸ்	அல்பிष्ठ
அணு	அணுதர	அணுதம	அணீயஸ்	அணிष्ठ
தனு	தனுதர	தனுதம	தனீயஸ்	தனிष्ठ
பஹு	பஹுதர	பஹுதம	பூயஸ்	பூயிष्ठ
தூர்	தூரதர	தூரதம	தவீயஸ்	தவிष्ठ
அந்திக	அந்திகதர	அந்திகதம	நேதீயஸ்	நேதிष्ठ

இவற்றை நடைமுறையில் காண நாம் வாழும் பூமியைப்
பற்றிய இச்சிறு கட்டுரையைப் படிப்போம்.

वयं भूमौ वसामः । तस्याः पृथ्वी इति नाम । यतः, सा पृथुः
(महती) । पृथ्व्याः प्रथीयान् (पृथुतरः) कोऽपि पदार्थः न अस्माभिः
दृष्टः, प्रथीयसी (पृथुतरा) कापि सृष्टिः न दृष्टा, प्रथीयः (पृथुतरं)
किमपि वस्तु न दृष्टम् ।

गोलाकारा इयं भूमिः । कन्दुकवत् सा स्वर्यं लुठन्ती सूर्यं परिभ्रमति
इति वैज्ञानिकाः वदन्ति । भूगोलस्य मध्यरेखा
पादोनत्रयोदशसहस्र-किलोमीटर् (12750 K.m) दीर्घा इति च ।

अस्य भूगोलस्य स्तरः मृदा जलेन च सम्भृतः । मृदो भागः
एकोनत्रिंशच्छतांशः (29%) । जलभागः एकसप्ततिशतांशः (71%) अर्थात्
भूभागः अल्पीयान्, जलभागः भूयान् । मृत् अल्पीयसी, जलं भूयः ।

भूभागः अमेरिका, आःप्रिका, आस्त्रेलिया, आशिया, यूरोप् इति
खण्डैः विभक्तः । जलभागे अतलान्तिकः, पसिःपिक्, हिन्दुः इति
महासमुद्रा अन्तर्भवन्ति ।

विचित्रा भगवतः सृष्टिः। “भगवान् अपः एव आदौ ससर्ज। तासु वीर्यं (शक्तिं) अवासृजत्।” इति प्राञ्चः वदन्ति। ‘या सृष्टिः स्रष्टुः आद्या’ इति कालिदासः परमेश्वरस्य अष्टमूर्तेः जलमयीं तनुं आद्या सृष्टिः इति प्रशंसति। भूसदां, द्विपदां चतुष्पदां कृमिकीटादीनां पक्षिणां वृक्षादीनां च जीवनाय तावत् जलं अपेक्ष्यते। अहो दीर्घदर्शी कृपालुः सिद्धसङ्कल्पो भगवान्।

वयं उद्यन्तं अस्तं यन्तं आदित्यं सोमं च पश्यामः। यदा तौ उदितः, तदा महान्तौ दृश्येते। क्रमात् तनीयांसौ तनिष्ठौ च भातः। कथमेतत्? नभोभूसन्धौ तौ भूमेः नेदीयांसौ। अतः उदये अस्तमये च प्रथीयांसौ भातः। नभसो मध्यं आरूढौ तौ भूमेः दविष्ठौ भवतः। अतः पूर्वं दृष्टात् अल्पिष्ठौ (रूपात् तनिष्ठौ) भातः। पुनः अस्तमये क्रमात् प्रथीयांसौ प्रथिष्ठौ च प्रतिभातः।

वस्तुतस्तु पृथ्वी अल्पतरा सूर्यात्। सूर्यो महत्तरः पृथ्व्याः। भूमिः मरिचाकारा यदि, सूर्यः लिक्चुचाकारः। पृथ्वीसूर्ययोः मरिचलिकुचयोरिव परिमाणतारतम्यं वर्तते। भूमिगतैः अस्माभिः सूर्यः तनुतमः (तनिष्ठः) दृश्यते। अथापि सूर्यः तथा तेजिष्ठो भवति, यथा वयं तस्य तापं सोढुं न शक्नुमः।

एवमेव, इतरे कुजादयः ग्रहाः, नक्षत्राण्यपि। ते सूर्यचन्द्रयोः अपेक्षया तनुतराः दृश्यन्ते। ते सूर्यात् चन्द्राच्च नितरां दविष्ठाः।

दूरगतं वस्तु अणुमात्रं दृश्यते। दवीयो वस्तु अणीयः, दविष्ठं वस्तु अणिष्ठम्। दूरगतमेव अन्तिके आयाति चेत्, तदा महत् भवति। यदि नेदीयः तर्हि महीयः। यदि नेदिष्ठं, तदा महिष्ठम्।

भगवान् अणोः अणीयान्, महतो महीयान् इति वेदेषु गीयते। कुतः? भक्तानां सः नेदीयान्। अत एव तेषां प्रार्थनां श्रुत्वा अनुगृह्णाति। अतो महीयानपि भवति। यते वाचा मनसापि अप्राप्यः, दूरे वर्तते तस्मात्कारणात् अणीयान् भवति।

पदार्थः (पु) वस्तु (नपु) பொருள் சூழி: படைப்பு லு஠ந்தீ உருண்டு செல்வதாக वैज्ञानिकः விஜ்ஞானி स्तरः பரப்பு मध्यरेखा மட்டம் पादोन கால்பங்கு குறைந்த संभृतः நிரப்பப்பட்டது अन्तर्भवन्ति உள்ளடங்குகின்றன वीर्यं திறன்-வலிமை अवासृजत् விட்டுவைத்தார் प्राञ्चः முன்னோர்கள் भूसदः பூமியிலுள்ளவை द्विपदः இரு கால்களுடையவை चतुष्पदः நான்கு கால்களுடையவை तावत्यः அவ்வளவான आपः நீர் (இது எப்போதும் பஹுவசனத்தில் மட்டுமே வரும்) आपः முதல் வேற்றுமை अपः இரண்டாம் வேற்றுமை सिद्धसङ्कल्पः திட்டமிட்டது நிறைவேறியவன் उद्यन्तं உதிக்கின்ற (2ம் வே) अस्तं यन्तं அஸ்தமனத்தை அடைகின்ற उदितः (இருவர்) உதயமாகின்றனர் नभोभूसन्धिः தொடுவானம் भातः (இருவர்) தோன்றுகின்றனர் मरिच आकारा மிளகு அளவு, உள்ள लिकुच-आकारः எலுமிச்சம்பழ அளவுள்ளது तेजिष्ठः சிறந்த ஒளிமிக்க सोढुं தாங்க न शक्नुमः இயலாதவர்களாகிரோம் अप्राप्यः அருகில் அணுகமுடியாதவர், கிடைக்காதவர்.

पञ्चमः पाठः — பாடம் 5

यशोदायै सन्देशः

जन्मना अन्धः सूरदासो नाम महाकविः । महान् कृष्णभक्तः सः श्रीमद्भागवतं ब्रजभाषायां अगायत् । सः प्रेम्णा श्रीकृष्णस्य लीलाः नवं नवं उल्लिख्य उल्लिख्य अगायत् । भगवानेव तस्य भक्तिरसभरितेन गानेन आकृष्टः अन्धं सूरदासं अन्वसरत्, अन्धकूपे पतिष्यन्तं तं ररक्ष इति वदन्ति । अधुना एकां सूरगाथां रसयामः ।

मथुरायां जातः श्रीकृष्णः पित्रा वसुदेवेन नन्दगोपस्य गृहं नीतः । तत्र एकादश वर्षान् अवसत् । नन्दः यशोदा च तस्य पितरौ अभूताम् ।

ततः कंसः कृष्णं हन्तुं धनुर्यागापदेशेन तं मथुरामानयत्। कृष्णः कंसं हत्वा पितरौ कारागृहात् अमोचयत्। ततः परं श्रीकृष्णः मथुरायां एव अवसत्। नन्दगोपः ब्रजं प्रत्यागच्छत्। श्रीकृष्णः उपनीतः सांदीपिनिमहर्षेः सकाशात् विद्याः जग्राह। राजकुमारो राजकुले वासं अकरोत्। उद्धवः वृष्णिवंशे जातः। यादवराज्ये मन्त्री सः कृष्णस्य सखा। एकदा कृष्णः उद्धवं आहूय नन्दं यशोदां गोपिकाश्च समाश्वासयितुं ब्रजं प्रस्थापयन् एवं अवदत्।

“उद्धव ! ब्रजं गच्छ। नन्दतातं मद्वाचा प्रणम। अन्तर्गृहं गत्वा यशोदामातरं दृष्ट्वा अनामयं ब्रहि। तस्यै मदीयं इमं सन्देशं निवेदय। एष सन्देशः-

“यशोदामातः ! मा शुचः। धात्रीभावाय त्वया प्रेषितं गुप्तसन्देशं श्रुत्वा अरुदम्। स्तन्यं दत्त्वा त्वया अहं पोषितः। न जाने कियद् अहं त्वां कीर्तयन् अनृणो भवेयम्? मथुरायां विभवः अस्ति। न युष्मान् विना स सुखाय भवति। ब्रजवासिनः दृष्ट्वैव हृदयं निर्वृतं स्यात्।

चतुष्पञ्चैः दिनैः अहं रामश्च — उभौ भ्रातरौ तत्र आगच्छावः। यस्मात् दिनात् अहं त्वत्तः वियुक्तः तस्मात् दिनात् “कृष्ण” इति सहार्दं आह्वानं न श्रुतम्। न कदापि प्रातराशः कृतः। न मया पीतं धारोष्णं दुग्धम्। किं करोमि? इयं इहत्या परिस्थितिः। मदीया वंशी तत्र वर्तते। सायं प्रातः तां परिमृज्य रक्ष। अवहिता भव। सा राधा कदाचित् आगत्य मदीयानि क्रीडनकानि अपहृत्य नेतुं प्रयतेत। मा अनुमन्यस्व। मातः ! मदर्धे तातं किञ्चिद् अधिब्रूहि। तातेन आत्मनो हृदयं शिलीकृतम्। पश्य। मां मथुरां प्रापय्य पुनः सन्देशं कमपि न प्रैषयत्। नापि कुशलं अपृच्छत्।

मातः ! धीरा भव। चतुष्पञ्चैः दिनैः आवां आगच्छावः।”

अहो ! मधुरः स्वाभाविकः बालभावैकसुलभः सन्देशः।

சரவா நண்பன் ஜன்மா அந்ய: பிறவிக்குருடன் நவ் நவ் புதிது
 புதிதாக உஜ்ஜய கற்பனை செய்து பக்தி-ரச-பரிதேன பக்திச்சுவை
 நிரம்பிய அந்யகூப: பாமுங்கிணறு பதிப்யந் விழப்போகின்ற
 ஜாதமாந்: பிறந்த நிலையினனாக நீத: கொண்டு செல்லப்
 பட்டார் ஧நுயாபதேசென விற்போர் போட்டி என்ற
 பொய்க்காரணத்தால் காராஹ் சிறைச்சாலை உபநயனம்
 (பூணூல் அணிவித்தல்) செய்விக்கப்பட்டு ராஜஹ் அரண்மனை
 வுஷிவ்ஷ: வ்ருஷ்ணி என்பவரது (கிருஷ்ணனது மூதாதையர்)
 வம்சம் ப்ரஸ்தாபயந் புறப்படச்செய்து அநாமய் நோயற்ற நிலையை
 (நான் உடல் நலத்துடன் இருக்கிறேன் என்பதை) ஧ாந்ரிபாவாய
 செவிலித்தாயாக இருப்பதற்கு குப்சந்நேச: ரகசியசெய்தி அரூத்
 அமுதேன் பூஷித: வளர்க்கப்பட்டேன் ந ஜானே அறியேன் கியத்
 எவ்வளவு கீர்த்யந் புகழ்ந்து பாடி அநுந: கடன் தீர்ந்தவனாக ந
 சுரவாய பவதி சுகத்துக்கு ஆகவில்லை ப்ரஜவாசின:
 கோகுலவாசிகளை நிர்வூத் நிம்மதியடைந்ததாக சதுஷ்ப்சை: தினை: 4.5
 தினங்களில் வியூக்த: பிரிந்தவனாக ஆனேனே சஹாட்
 உள்ளன்போடு அஹ்நாந் அழைப்பு ப்ராதராச: காலே உணவு ஧ாரோஷ்
 கறந்த சூட்டுடன் உள்ள இஹ்யா இங்குள்ளதான பரிஸ்திதி:
 நிலைமை வ்ரீசி குழல் பரிமூஜ்ய துடைத்து அவஹிதா
 கவனமுள்ளவளாக beware மதீய் என்னுடைய க்ரீடனக்
 விஹாயாட்டுப் பொருள் மா அநுமந்யஸ்வ அநுமதியாதே அபிபூஹி
 பரிந்துரைப்பாய் சிபாரிசு செய் சிலிசூத் கல்லாக்கிக்
 கொள்ளப்பட்டது ப்ராப்ய கொண்டுவந்து விட்டு ந ப்ரேயத்
 அநுப்பவிலை சுவாபாவிக: இயற்கையான வால பாவைக சூலப:
 குழந்தைப் பருவத்திற்கே உரிய.

षष्ठः पाठः — पाठ 6

इदं ते युक्तं वा?

वयं प्रतिदिनं देवपूजां कुर्मः। गणेशं गुहं शङ्करं देवीं रामं कृष्णं वा यथाभिमतं आराधयामः। पूजार्थं अक्षतान् चन्दनं पुष्पाणि धूपं दीपं नैवेद्यं च यथाशक्ति सम्पादयामः। जीविकार्थं सर्वे वयं प्रायः प्रातरेव गृहात् निर्जिगमिषामः, कार्यालयं अन्यद्वा स्थलं गन्तुम्। ततः पूर्वं शीघ्रशीघ्रं कथमपि पूजां समापयामः।

परन्तु पूजान्ते “मुहूर्तं क्षणिको भवेत्” इति शास्त्रस्य उपदेशः। “क्षणिकः” भूत्वा “किं मया कृतं?” इति चिन्तयेत्। सर्वशक्तस्य सर्वव्यापिनः प्रभोः देवदेवस्य अतिक्षुद्रैः ईदृशैः द्रव्यैः ईदृशी पूजा कृता इति भावना चेतसि स्फुरेत्। तथापि तया पूजया प्रसन्नः कृपालुः भगवान् इति भावना मनसि जायेत। तदनन्तरं भगवतः कृपां मनसि विभाव्य भगवन्तं प्रणम्य आसनादुत्तिष्ठेत् इत्यर्थः।

श्रीशङ्करभगवत्पादानां शिवानन्दलहरीश्लोकं एकं आस्वादयामः। आचार्याः श्रीशैले शङ्करमाराधयन्तः शिवानन्दलहरीस्तोत्रेण भगवन्तं अस्तुवन् इति कथा। पूजां कृत्वा कृतक्षणाः आचार्याः पुरतः प्रसन्नं कृपालुं शङ्करं दृष्ट्वा विस्मिताः एवं अपृच्छन् “इदं ते युक्तं वा? हे परमशिव! कारुण्यजलधे! इदं ते युक्तं वा?

भगवान् अपृच्छत् — किं अयुक्तं कृतं मया?

शङ्करः प्राह — कश्चित् तव पदं द्रष्टुं ऐच्छत्। स वराहो बभूव। अन्यः तव शिरो द्रष्टुं ऐच्छत्। स विहगो बभूव। तव पदस्य शिरसो वा दर्शनिच्छा किं अनुचिता? यतः तौ इच्छासमनन्तरमेव तिर्यग्रूपं गतौ। इदं ते युक्तं वा?

भगवान् आह — पदस्य शिरसः वा दर्शनिच्छा नैव अनुचिता। भूतलमपि विदार्य पादं द्रष्टुं एकः वराहः बभूव। अम्बरं अवगाह्य शिरो द्रष्टुं अपरः राजहंसो बभूव। किं अत्र अयुक्तं पश्यसि?

சங்கர: ப்ராஹ் — த்ரிமூர்திபு அந்யதமௌ தௌ ஹரிப்ரஹ்மணௌ புவி திவி
 ஑ரந்தௌ அப்ரூர்மனௌரதௌ ஸ்ரமமேவ அப்ஜதாத்தா. திங் இத் யுத்தம்?

ப்ரஹ்மண: அவதத் — திங் கரௌமி? மமேவ மஹிமா மமாதி அ஑ௌர: .

சங்கர: ப்ராஹ் — அஸ்து. ஸ்வாமிந் ஶம்ப்஌! அ஑ ஶுத்ரஸ்ய மே துத்஑யா
 அநயா பூஜயா ப்ரஸந்ந: கதம் அபாதி அாதிசுரம் புரத: வே஑ௌசி? திங்
 மதியா பூஜா அப்யஹிதா? திமஹ் தாப்யாமதி ஶ்ரேष्ठ: ? கதமேதத்? இத்
 தே யுத்தம் வா?

மந்ந் ஸ்மயமான: ப்ரஹ்மண: அந்நரதாத்.

நிதி:—வராகஸ்ய மே துத்஑யா பூஜயா ஸர்வேஸ்வரௌ ப்ரஹ்மண: க்ரபயா
 மதி ப்ரஸதிதி, மாம் ரஶததிதி விஸ்வாஸ: கர்தவ்ய: . அஹ்மேவ இத்஑ிர் மஹதிர்
 பூஜாம் க்ரதவாந் இதி அஹ்஑்஑ார: பரித்யாஜ்ய: . தஸ்யேவ க்ரபயா பூஜாம் அத்யல்பாம்
 அதி கர்து அபாரயம் இதி பாவுநா கர்தவ்யா .

இத் தே யுத்தம் வா பரமசிவ காரூண்யஜலதே

஑தௌ திர்ய஑ூரம் தவ பதிசிர்஑ர்ஷநதியா .

ஹரிப்ரஹ்மணௌ தௌ புவி திவி ஑ரந்தௌ ஶ்ரமயுதௌ

கதம் ஶம்ப்஌ ஸ்வாமிந் கதய மம வே஑ௌசி புரத: .

குறிப்பு: யதா஑்மிதம் விருப்பப்படி அ்மிதம் அநதிக்ரம்ய அவ்யயிபாவ
 ஸமாஸ:, யதாஶக்தி ஶக்திக்குத் தக்கபடி ஶக்திம் அநதிக்ரம்ய, ஜிவிதார்த்தே
 பிழைப்பிற்காக நிர்ஜிமிஷாம: = நிர்஑ந் இத்஑ாம: வெளியே ஑ெல்ல
 விரும்புகிறோம். ஸமாபயாம: முடிக்கிறோம் பூஜாந் தே பூஜாயா: அந் தே
 பூஜையின் முடிவில் ஑்ஷணிக: மனதை அலைய விடாமல் ஑ய்வு
 பெற்றவனாக ஑்ஷண: ஑ய்வு rest ஸர்வஶக்தஸ்ய ஸர்வ
 வல்லமைபொருந்திய Omnipotent ஸர்வ்யாதிபிந: ஑ங்கும் நிறைந்த
 Omnipresent அதிஷுத்ர திக அற்பமான இத்஑ா இத்தகைய பாவுநா
 ஑ண்ணம் ஑ுரேத் தோன்றும் விபாவ்ய நினைத்து அஸ்வாதயாம:

சுவைப்போம் கृतக்ஷண: ஓய்வு பெற்ற விஸ்மிதா: ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாக காருண்ய-ஜலயே கருணைக் கடலே இச்சாசமனந்தரமேவ விரும்பிய உடனே திரிய்யூப் விலங்கு உருவத்தை விடைய் பிளந்து, தோண்டி அவகாஹ் அளாவி ராஜஹ்ஸ: சிறந்த அன்னப்பறவை அந்யதமௌ ஒருவர்களான அமஜதா அடைந்தனர் அகோசர: அறிய முடியாதது துச்ச அற்பமான, பாடமபிவ்யாப்ய - அபாடம், சிகுர் அபிவ்யாப்ய - அாசிகுர், பாதம் முதல் கேசங்கள் வரை அப்யஹிதா உயந்தது ஸ்ரேஸ்த: உயர்ந்தவன் வராக: எளியவன் ப்ரஸீததி அருள்பாலிக்கிறார் பரத்யாஜ்ய: விடப்பட வேண்டும் அபாரய் சக்திபெற்றேன்.

सप्तमः पाठः — பாடம் 7

पुरा यत्र स्रोतः

पट्टाभिषेकात् परं एकदा श्रीरामः दण्डकारण्यं गतः। सः तत्र पञ्चवटीं अपश्यत्। स्वाश्रमं अपश्यत्। पुरतः प्रवहन्तीं गोदावरीं न अभिज्ञातुं अशक्नोत्।

सः परितः पश्यन् एवं अचिन्तयत् — अये! इयं गोदावरी पुरा अवारे आश्रमोपान्ते प्रवहन्ती आसीत्। वयं अत्रैव तीर्थे अस्नाम। अधुना अत्र पुलिनम्। ततः पारे प्रवाहो दृश्यते। पूर्वं अत्र वृक्षाः निबिडाः आसन्। तेऽधुना प्रायः विशीर्णाः। केचनैव विरलाः इतस्ततो दृश्यन्ते। तदा बालवृक्षाः प्रोद्भिन्नमात्रा आसन्। तेऽधुना शाखां वितत्य घनीभूता वर्तन्ते। महान् कालो व्यतीतो मम आगतस्य। न किञ्चिद् अभिजानामि। परिचितमपि जनस्थानं अपरं इव मन्ये। परन्तु इमे शैलाः “तदिदं मे वासस्थानम्” इति प्रत्याययन्ति।

इममर्थं महाकविः भवभूतिः उत्तररामचरितनाटके एकेन श्लोकेन वर्णयति—

புரா யத்ர ச்ரோத: புலினமபுநா தத்ர சரিতாந்
 விபர்யாசந் யாதோ டனவிரலபாவ: க்ஷிதிரூஹாம் ।
 பஹோஃ காலாத் அபரந் இவ மந்யே வநமிதந்
 நிவేశ: சூலானாந் ததிதமிதி பூட்ரிந் த்ர஢்யதி ॥

[அந்வய: — புரா யத்ர சரিতாந் ச்ரோத: தத்ர அபுநா புலினம் । க்ஷிதிரூஹாந்
 டனவிரலபாவ: விபர்யாசந் யாத: । பஹோ: காலாத் த்ர஢் இதந் அபரந் வநமिव
 மந்யே । [பரந்து] சூலானாந் நிவేశ: ததிதந் இதி பூட்ரிந் த்ர஢்யதி]

யதி வால்மீகி: காலிதாச: திருவல்லுவர் - அல்வார - நாயன்மார
 ப்ரபுதய: வா பாரதமாபக்கேயு: நைவ தே இமந் தேசந் ப்ரத்யபிஜானீயு: । பரிஸ்திதி:
 அதரோத்தரந் விபர்யஸ்தா । கலாசார: சந்ஸ்க்ருதிசு அதிமாத்ரந் விபிந்நௌ । கோ஽யந்
 தேச: ? குத்ர ப்ரவிஷ்டா வயம்? சர்வந் அசஸ்துதந் த்ர஢்யதே இதி சிந்தயந்த: பரித:
 த்ர஢் ப்ரசாரயேயு: ।

த்ர஢் ப்ரசாரயந்த: “அயே அயந் ஹிமவாந் । இயந் பாபீரதீ । ததோ
 யமுநா । தத: ப்ரயாப: । விதூரே பசுமிசமுத்ரோபான்தே ப்ரபாச: । தத: குமாரீ ।
 எதத் ராமேசுவரம் । தத் காபேரீபத்ரநம் । அயே இத: பரமாசார்ய பூரூபா: ।
 தத: வேததூஷ: ச்ரூயத இவ । தத் திவ்யப்ரபந்நசேவா க்ரியத இவ । ததோ தேவஹாரபாந்
 ச்ரூயதே இத்யாதிபி: சூலவத் அவிபர்யஸ்தை: சாஃவதை: அபிஜானை: இயந் அஸ்தாபந்
 பாரதபூமிரேவ” இதி பூட்ரிந் த்ர஢்யேயு: । பாரதீயா வயந் அத்யாவதி அவினதாந்
 ப்ராசீனாந் சந்ஸ்க்ருதிந் பரிரக்ஷேம । தேந அப்ரலயந் பாரததேசஸ்ய ப்ரத்யபிஜானே
 சஹாயா: பவேம ।

கடினபதவுரை: பரந் பின்னாந் பூர்வந் முன்னாந் 5 ஆம்
 வேற்றுமையைத் தழுவும் அபிஜாந் அடையாளம் கண்டு
 கொள்ள ந அசக்ரோத் சக்திபெறவில்லை அவரந் இக்கரை பாரந்
 அக்கரைதீர்த் தண்ணீர்த்துறை அஸ்தாம் ஸ்னானம் செய்தோம்புலினந்
 மணல்மேடு விசீர்ணா: அழிந்துபோயின விரல: குறைவாக

புருஷோத்தமாத்மா: முனோத்த அளவுள்ள விரத்ய பரப்பி ஧னிமூதா: நெருங்கியவைகளாக வ்யதித: கழிந்துவிட்டது அமிஜானாமி அடயாளம் கண்டு கொள்கிறேன் ப்ரத்யாயயந்தி நம்பவைக்கின்றன சரித் ஆறு விபர்யாச: மாறுதல் ஧னவிரலभाव: நெருங்கி, விலகி இருக்கும் தன்மை கிதிரூஹ் மரங்களுடைய நிவేశ: அமைப்பு ட்ரத்யயதி உறுதிப்படுகிறது ப்ரத்யமிஜானியு: அடையாளம் காண்பார்கள் அ஧ரோத்தர: தலைகீழாக சங்கீதாதி: பண்பாடு அதிமாத்ரம் எல்லைமீறி அசஸ்துதம் பழக்கமில்லாததாக திவ்யப்ரபந்த்ஸேவா பிரபந்த வழிபாடு தேவஹர: தேவாரம் அவிபர்யஸ்தை: மாறாத ஶாஸ்த்ரை: என்றும் நிலைத்த அமிஜானம் அடையாளம் ட்ரத்யேயு: உறுதிப் படுத்திக் கொள்வார்கள் அப்ரலயம் ஊழிக்காலம்வரை.

சூக்தய:

நன்மொழிகள்.

மூததயா மூதிதாயினி பும்காமு ।

பிராணிகளிடத்தில் பரிவு மாந்தர்க்கு மேன்மை தரும்.

சர்பாதிபி சந்மணிஹி சம்மவதி ।

பாம்பிலிருந்துகூட நல்ல ரத்தினம் தோன்றுகிறது.

விதபாமபி காது காயதே மோஃ ।

கற்றோர்களுக்கும் மதி மயங்கக்கூடும்.

சம்பதி சம்பத்சமேதே ।

செல்வத்தில் செல்வம் கொழிக்கும்.

अष्टमः पाठः — பாடம் 8

समासाः ஸமாஸங்கள்

एकशेषसमासः

ஸம்ஸ்கிருதழ் பாடமாலா 4வது பாகத்தில் அவ்யயீபாவம், தத்புருஷம், த்விசு, துவந்துவம் என்ற ஸமாஸ முறைகளுக்கான பாடங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தொடர்ந்து மேலும் சில ஸமாஸ முறைகளைக் கற்போம்.

एकशेषः என்பது ई-इ ஸமாஸத்தின் மற்றொரு வகை. ஒரே அமைப்புள்ள (सरूप similar) சொற்கள் இரண்டோ பலவோ சேரும்போது ஒருபதம் மட்டும் மிகுந்து நின்று இருமை விசுவதியையோ பன்மை விசுவதியையோ ஏற்கும் ஸமாஸம் என்று பொருள். இவ்வகைக்கு सरूपएकशेषसमासः என்று பெயர். உதாரணம் रामः च रामः च = राम + राम=राम + औ=रामौ. (रामरामौ என்று சொல்லவேண்டியதில்லை) गजः च गजः च = गज+गज+गज = गज=असू, गजाः (गजगजगजाः என்பதல்ல.)

ஆகவே रामः रामौ रामाः போன்ற சப்த ரூபங்களில் இருமை பன்மைச் சொற்கள் யாவும் एकशेषसमास த்தின் பயனாக அமைந்த சொற்களாகும். இனி இதன் மற்றொரு வகையைக் காண்போம்.

(a) ஒரே பொருள் கொண்ட இரண்டு அல்லது பல வேறுபட்ட சொற்கள் சேரும்போது ஏதாவது ஒரு பதம் மிகுந்து நின்று இருமை விசுவதியையோ பன்மை விசுவதியையோ ஏற்கும். உதாரணம்:..

गजः च - वारणः च गजौ or वारणौ (गजवारणौ அல்ல) सर्पश्च भुजगश्च नागश्च सर्पाः அல்லது भुजगाः அல்லது नागाः (सर्पभुजगनागाः அல்ல)

(b) ஆண்பால் பெண்பால் விசுவதி காரணமாக வேறுபட்டலிங்கமுள்ள சொற்கள் சேரும்போது ஆண்பால் சொல் மட்டும் மிகுந்து இருமை பன்மை விசுவதிகளை ஏற்கும்.

உதாரணம்:

हंसी च हंसश्च - हंसौ (हंसीहंसौ அல்ல)

पुत्रश्च पुत्री च - पुत्रौ

पुत्रश्च दुहिता च - पुत्रौ

भ्राता च स्वसा च - भ्रातरौ

माता च पिता च - पितरौ

श्वश्रूश्च श्वशुरश्च - श्वशुरौ

(c) तद् युष्मद् अस्मद् போன்ற சொற்களுடன் பெயர்ச் சொற்கள்
சேர்ந்து வரும்போது तद् முதலிய சொற்களே மிகுந்து
வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும்.

உதாரணம்:

स च गोपालश्च - तौ ।

सा च सीता च कमला च - ताः ।

त्वं च सुमित्रा च - युवां ।

अहं च बन्धुगणाश्च - वयम् ।

பயிற்சி:

वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।

जगतः पितरौ वन्दै पार्वतीपरमेश्वरौ ।

वागर्थौ सम्पृक्तौ पितरौ पार्वतीपरमेश्वरौ—

இந்தச் சொற்கள் எவ்வகை ஸமாஸங்களைச் சேர்ந்தவை?

கோடிட்ட பதங்களுக்கு விக்ரஹ வாக்கியங்கள் எழுதுக.

१ देवी मीनाक्षी श्रीनारायणः च भ्रातरौ ।

२ बङ्गलूरु नगरे लाल उद्याने विचित्राः पुष्पवृक्षाः सन्ति ।

३ पाण्डवाः पञ्च । तेषु कौन्तेयाः त्रयः । माद्रेयौ द्वौ ।

४ अस्मिन् बालविद्यालये द्वौ आचार्यौ (male teachers) द्वे आचार्ये,

(lady teachers) आहत्य चत्वारः आचार्याः सन्ति ।

(कौन्तेयाः குந்தியின் பிள்ளைகள் மாடிரேயு மாத்திரியின்
பிள்ளைகள்)

नवमः पाठः — பாடம் 9

बहुव्रीहिसमासः

பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம்

अन्यपदार्थप्रधानः बहुव्रीहिः என்பர். ஸமாஸத்தால் இணையும் பதங்களை அல்லது வேறு பதத்தின் பொருளை முக்கியமாகக் கொண்ட ஸமாஸம் என்று பெயர். ஆறுமுகன் காப்பாற்றுவான். நீலகண்டனை வணங்குகிறேன் போன்றவை உதாரணங்கள். ஆறு முகங்கள் நீல நிறமுள்ள கழுத்து என்று ஸமாஸத்தில் இணையும் சொற்களின் பொருள்கள் இங்கு முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. காப்பாற்றுவான், வணங்குகிறேன் என்ற சொற்களின் பொருள்களுடன் அவை இணைவதில்லை. ஆனால் அவைகளைப் பெற்ற முருகன் காப்பாற்றுவான், சிவபெருமானை வணங்குகிறேன் என்று பொருள் தருகின்றன. அவ்விருவரைக் குறிக்கும் சொற்கள் ஸமாஸத்தில் இணையவில்லை. எனவே அவை அன்யபதார்த்தங்கள். அவற்றை முக்கியமாகக் கொண்டது இந்த ஸமாஸம். அதனால் ஸமாஸத்தில் அடங்கும் சொற்கள் வேற்றுப்பொருள்களைக் குறிக்க ஏதோ சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும். சம்பந்தமில்லாத பொருளை எல்லாம் குறிக்க முடியாது. ஆகவே இவ்வகை ஸமாஸத்தின் விக்ரஹ வாக்கியத்தில் ஸமாஸத்தையடையும் பதங்களைத் தவிர சம்பந்தத்தைக் குறிக்கும் சொற்களும் காணப்படும். यद् तद् என்ற ஸர்வநாமச் சொற்கள் सम्बन्धार्थक सर्वनाम பதங்கள் (Relative pronoun) ஆகும். எனவே பொருத்தமாகும்படி அவற்றை விக்ரஹவாக்கியங்களில் இணைக்கவேண்டும்.

१ षट् मुखानि (यस्य सः) षण्मुखः — श्रीसुब्रह्मण्यः ।

यस्य मुखानि षट् सः षण्मुखः என விளக்கம்.

२ नीलः कण्ठः (यस्य सः) नीलकण्ठः — श्रीशङ्करः

यस्य कण्ठः नीलः स नीलकण्ठः என விளக்கம்.

३ विशाले अक्षिणी (यस्याः सा) विशालाक्षी ।

४ महत् बलं (येषां ते) महाबलाः ।

இந்த நான்கிலும்—

ஸமாஸத்தை அடையும் சொற்கள்	ஸம்பந்தவாசகச் சொற்கள்	ஸமாஸ பதங்கள்
-----------------------------	--------------------------	-----------------

१	नपुं-बहुवचनं	पुं-एकवचनं	पुं-एकवचनं
२	पुं-एकवचनं	पुं-एकवचनं	पुं-एकवचनं
३	नपुं-बहुवचनं	स्त्री-एकवचनं	स्त्री-एकवचनं
४	नपुं-एकवचनं	पुं-बहुवचनं	पुं-बहुवचनं

குறிப்பு : 1 ஸமாஸபதங்கள் सम्बन्धवाचकपदங்களை அனுசரித்து
லிங்கவசனங்களை ஏற்கின்றன.

2 ஸம்பந்தம் என்பது பேதஸம்பந்தம் அபேதஸம்பந்தம்
என்று இரு வகைப்படும். அபேத ஸம்பந்தமானது 'எவனோ'
அவன், ய: ச:, யா சா யத் தத் என்று முதல் வேற்றுமையால்
குறிக்கப்படும். இவ்வகை சம்பந்தம் बहुव्रीहिसमास த்தில்
இடம்பெறுது. மற்ற வேற்றுமைகளால் குறிப்பிடப்படும்
பேதசம்பந்தமே இடம் பெறும். எனவே அவ்வேற்றுமைகளை
ஒட்டி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம், द्वितीया बहुव्रीहि: तृतीयाबहुव्रीहि:
... ... என்று ஆறு வகைப்படும்.

प्राप्तः जयः (यं सः) प्राप्तजयः राजा अடைந்த வெற்றியுடைய
அரசன் ய் ஜய: ப்ராஸ: ச: எவனை வெற்றி அடைந்ததோ அவன்
என்பது விளக்கம்.

प्राप्तः जयः यौ तौ प्राप्तजयौ राजानौ

प्राप्तः जयः यान् ते प्राप्तजयाः राजानः

என்று இவ்வுதாரணத்தை மாற்றி இருமை பன்மைப்
பொருள் கொள்ளலாம். यौ जयः प्राप्तः तौ, यान् जयः प्राप्तः ते என்று
விளக்கம் கூறி எவ்விருவரை வெற்றி நாடிற்றோ அவ்விருவர்,
எவர்களை (பலர்) வெற்றி நாடிற்றோ அவர்கள் (பலர்) எனப்

பொருள்படும். ஸமாஸ பதங்களும் இருமை பன்மைகளில் வருகின்றன என்பதை கவனிக்கவும். இவ்வகைக்கு உதாரணம் மிகவும்துறைவு.

तृतीया बहुव्रीहिः (संबन्धवाचकச்சொல் 3 ஆம் வேற்றுமையில்)

जितानि इन्द्रियाणि (येन सः) जितेन्द्रियः ।

வெல்லப்பட்ட புலன்கள் உள்ளவன்.

हृतं धनं (यैः ते) हृतधनाः ।

கவரப்பட்ட பொருள்களுள்ளவர்கள், திருடர்கள்.

तीर्णा प्रतिज्ञा (येन सः) तीर्णप्रतिज्ञः ।

நிறைவேறிய உறுதிமொழி உள்ளவன்.

पीतं दुग्धं (यया सा) पीतदुग्धा बालिका ।

குடிக்கப்பட்ட பாலை உடைய சிறுமி. (பாலைக் குடித்தவள்)

गीर्णः आहारः (येन सः) गीर्णाहारः भुजगः ।

விழுங்கப்பட்ட இரையையுடைய பாம்பு.

விளக்கம்: யேன இந்திரியாணி ஜிதானி ச: । யै: தனம் ஹதம் தே । யேன ப்ரதிஜ்ஞா தீர்ணா ச: । யயா துத்யம் பீதம் சா । யேன ஆஹார: கீர்ண: ச: । என்று பௌந்ரன்கொள்ள வேண்டும்.

चतुर्थीबहुव्रीहिः (4ம் வேற்றுமையில் யद् சப்தத்தைகொண்டது)

यक्षेण कल्पितार्घ्यः मेघः ।

யகூஸ் அளிக்கப்பட்ட அர்க்யமுடைய மேகம்.

पित्रा वितीर्णभागाः पुत्राः ।

தந்தையால் தரப்பட்ட பாகமுடைய பிள்ளைகள்.

राजा दत्तवरा कैकयी ।

அரசரால் அளிக்கப்பட்ட வரன்கள் உடைய கைகேயி.

கல்பிதம் அर्घ्यं யஸ்மै ச:, விதீர்ண: டா஑: யே஢்ய: தே, ததௌ வரௌ
யஸ்யே சா என்பவை முறையே விக்ரஹ வாக்கியங்கள்.

குறிப்பு: கலுபித விதரிண டதத ஂன்ற பூர்வபதங்கள் தானம் ஂெய்யபப்ட்ட ஂன்ற பபாருளையே கபாண்டிருக்கின்றன. ஆக இப்பபாருளில்தான் ஂதுர்த்திபஹுரரிஹி பபரும்பாலும் வரும் ஂனலாம்.

பஂவரிபஹுரரிஹி: (5ம் வேற்றுமையில் யத் ஂப்தத்தைகபாண்டது)

ஂயுதபர்ண: வூஷ: — ஂயுதா: பர்ணா: யஸ்மாத் ஂ:

ஂதிரந்த இலைகளுள்ள மரம்.

நி:ஸுதபடகம் ஂேத்ரம் — நி:ஸுதம் உடகம் யஸ்மாத் தத்

வெளியேறிய நீருடைய வயல்.

நிவூத்தபரூபு ராம: — நிவூத்தா: பரூபா: யஸ்மாத் ஂ:

திரும்பிய நகர மக்களுடைய ராமன்.

ஂஷரிபஹுரரிஹி: (6ம் வேற்றுமையில் யத் ஂப்தத்தைத் கபாண்டது)

ஸுபேஷண: — ஂுபம் இஷணம் யஸ்ய ஂ:

மங்களமான நோக்கு ஂடையவன்.

ஂந்ரூரேஂ: — ஂந்ரூ: ரேஂ: யஸ்ய ஂ:

ஂந்திரனேத் தலையணியாக ஂடையவர்.

இவெதகேஷ: — இவெதா கேஷா: யஸ்ய ஂ:

வெள்ளையான தலையணிகள் ஂள்ளவன்.

ஂய்மவக: — த்ரிணி அம்வகானி யஸ்ய ஂ:

மூன்று விழிகளை ஂடையவன்.

ஂஸரிபஹுரரிஹி: (7ம் வேற்றுமையில் யத் ஂப்தத்தை கபாண்டது)

நிஹதகணடகம் ராஜ்யம் — நிஹதா: கணடகா: யஸ்மிந் தத்

அழிக்கபப்ட்ட ஂதிரிகளையுடைய அரசு.

பரூபாந்தஂபாபட: அஂரூப: — பரூபாந்தா: ஂபாபடா: யஸ்மிந் ஂ:

அமைதியான விலங்குகள் ஂள்ள ஆசிரமம்.

அப்ரஹ்மபிராஸாத் நகரம் — அப்ரஹ்மஹி: ப்ரஸாதா: யஸ்மிந் தத்

வானளாவிய மாளிகையுள்ள நகரம்.

ப்ரத்யுஸரத்ரம் சிங்ஹாஸனம் — ப்ரத்யுஸானி ரத்ரானி யஸ்மிந் தத்

பதிக்கப்பட்டுள்ள ரத்னங்களுள்ள சிங்காசனம்.

குறிப்பு : அந்யபடார்த்தப்ரதான (ஸமாஸத்தை அடையும் பதங்களைத் தவிர வேறு பதத்தின் பொருளை முக்கியமாய் கொண்டவை) என்ற பொது இலக்கணத்துக்கு உட்பட்டவை மேலே காணப்படும் உதாரணங்கள். பெரும்பாலும் Adj clause ஆக உள்ள வாக்கியங்கள் बहुव्रीहि யின் விக்ரஹவாக்கியங்களாக வரும். Whom, by whom, for whom, from whom, whose, in whom, where என்ற பொருளையே இரண்டு முதல் ஏழுவரை வேற்றுமைகளில் வரும் यद् சப்தங்கள் குறிக்கின்றன.

द्वितीया चतुर्थी पञ्चमी सप्तमी बहुव्रीहि களுக்கு உதாரணங்கள் குறைவு. षष्ठी तृतीया बहुव्रीहि களுக்கு உதாரணங்கள் நிறைய உண்டு. विष्णुसहस्रनाम த்திலிருந்து உதாரணங்கள் தரப்படுகின்றன.

षष्ठी बहुव्रीहि: — अनन्तश्रीः, अनादिः, अनिमिषः, अनेकमूर्तिः, अमितविक्रमः, अनन्तरूपः, चतुर्बाहुः, त्रिविक्रमः, भीमपराक्रमः, महातेजाः, महामायः, शार्ङ्गधन्वा, सहस्राक्षः ।

तृतीयाबहुव्रीहि:- जितक्रोधः, जितामित्रः, विजितात्मा ।

முடிவற்ற செல்வமுடையவன், தோற்றுவாய் இல்லாதவன், இமைப்பு இல்லாதவன், பல உருவமுடையவன், அளவற்ற சக்தி உடையவன், எல்லையற்ற உருவமுடையவன், நான்கு கைகள் உடையவன், மூன்று அடி வைப்பு உள்ளவன், பயங்கரமான வீரம் உடையவன், பெரும் ஒளியுள்ளவன், பெரும் சக்தி உடையவன், சார்ங்கம் வில்லாக உடையவன், ஆயிரம் கண் உள்ளவன், வெல்லப்பட்ட

கோபமுடையவன், வெல்லப் பட்ட எதிரிகளுடையவன், வெல்லப்பட்ட மனமுடையவன் என்பது பொருள்.

விக்ரஹ வாக்கியம் எழுத முயற்சி செய்யவும். பிழைகளைப் பற்றி கவலை வேண்டாம்.

இந்த ஸமாஸம் டிபதவஹ்ரிஹி வஹுதவஹ்ரிஹி என்று இருவகைப்படும். டிபதவஹ்ரிஹியின் உதாரணங்களை முன்புகண்டோம்.

குடாந - ப்ரித - மானஸா = குடாநெந ப்ரிதம் மானஸம் யஸ்யா: சா
வெல்லப்பொங்கலால் ப்ரிதியடைந்த மனமுடையாள்.

தத்யந-ஆஸக்த-ஹதயா — தத்யநே ஆஸக்தம் ஹதயம் யஸ்யா: சா
தயிரன்னத்தில் ஈடுபட்ட மனமுடையாள்.

முதிரீதந-ஆஸக்த-சித்தா-முதிரீதநே ஆஸக்தம் சித்தம் யஸ்யா: சா
பயத்தம்பருப்புப் பொங்கலில் ஈடுபட்ட மனமுடையாள்.

ஸவீதந-ப்ரித-சித்தா — ஸவீ: ஆதநை: ப்ரிதம் சித்தம் யஸ்யா: சா
எல்லா அன்னங்களாலும் திருப்தியடைந்த மனமுடையாள்.

ஸுதி-ஸஸ்துத-வீமவா — ஸுத்யா ஸஸ்துதம் வீமவம் யஸ்யா: சா
வேதங்களால் புகழப்பட்ட பெருமையுடையவன்.

இந்த விக்ரஹ வாக்கியங்களில் குடாநெந ப்ரிதம்-குடாநப்ரிதம், தத்யநே ஆஸக்தம்-தத்யநாஸக்தம், முதிரீதநே ஆஸக்தம்-முதிரீதநஸக்தம், ஸவீதநை: ப்ரிதம்-ஸவீதநப்ரிதம் ஸுதிभि: ஸஸ்துதம்-ஸுதிரஸஸ்துதம் என்பவை முறையே தृதீயா, சப்தமீ, சப்தமீ, தृதீயா, தृதீயா தத்புருஷ ஸமாஸ பதங்களாகும். ஷே ஸமாஸ பதங்களை பூர்ப்பத மாக வைத்து குடாநப்ரிதம் மானஸம் யஸ்யா: சா என்று வஹ்ரிஹி ஸமாஸம் சொல்ல வேண்டும். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பதங்கள் விக்ரஹ வாக்கியங்களில் அமைவதால் வஹுதவஹ்ரிஹி யாகும்.

மृநால - மூது - டோல்தா தாமரைத்தண்டு போன்ற மிருதுவான
கொடிபோன்ற புஜங்கையுடையவள்.

டர - ஸ்மேர - முக - அம்புஜா சற்றே நகைக்கும்
தாமரைபோன்ற முகமுடையவள்.

விளக்கம்: மூநாலானீவ மூதவ: மூநாலமூதவ: (஁பமானபூர்வபதகர்ம -
஁ரய:) ஁ஷ: லதா: ஁வ - ஁ல்தா: (஁பமான
஁த்பத-கர்ம஁ரய:) பிறகு ஁ரண்டு பதங்களைக்
கொண்டு ப஁வ்ரீ஁சமாஸ அமைக்க வேண்டும்.

மூநாலமூதவ: ஁ல்தா: யஸ்யா: ஁ா ஁வளது
கொடிபோன்ற (மெலிந்த) புஜங்கள் தாமரைத்
தண்டுகள் போல் மென்மையானவையோ அவள்
஁ன்பது பொருள்.

டர ஸ்மேர - ஁ரஸ்மேர, முக அம்புஜமீவ முகாம்புஜ - ஁ரஸ்மேர முகாம்புஜ
யஸ்யா: ஁ா சற்றே நகைக்கின்ற தாமரைபோன்ற
முகமுடையவள்.

டர - ஁ாஸ - ஁ஜ்வலந் - முகவீ ஁றிது நகைப்பால் ஁ளிரும்
முகம் ஁டையாள்.

டர ஁ாஸ: ஁ர஁ாஸ: ஁ர஁ாஸேன ஁ஜ்வலத் - ஁ர஁ாஸ஁ஜ்வலத் ஁ர஁ாஸ஁ஜ்வலத்
முகம் யஸ்யா: ஁ா - ஁ர஁ாஸ஁ஜ்வலந்முகவீ

கர்ம஁ரயஸமாஸ த்தில் விசேஷணங்கள் ஁மானா஁கரண ஁கள்
(அபேத ஁ம்பந்தமுடையவை.) தத்புருஷஸமாஸத்தில் விசேஷணங்கள்
வ்ய஁கரண மாணவை (பேத ஁ம்பந்தமுடையவை ஁ன்பதை
முன் பாடத்தில் படித்தோம். ஁ப்பொழுது கர்ம஁ரய
ஸமாஸத்தையும் ப஁வ்ரீ஁ ஁மாஸத்தையும் ஁ப்பு
நோக்குவோம்.

पीतं अम्बरं - पीतांबरं மஞ்சள் நிறமுள்ள ஆடை (கর্ম)

पीतं अम्बरं यस्य सः - पीतांबरः (बहु)

மஞ்சள் நிறமுள்ள ஆடை உடையவர்.

प्रियाः भार्याः - प्रियभार्याः (कर्म) அன்புள்ள மனைவிகள்

प्रियाः भार्याः यस्य सः- प्रियभार्यः (बहु)

அன்புள்ள மனைவிகளை உடையவன்.

नीलः कण्ठः - नीलकण्ठः (कर्म) நீல நிறமுள்ள கழுத்து

नीलः कण्ठः यस्य सः (बहु)

நீல நிறமுள்ள கழுத்துடைய சிவன்-மயில்.

இவ்வுதாரணங்களிலும் (அ) उत्तरपदार्थप्रधानः —
अन्यपदार्थप्रधानः என்ற அமைப்பு கर्मधारயசமாச த்தையும்
बहुव्रीहिसमास த்தையும் வேறுபடுத்துகிறது.

(ஆ) கर्मधारयसमास த்தில் उत्तरपदार्थ த்தை ஒட்டி ஸமாஸ
பதத்தின் லிங்கம் வசனங்கள் அமைகின்றன. बहुव्रीहिसमासத்தில்
अन्यपदार्थ த்தை (यद् तद् குறிப்பிடப்படுவது) ஒட்டி லிங்கம்
வசனங்கள் அமைகின்றன என்பதைக் காணலாம்.

विशालाक्षी मीनाक्षी कामाक्षी काசி, मथुरा, काஞ்சியில்
விளங்கும் அம்பாளின் நாமங்கள். पद्मासना லக்ஷ்மி.

विशाले अक्षिणी यस्याः सा विशालाक्षी, मीने इव अक्षिणी
यस्याः सा or मीनसदृशे अक्षिणी यस्याः सा मीनाक्षी । मीने
என்பது கண்களுக்கு உபமானம்.

மீன்களே அம்பாளின் கண்களல்லவே. எனவே இவ் வசனம்
என்ற சொற்கள் உவமையை விளக்குகின்றன. இவை
ஸமாஸத்தில் மறைந்துவிடுகின்றன. இவ்வகைச் சொற்களை

मध्यम-पद-लोपि என்பார். படிக்கி புண்டரிக்காக்: போன்றவை இவ்வகையைச் சேர்ந்தவை.

दशमः पाठः — பாடம் 10

निद्राति स्नाति भुङ्क्ते ।

कश्चित् दरिद्रः । न अकिञ्चनः । स्वल्पा तस्य भूस्थितिः । परिमितं कुटुम्बम् । निर्वाहक्षमा पत्नी । यथालब्धेन सन्तोषे कर्तव्ये तस्य मनसि धनाशा अङ्कुरिता । धनार्जनोपायं बहुधा विचिन्त्य अन्ते याचनं सुकरं उपायं निरणयत् । अविदूर्वर्तिनां प्रभूणां परिचयं सम्पादयामास । पत्नी आपृच्छ्य कस्मिन्नपि दिने प्रत्यूष एव स्नातः धौतवासाः प्रतस्थे । कस्यापि प्रभोः गृहमाससाद । दौवारिकं उपेत्य धनिकं प्रति अपृच्छत् ।

दौवारिकः अवदत् “निद्राति” इति । दरिद्रः “दिष्टया न प्रोषितः ।” इत्याश्वस्तः “कथमधुनापि निद्राति? कार्यगौरवात् अपररात्रे सुप्तः स्यादपि । भवतु” इति चिन्तयन् वीथ्यां पूर्वापरदिशं पर्याटत् । सूर्यः ताळत्रयं उन्नतः । पुनर्दौवारिकं आससाद । स “स्नाति” इत्याह । ईषदाश्वस्तः प्रभोः बहिरागमनं प्रतीक्षमाणः मध्याह्नभोजनमपि तत्रैव मनसा कल्पयन् बहिरलिन्दे उपाविशत् । दौवारिकः कापि गत्वा प्रतिनिवृत्तः । होरा एका अपाक्रामत् ।

दौवारिकं पुनः पप्रच्छ । स देहलीं यावत् प्रविश्य निर्गतः, “भुङ्क्ते” इति संज्ञया आवेदयत् । “कथमतिथिं अप्रतीक्ष्यैव भुङ्क्ते? कृपणो नु भाति ।” इति ईषत् भग्राशः अलिन्द एव पूर्वकायमपाश्रित्य न्यषीदत् । त्रुट्यः युगायन्ते स्म । पुनर्दौवारिकं आसीदत् । अनिरीक्ष्यैव दौवारिकः प्रत्यवदत् “प्रभुः चलति” इति । “भुक्त्वा शतपदं गच्छेत्” इति आयुर्वेदमर्यादां अनुसरति इति मन्यमानः दरिद्रः अपृच्छत् “किं बहिरागच्छेत्?” स प्रत्याह “न जाने । आगच्छेदपि” ।

दरिद्रः पुनः तमन्वनयत्। अनुकम्पमानः दौवारिकः अन्तर्निरीक्ष्य आगतः “कचभरं शोषयति” इत्याह। “कथं शिखावान्? आस्तिकोऽपि नाम स्यात्?” इत्युपांशु गृणन् अलिन्दात् द्वारं द्वाराद् अलिन्दं आहिण्डमानः पुनर्दौवारिकमाससाद। देहलीं प्रविश्यागतः द्वारपालः “अन्तरास्ते, अक्षैः दीव्यति” इत्याह। दरिद्रः तं अवोचत् “भद्र! अनुमन्यस्व माम्। प्रभुं दृष्ट्वा क्षणात् निवर्तेय” इति। “भोः! असमयज्ञ! न चायं गदितुं अवसरः। भूयः आयाहि” इति तं दौवारिकः न्यषेधत्।

किंकर्तव्यतामूढः क्षुधा तृषा च परिश्रान्तः दरिद्रः दौवारिकस्य अनुमतिं अप्रतीक्ष्यैव अन्तः प्रवेष्टुमारभत। दौवारिकः सभर्त्सनं ‘भोः ग्राहि’ इत्यवारयत्। याचकस्य आशा तप्तायसे इव जलकणिका स्वमनस्येव अलीयत।

सः दौवारिकस्य उद्दण्डैः अधिकक्षेपैः अवमतः गृहं प्रति निवर्तमानः देवीं लक्ष्मीं एवं प्रार्थयत् “अब्धिकन्ये! प्रभूणां अधिकृतैः एवं अवमतान् अस्मान् पश्य। सरसीरुहदलनिभाः कटाक्षाः अस्मासु पतन्तु। किन्तु न प्रभुष्विव अवलेपमुत्पादयन्तु। मनसि अलंबुद्धिं वर्धयन्तु। तृष्णारूपां अलक्ष्मीं दूरीकृत्य तर्पयन्तु” इति।

अधुना श्लोकं पठत-

निद्राति, स्नाति, भुंक्ते, चलति, कचभरं शोषयत्यन्तरास्ते
दीव्यत्यक्षैः, न चायं गदितुमवसरो, भूय आयाहि, याहि।
इत्युद्दण्डैः प्रभूणां असकृद् अधिकृतैः वारितान् द्वारि दीनान्
अस्मान् पश्याब्धिकन्ये! सरसीरुहरूचां अन्तरंगैरपांगैः ॥

अन्वयः— अब्धिकन्ये! निद्राति, स्नाति, भुंक्ते, चलति, कचभरं शोषयति, अन्तः आस्ते, अक्षैः दीव्यति, अयं गदितुं अवसरो न, भूय आयाहि, याहि इति उद्दण्डैः प्रभूणां अधिकृतैः असकृत् द्वारि वारितान् दीनान् अस्मान् सरसीरुहरूचां अन्तरंगैः अपांगैः पश्य।

கடினபதவுரை: அகிञ்ன: ஒன்றுமில்லாதவன் भूस्थिति: விளைநிலம் निर्वाहक्षमा நிர்வஹிப்பதில் திறமையுள்ளவன் यथालब्धेन எவ்வளவு கிடைத்ததோ அவ்வளவு பொருளால் सन्तोषे कर्तव्ये நிம்மதி பெறவேண்டிய நிலையில் அங்குரிதா முகாவிட்டது धन आर्जन उपाय: பணம் சம்பாதிக்கும் வழி अन्ते முடிவில் निरणयत् நிர்ணயம் செய்தான், தீர்மானித்தான் अविवर्तिनां அதிக தொலைவில்லாத இடங்களில் உள்ள परिचय: விபரம் (who is who) आपृच्छ विदापेற்று प्रत्यूष: விடியற்காலை धौतवासा: துவைத்த வேஷ்டியை அணிந்தவனாக आससाद அணுகிஞன் उपेत्य அருகில் சென்று दौवारिक: வாயில் காப்போன் दिष्ट्या நல்லவேளையாக प्रोषित: வெளியூர் சென்றவன் (out of station) आश्वस्त: சமாதான மடைந்து अपररात्रे பின் இரவில் (after 1 a.m.) पूर्वापरदिशं Adv கிழக்கும் மேற்குமாக पर्याटत् அலைந்தான் तालत्रयं மூன்றுபனை உயரம் कल्पयन् கற்பனை செய்துகொண்டு बहिरलिन्द: வெளித்திண்ணை होरा மணி (hour) अपाक्रामत् கழிந்தது देहलीं यावत् இடைக்கழிவரை अप्रीक्ष्य எதிர்பாராமல் कृपण: கஞ்சன் भग्नाश: நம்பிக்கை இழந்தவனாக पूर्वकायं अपाश्रित्य முன் உடலை (இடுப்பு முதல் தலைவரை) சாய்த்துக்கொண்டு व्रुटय: நொடிகள் युगायन्ते स्म யுகமாக இருந்தன अनिरीक्ष्यैव பாராமலேயே शतपदं 100 அடிதூரம் आयुर्वेदमर्यादा ஆயுர்வேத கோட்பாடு आगच्छेदपि வந்தாலும் வரலாம் अन्वनयत् சமாதானம் செய்தான் (பல்லைக் காட்டினான்) कचभरं கூந்தலை शोषयति காயவைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார் उपांशु गृणन् மெல்ல முணுமுணுத்துக்கொண்டு अलिन्दं திண்ணை अन्त: आस्ते உள்ளே இருக்கிறார் अक्षै: दीव्यति காய் விளையாடுகிறார் असमयज्ञं சந்தர்பமறியாதவரே! गदितुं பேசுவதற்கு न्यषेधत् தடுத்தான் किंकर्तव्यतामूढ: என்ன செய்வது

என்று அறியாதவனாக அபிரதீக்ஷயே எதிர்பாராமலேயே சபதர்சனம்
அதட்டலுடன் ததாசு பழுத்து இரும்பு பாத்திரத்தில் அலியாத
மறைந்து போயிற்று உடனடி எல்லா மீறிய அபிரதீக்ஷ: வசைச்சொல்
அபிரதீக்ஷை கடல்மகளே! சரசீரூ - தல - நிபா: தாமரை இதழ்
போன்றவை அவலே: கர்வம் அலம்புதி: போதும் என்ற மனம்
தூணாரூபா பேராசை வடிவான தர்பயன்து திருப்தியடைச்
செய்யபட்டும்.

न किञ्चन यस्य सः अकिञ्चनः। धौतं वासः यस्य सः। द्वारि
भवः दौवारिकः। तप्तं आयसं तस्मिन्। अलं इति बुद्धिः अलंबुद्धिः।

एकादशः पाठः — பாடம் 11

दोषान् न प्रकटये:

“परस्मिन् दोषा बहवः स्युः। मा तान्प्रकाशय। अल्पोऽपि गुणविशेषो
यद्युपलभ्यतेऽस्मिन्, तान्प्रकटीकुरु” इति महान्तः उपदिशन्ति। अन्यस्य
दोषान् प्रकाशयेत्। तद्रूपान् सद्गुणानेव प्रकाशयेत्। क्षीणस्यापि चन्द्रस्य
कलासु प्रसादनं शैत्यं प्रकाशश्च स्तः इति, ताः कलाः परमेश्वरः शिरसि
धृत्वा, सर्वोऽपि लोको यथा तद्गुणगाने प्रवर्तेत तथा कुरुते। स एव
परमेश्वरः महाकूरं हालाहलं विषं, अन्येषां दृष्टिषु यथा न पतेत्, तथा
स्वकण्ठे गोपायति। एवं कविः वदति।

परं लोके परदोषदर्शनं तत्प्रख्यापनं तदधिकृत्य लेखनं च
सामान्यतोऽधुना अधिकं दृश्यते। तत्रापि बहु अधीतवन्त एव दोषान्
बहुधा पश्यन्ति। परदोषदर्शनमेव वैदुष्यमिति ते वदेयुः। ‘विद्वान्
विपश्चिदोषज्ञः’ किल। दोषज्ञ इत्युक्ते दोषं जानातीत्येव अर्थः, न अल्पं
दोषं महीकृत्य प्रकटयतीति। दोषान् स्वलितानि च अवगच्छन्तु, अवगतान्
दोषान् वर्जयेत्। ये स्वलन्ति, ये दुष्टमाचरन्ति, तेऽपि उद्धोधनीयाः
दोषवर्जनाय सूनुतया वाचा। परं तानेव दोषान् न बहुकुर्यात्, असकृत्
न प्रथयेद्वा।

दुष्टा यदि बोधनीयास्तदोषदर्शनेन, तर्हि तत्र नः पूर्णा योग्यता अस्ति वेति विचारणीयम्। यद्यस्मास्वेव असङ्ख्यास्ते दोषाः स्युः, तर्हि परोपदेशो न फलति। कदाचन अस्मदुपदेशोत्थेन दुराग्रहेण पूर्वतोऽधिकतया पापं कर्म स्पष्टमेव कर्तुं ते प्रवर्तेरन्। 'वयं निर्दोषाः, अतः उपदेशने योग्या वयम्, अस्माकं वाचः सफला भवेयुः' इति निश्चयेन यदि जानीमः, तदैव परानुपदेष्टुमर्हामः।

—काञ्ची परमाचार्यसूक्तचनुवादः

द्वादशः पाठः — पाठ 12

सिकतासेतुः

प्रतिष्ठानं मगधदेशस्य राजधानी। 'पाट्ना' इत्यधुनातनं नाम। तत्र तपोदत्तो नाम ब्राह्मणकुमार आसीत्। बाल्ये पिता तं विद्याध्ययनाय न्ययुङ्क्त। वारं वारं बोध्यमानोऽपि तपोदत्तः केनापि कारणेन नाधीयाय। सवयसो बालाः सम्यक् विद्या अपठन्। जनाः तान् बहुधा प्राशंसन्। तपोदत्तं चानिन्दन्। तस्य मनसि अनुशयोऽभवत्। स गङ्गातटं गत्वा विद्यालाभाय तपस्तप्तुमारेभे।

स गङ्गातटे उग्रं तपश्चरन् आसीत्। तथा वर्तमानस्य तस्य आवासं कश्चिद् ब्राह्मण आययौ। तपोदत्तस्य प्रवृत्तिं श्रुत्वा विस्मितः तं तपसो वारयितुं ऐच्छत्। गुरुकुले वासः, गुरुमुखात् विद्याध्ययनं हि विद्यालाभहेतुः। तदेतद् बोधयितुं वृद्धब्राह्मणः कश्चिदुपायं अकरोत्।

स निकटस्थे कस्याश्चित् नद्याः तटे उपाविशत्। तटात् सिकताः उद्धृत्योद्धृत्य जले चिक्षेप। प्रवाहः सिकताः अहरत्। अथापि वृद्धः सिकताः प्रक्षिपन्नासीत्। वृद्धब्राह्मणस्येमं व्यवसायं दृष्ट्वा तपोदत्तो व्यस्मयत। स मौनव्रतमत्यजत्।

ब्राह्मणमुपेत्य पप्रच्छ—किमेवमश्रान्तः प्रवाहे सिकताः क्षिपसि? ब्राह्मणो न किञ्चित्प्रत्युवाच। सिकताः प्रक्षिपन्नेवासीत्। पुनः तपोदत्तः

पप्रच्छ। ब्राह्मणो न उदतरत्। यदा तपोदत्तो निर्बन्धादपृच्छत्, तदा वृद्धः प्रत्यवदत् “पथिकानां तरणाय प्रवाहे सेतुं सिकताभिः बध्नामीति।”

तत् श्रुत्वा तपोदत्तोऽपृच्छत् “प्रवाहः सिकताः हरति। अथापि सिकताभिः सेतुं बध्नन् भवान् किं न मूर्खः?” इति ब्राह्मणो जगाद — “साधूक्तं भवता। जानामि नायं समीचीन उपाय इति। अथापि विद्याभ्यासे उचितमुपायं गुरुकुलवासमनादृत्य भवानत्र विद्यां तपसा साधयितुमीहते। कुतो नाहं प्रवाहे सिकताः प्रक्षिप्य सेतुं बध्नामि इति मत्वा यत्नं करोमि” इति।

तदाकर्ण्य तपोदत्त आत्मानं मूर्खं मेने। स वृद्धमवदत् — महात्मन्! दिष्ट्याऽहं भवता मार्गं समीचीनं दर्शितः। गुरुकुलं गत्वा पठनमेव विद्याभ्याससाधनम्। एषोऽहं गुरुमुपसरामीत्याह। वृद्धः सद्यः तिरोऽभूत्।

समीचीनं साधनं कार्यं साधयति।

கடினபதவுரை: ந்யயுக்ந ஈடுபடுத்தினார் ஸோடியமான: அபி அறிவுறுத்தப்பட்டபோதிலும் அடியாய கற்கவில்லை சவயச: வயதில் ஒத்தவர்கள் அநுசாய: கழிவிரக்கம், தன்னைப் பற்றித்தாழ்ந்த எண்ணம் அயயு வந்தார் வாரயிது தடுப்பதற்கு ஏக்து விரும்பினார் நிகடஸ்தே அருகிலுள்ள தட கரை சிகதா மணல் சிக்ஷை விட்டெறிந்தார் வ்யஸ்யத வியப்படைந்தான் உதரத் பதில் கூறினான் பதிகா: வழிப்போக்கர்கள் சேது: பாலம், அணை பதன் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற சமீகின: ஸரியான டிஷ்ட்யா அதிருஷ்ட வசத்தால் உபசாசார் அணுகினார் திரோஃஃது மறைந்தார்.

त्रयोदशः पाठः — பாடம் 13

कालयुक्त्या रिपुर्मित्रं जायते न तु सर्वदा

एकस्मिन्नरण्ये कश्चित् न्यग्रोधवृक्षः। तत्र चत्वारः प्राणिनो वसन्ति स्म। नकुल उलूको मार्जारो मूषक इति। ते पृथक् पृथक् वसन्ति

स्म। मार्जारः तरुस्कन्धगते महति कोटरे न्यवसत्। नकुलमूषकौ तरुमूले भिन्नभिन्ने बिले न्यवसताम्। उलूकः तरुशिरसि नीडं कृत्वा न्यवसत्।

मूषको नकुलोलूकमार्जाराणां आमिषम्। नकुलोलूकमूषकाः मार्जारस्यामिषम्। मूषकनकुलौ मार्जारभयात् रात्रावेव आहाराय व्यचरताम्। उलूको दिवान्धः। स स्वभावतो रात्रौ सञ्चरेत्। मार्जारः परेषां अवध्यः। स निर्भयो दिवारात्रौ च सन्निहिते शालिक्षेत्रे मूषकजिघृक्षया सञ्चरेत्।

एकदा सायाह्ने मार्जारः शालिक्षेत्रं प्राविशत्। अचिरात् नृशंसो लुब्धकः कश्चित् तत्रागतः। क्षेत्रेऽभिनवां मार्जारपदपंक्तिं दृष्ट्वा तद्ग्रहणाय क्षेत्रमभितः जालान् दत्वा ययौ। तत इतः सञ्चरन् मार्जारो जाले पतितः निर्गन्तुमशक्नुवन् निभृतस्तस्थौ। यथासमयं क्षेत्रं प्रविष्टो मूषकः मार्जारं जाले पतितं दृष्ट्वा समतुष्यत्।

अत्रान्तरे उलूकनकुलौ तत्रायातौ। तौ मार्जारं बद्धं दृष्ट्वा मूषकग्रहणं सुकरं अमन्येताम्। मूषको दूरात् तौ दृष्ट्वा भीतो व्यचिन्तयत् — यदि नकुलोलूकयोः भयदं मार्जारमाश्रये, स बद्धोऽपि मां हन्यात्। मार्जारात् यद्यपसरेयं नकुलोलूकौ मां मारयेताम्। शत्रुसङ्कटगतः काधुना गच्छामि इति।

स पुनरचिन्तयत् — “इदानीं मार्जारमेवाश्रये। आपद्रतोऽयं पाशच्छेदोपयोगिनं मां आत्मत्राणाय रक्षेदपि” इति। एवमालोच्य शनैः मार्जारमुपसृत्य अब्रवीद् — ते जालबन्धं दृष्ट्वा खिद्यामि। अहं ते पाशं छिन्द्याम्। उपकारवशात् रिपवोऽपि स्निह्यन्ति। किन्तु त्वयि मे विश्वासो नास्ति” इति। सङ्कटे पतितो मार्जारः प्राह — “भद्र! मयि विश्वासं कुरु। प्राणदायकस्त्वं अद्यप्रभृति मे मित्रम्” इति। एतत् श्रुत्वा मूषको मार्जारसमीपमेत्य तूष्णीं तस्थौ।

नकुलोलूकौ मूषकं गृहीतुमिच्छन्तावपि मार्जारभयात् नोपासर्पताम्। दूरत एव चिरं तिष्ठन्तौ न्यवर्तेताम्। पाशपीडितो मार्जारो मूषकमाह

— “गतप्राया निशा। पाशं छिन्धि। लुब्धक आगच्छेत्” इति।
मूषकोऽपि लुब्धकागमनोत्सुको मृषा कटकटायद्भिः दशनैः
पाशच्छेदमभिनयन् कालं क्षिपति स्म। लुब्धको निकटमाययौ।

मूषकः कृपणं प्रार्थयामास “शीघ्रं छिन्धि” इति। मूषकः पाशान् चिच्छेद। मूषकं जिघांसुरपि मार्जारो लुब्धकभयात् दुद्राव। मृत्युमुक्तो मूषकः पलाय्य स्वबिलं विवेश।

पुनर्माजरेण मित्रच्छद्मना आहूतो मूषको बिलात् नैव निरगच्छत्।
“कालयुक्त्या रिपुर्मित्रं जायते, नतु सर्वदा”

கடினபதவுரை: காலயுதி: சமயோசிதமான புத்தி
ந்யுத்யவருஷ: ஆலமரம் நகர: கிரி உலூக: ஆந்தை சுகந்த: கிரீயாயடி
கோடர: பொந்து மிந்மிந்நி தனித்தனியான விலம் பொந்து அமிஷம்
மாமிச உணவு வ்யசரதா சந்நிவரும் திவாந்ந: பகலில் பொட்டை
அவத்ய: கொல்ல முடியாதது சந்நிஹிதம் அருகிலுள்ள சாலிக்ஷேத்ரம்
நெல்வயல் திபூஷா திபிஷ்க விரூபம் அசிராந் சந்நுமுந் நூசாஸ:
கொடியவன் லுப்யக: வேடன் பதபந்தி: காலடி பாச: வலை, நிர்ஹந்தி
அசாந்நவந் வெளியேறமுடியாததாக, நிபூத: அயர்ந்த சமதூய்ய
மகிழ்ந்தது மயதம் பயம்தருகிற அந்நயே சரணடைகிறேன் அபசரேயம்
அகலுவேன் மாரயேதா கொன்றுவிடும் பாசாசுதேபயோகி வலையே
அறுக்க உதவுகின்ற அந்நபூதம் இன்றுமுதல் நிர்விண்பு ஆசை
இழந்தவர்களாக ததபாயா பெரும்பாலும் கழிந்துள்ளது மூஷா
பொய்யாக கதகத்யாதி: கடகட எனச் சத்தமிடுகிற தரணம் பல் கருபணம்
அப்பாவித்தனமாக திபாஸு: கொல்ல விரும்புவர் மூத்யுமுக:
சாவிலிருந்தும் விடுபட்ட பலாய் ஒடி மிந்நிவந்தி நண்பனென்ற
வேஷத்துடன் நிரகாசத் வெளிவந்தது.

चतुर्दशः पाठः — पाठ 14

मर्कटो महीपतिश्च ।

वने कस्मिन्नपि बहवो वानराः न्यवसन् । तेषां कश्चिद्यूथपतिरासीत् । अतीव बुद्धिमान् । एकदा स मर्कटानां सभामाकारयत् । सर्वे कीशाः समागताः । यूथपतिरवदत् — “वयमत्र वने चिराय वसामः । नदीतीरस्थितोऽयमाप्रवृक्षः बहुफलोऽस्माकमन्नदाता । परन्त्वहं कामपि आपदमासन्नां तर्कयामि” इति । तत् श्रुत्वा वानराः सर्वे सम्भ्रान्ताः ।

वानरेष्वेकः पप्रच्छ — ‘कुतः स्वामिन्?’ यूथपो जगाद “नरपतिरेको वनं निकषा कश्चिदावासं स्थापयति । इमान्याप्रफलानि न तैः आस्वादितपूर्वाणि । यदि ते सकृद्भक्षयन्ति तर्हि सङ्कटे पतिताः स्याम । किं कर्तव्यमधुना” इति । न कोऽपि प्रत्यब्रवीत् ।

यूथपो बभाषे — “एकमपि फलं नदीजले पतितं यथा मनुष्याणां हस्तं न प्राप्नुयात् तथा रक्षणीयम् । अतो नदीप्रवाहस्योपरि प्रसृतायां शाखायां सर्वाणि कुसुमानि विनाश्यन्तां, यथा फलानि नैव स्युः” इति । सर्वे तथाऽकुर्वन् ।

अथापि यदृच्छया फलमेकं रसपूर्णं नद्यामपतत् । जालिकः कश्चिन्मत्स्यैः सह तज्जग्राह । गृहागतो जालात् मत्स्यान् बहिराददानः पत्नीमवदत् — “अद्भुतमेतत् फलम् । न ईदृशं मया दृष्टपूर्वम्” इति । “तर्हि इदं राज्ञे समर्थं पारितोषिकं गृह्यतां” इति धीवरस्य पत्नी जगाद । “तदेव साधु” इत्युक्त्वा जालिकः फलमादाय राजकुलं ययौ । तत्र दौवारिकस्तमवारयत् । जालिकस्तमवदत् “फलमिदं अपूर्वं महाराजायोपहर्तुमागतोऽस्मि” इति ।

ततो दौवारिकेणान्तः प्रवेशितः राजानमुपेत्य “देव ! इदं अपूर्वमाप्रफलं मया मत्स्यैः सह जाले गृहीतम्” इत्युक्त्वा फलं तस्मै समर्पयति स्म । राजा फलं पर्येक्षत । वनरक्षकमाहूय फलं तस्मै अदर्शयत् ।

“किमेतद्विषदिग्धम्?” इत्यपृच्छत्। वनपालोऽब्रवीत् — “नैव। विशेषतो रुचिरमारोग्यप्रदं उत्तमं फलं” इति। राजा फलं भक्षयन् “सुगन्धि रुचिरमेतत्” इत्युक्त्वा जालिकाय पारितोषिकं ददौ। जालिको गृहं प्रत्यागच्छत्।

अन्येद्युः प्रातर्नरपतिर्वनपालमाहूय “कुत्रेदं फलं लभ्यते? जानीहि” इत्याह। वनपालोपि पोतमेकमारुह्य नदीप्रवाहमनु पर्यवेक्षमाणः तमाप्रवृक्षं दृष्ट्वा राज्ञे न्यवेदयत्। राजा मन्त्रिणमाहूय “तस्मिन्नाप्रवणे वासाय सर्वमुपकल्पय” इत्याह।

एकद्वानि दिनान्यतीतानि। मन्त्री वासाय सर्वं समकल्पयत्। महति कस्मिन्नपि प्रवहणे मन्त्रिभिः अनुचरैः मृगयुभिश्च परिवृतो राजा नदीमार्गेण तमाप्रवणमासाद्य शिबिरं प्रविश्य आप्रफलानि सर्वाण्याहृत्य सर्वेभ्यो विततार। स्वयं चाभक्षयत्। सूर्योऽस्तं गतः। सर्वे तत्रैव शिबिरेषु शिष्टिरे।

राज्ञो वनप्रवेशं ज्ञात्वा वानराः रात्रावपि वृक्षशाखासु इतस्ततः लवन्ते स्म। परेद्युः प्रातर्मर्कटान् द्रावयितुमाज्ञा राज्ञा दत्ता। मृगयवो मर्कटान् वेद्नुमारभन्त। भीता मर्कटाः यूथपाय न्यवेदयन्। यूथपस्तानसान्वयत् — “अलं चिन्तया। नद्याः पारं यास्यामः। अयं आपदुत्तारणोपायः” इति।

एवमुक्त्वा दीर्घां दृढामेकां लतामानीय तस्या एकमग्रं वृक्षस्यैकस्य शाखायां बबन्ध। अपरमग्रं चाऽऽत्मनः कट्यां बबन्ध। ततः सर्वान् वानरानेकत्र सन्निवेशयवदत् — अहं वृक्षाग्रादुत्सृत्य नद्याः पारे वर्तमानस्य वृक्षस्य शाखाग्रं हस्ताभ्यां गृह्णामि। यूयं एकैकशो यावच्छीघ्रं लतामालम्ब्य नदीं तरत” इति। सर्वे तथेत्याहुः।

अथ यूथपतिर्वृक्षाग्रादुत्सृत्य पारे स्थितं वृक्षमुपजगाम। वृक्षे बन्धनाय लताया हस्तद्वयमूनमासीत्। अतः स्वयमेव वृक्षस्य शाखामालम्बे। एको वानरः प्रथमं लतामवलम्बमानो यूथपतिमाससाद। तस्य शरीरं पादौ

விந்யஸ்ய गन्तुं समकुचत्। यूथपः प्राह — “अलं सङ्कोचेन। नायमवसरो राजभावं पर्यालोचयितुम्। प्रजापालनमेव नः परमं लक्ष्यमधुना। तद्विस्रब्धं मयि पादं विन्यस्य शीघ्रं तरत” इति। ततो वानरा लतासेतुना नदीं तीर्त्वा पारं जग्मुः।

‘ராஜா சர்வமிதம் வானரவேஷிதம் தூரதः பश्यन्नासीत्। एको वानरोऽवशिष्टः। स यूथपेन बद्धवैरो दुर्बुद्धिः स्वमनस्येवमचिन्तयत् - “अहं लतया तस्य समीपं प्राप्य तस्योपरि वेगेन निपतन् तं शाखाग्रहणात् भ्रंशयामि। स जले निपत्य प्रियताम्” इति। एवं विचिन्त्य शनैर्यूथपमुपेत्यातिष्ठत्। यूथपस्तु “मित्र! शीघ्रमागच्छ। कियच्चिरं विलम्बसे? अतीव श्रान्तोऽस्मि” इत्याह।

दुष्टो मर्कटो यावद्बलं यूथपस्योपरि न्यपतत्। लता विच्छिन्ना। वानरराजः शाखामुन्मुच्य शिलायां न्यपतत्। तस्य पृष्ठास्थि भग्नम्। स भूमौ व्यलुठत्। दुष्टो मर्कटश्च लताग्रात् प्रवाहे पतितः तीरमागन्तुं न प्राभवत्। प्रवाहस्तमपाहरत्। सर्वे मर्कटाः दुःखिता यूथपं परिवार्यातिष्ठन्।

एतत् सर्वं दृष्ट्वा विस्मितो नृपतिर्मन्त्रिणं प्राह — “प्रकृतिरञ्जनो महान् यूथपः। साह्यं नः कर्तव्यम्। नदीतरणाय संविधेहि” इति। ततो मन्त्रिणाऽऽनीतैः पोटैः नदीं तीर्त्वा यूथपसमीपमेत्य राजा तमसान्वयत्। “महात्मा भवान् य एवं प्रकृतिरक्षणे श्रद्धालुः” इति प्रशंसा। वानरराजः “मया यत्कर्तव्यं तत्कृतम्। अलं प्रशंसया” इत्याह। “भवान् मया रक्षणीयः” इत्युक्त्वा राजा वैद्यानाजुहाव। यूथपस्तु “अलं श्रेमेण। अहं प्रसन्नोऽस्मि यन्मया प्रजाः रक्षिताः” इति यावद्बदति तावत् तस्य प्राणा निर्जग्मुः।

கடினபதவுரை: யூதபதி: கூட்டத்தலைவன் ஆகாரயத்
அழைத்தது கூட்டிற்று கிச: குரங்கு ஆசனா நெருங்கி

இருப்பதை वनं निकषा காட்டுக்கருகே निकषा இரண்டாம் வேற்றுமையைத் தழுவும் आवास: குடியிருப்பு प्रसूतायां பரந்துள்ள जालिक: மீன் பிடிப்பவன் धीवर: செம்படவன் राजकुलं அரண்மனை उपहृतु ஸமர்பிக்க दौवारिक: வாயிற்காப்போன் वनरक्षक: தோட்டக்காரன் विषदिग्धं விஷம் தோய்ந்தது. पोत: தெப்பம் उपकल्पय ஏற்பாடு செய் प्रवहणं தெப்பம் मृगयु: வேடன் शिष्यिरे கூடாரம் विततार வழங்கினான் शिष्यिरे படுத்தனர் प्लवन्तेस्म தாவின/மிதந்தன द्रावयितुं விரட்ட वेदधुं அம்புகளால் தாக்க आपदुत्तरणोपाय: ஆபத்தைக் கடக்கும் உபாயம் बबन्ध கட்டிற்று कटि: இடுப்பு एकत्र ஒரிடத்தில் उत्प्लुत्य எம்பிக்குதித்து एकैकरा: ஒவ்வொருவராக यावच्छीघ्रं முடிந்த அளவு விரைவாக पारं அக்கரை अवारं இக்கரை अवलम्बमान: பிடித்துக்கொண்டு आससाद அணுகிற்று समकुचत् தயங்கிற்று अवशिष्ट: மிகுந்து இருந்தது भ्रंशयामि தவறச் செய்கிறேன் प्रियतां இறந்துபோகட்டும் विलम्बसे தாமதிக்கிறாய் यावद्वलं பலமுள்ளவரை पृष्ठास्थि முதுகெலும்பு प्रकृतिरञ्जन: குடிமக்களை மகிழ்விக்கின்ற कर्तव्यं செய்யப்பட்ட வேண்டியது/கடமை संविधेहि ஏற்பாடு செய் आजुहाव அழைத்தான் यावद्वदति तावत् எதற்குள் சொல்கிறானோ அதற்குள். சொல்வதற்குள்.

पञ्चदशः पाठः — பாடம் 15

सुभाषितानि संपादयितुं

भूभुजाम्भुजानां च पत्रकोशवतामपि ।

दोषान्वयाद्व्यसनिनां संकुचन्ति ध्रुवं श्रियः ॥

தாமரைகள் உறைபோன்ற இலைகள் சூழ்ந்திருந்தும் இரவு கூடும்போது துன்பமடைந்து மலர்ச்சி குன்றி கூம்பிப்

போவதுபோல், அரசர்களும் கல்வியும் பொக்கிஷமும் நிரம்பி இருந்தாலும் கெட்ட குணங்களின் தொடர்பால் துன்புற்றுப் பெருமை குன்றிவிடுவர்.

गुणिनं या सौति सा किलावन्ध्या ।

நற்குணமுள்ளவனைப் பெற்றவளே மலடியாகாதவள்.

वृद्धिमियाच्चेत् जगद्देहदग्निः ।

வளர்ச்சிபெறுமாயின் நெருப்பு உலகைக் கொளுத்தும்.

माता सन्ताड्य पाययेद्दुग्धम् ।

அம்மா அடித்துப் பாலூட்டுவாள்.

परकीयोऽर्थः श्रेमेण रक्ष्यो हि ।

பிறரது பொருள் கஷ்டப்பட்டாவது காப்பாற்றத் தக்கதல்லவா.

श्रेयसि बहुलीभवन्ति विघ्नाश्च ।

நற்பணியில் இடையூறுகளும் அதிகமாகும்.

गौरपि वध्या हि याऽत्मनो हन्त्री ।

பசுவும் தன்னைக் கொல்ல வந்ததாயின் அழிக்கத்தக்கதே.

स्फुलिङ्गमपि निर्देह्यलालचयम् ।

நெருப்புப்பொறியும் வைக்கோல் குவியலைக் கொளுத்தி விடும்.

स्व-पर-बलेक्षा पुरैव खलु कार्या ।

தன் வலிவையும் பிறர் வலிவையும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது முன்னதாகவே செய்யத்தக்கதல்லவா?

अभ्यासः खेदमावहेत्कस्य?

பயிற்சி யாருக்குத்தான் துன்பம் தரும்?

महतां महिमा सुदुर्ग्रहो नितराम् ।

பெரியோரது பெருமை எப்படியும் அடக்கமுடியாதது.

चिन्त्यं ज्यैष्ठैः कनिष्ठकुशलमपि ।

மூத்தவர்களால் இனையவர்களது நன்மையும் கவனிக்கத் தக்கதே.

क्रुद्धा वृद्धिं परस्य नेहन्ते ।

கோபித்துக்கொண்டவர்கள் பிறரது பெருமையைப் விரும்ப மாட்டார்கள்.

आलस्यं हि मनुष्याणां शरीरस्थो महान् रिपुः ।

மனிதனுக்கு சோம்பலே உடலிலேயே குடியிருக்கும் எதிரி.

अनुसृत्य सतां वर्त्म यत्स्वल्पमपि तद्रह् ।

நல்லோரின் வழியைப் பின்பற்றி சிறிதளவு பணிபுரிந்தாலும் அது பெரிதாகிவிடும்.

सोत्साहानां नास्त्यसाध्यं नराणाम् ।

உற்சாகத்துடன் பணி புரிபவர்களால் பெறமுடியாதது ஒன்றில்லை.

क्रियासिद्धिः सत्वे भवति महतां नोपकरणे ।

பெரியோர்களின் பணி நிறைவேறுவது அவர்களது எண்ண வலிவாலாவதே தவிர துணைக்கருவிகளால் அல்ல.

स तु भवति दरिद्रो यस्य तृष्णा विशाला

मनसि च परितुष्टे कोऽर्थवान् को दरिद्रः ॥

எவனது எதிர்பார்வை எல்லையற்று விரிகிறதோ அவனே ஏழை. மனத்தில் போதும் என்ற நிறைவேற்படி எவன் செல்வந்தன்? எவன் ஏழை?

स्वजनविभक्ता हि याति शुक्प्रशमम् ।

எந்த மனவேதனையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் பகிர்ந்து
கொள்ளும்போது அடங்கிவிடும்.

चित्ते वाचि क्रियायां च साधूनामेकरूपता ।

எண்ணத்திலும் சொல்லிலும் செயலிலும் நல்லோர்கள் ஒரே
சீரானவர்கள்.

सत्यं धर्मश्चैतानि मा मा हासिषुः ।

உண்மை பேசுதலும் அறவழிச் செல்லுதலும் இவை
போன்றவையும் என்னைவிட்டு என்றும் அகலா
திருக்கட்டும்.

मा गृधः कस्यस्विद्धनम् ।

பிறரது பொருளைக் கவர முயலாதே.

उद्यमेन हि सिध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।

செய்யத்தக்கவை என எண்ணியவை அனைத்தும் உழைப்
பால்தான் பயன் தருகின்றன. மனக்கோட்டையால் அல்ல.

न कश्चिदपि जानाति किं कस्य शो भविष्यति ।

अतः शः करणीयानि कुर्यादथैव बुद्धिमान् ॥

நாளை என்ன நேரும் என்பதை எவரும் அறியார். அதனால்
நாளை செய்யவேண்டியதை அறிவாளி இன்றே செய்ய
வேண்டும்.

पृथिव्यां त्रीणि रत्नानि जलमनं सुभाषितम् ।

நாவரசிக்கு நல்ல குடிநீர், பசிக்கு உணவு, மனமகிழ்ச்
சிக்கு இனிய சொல் என உலகில் மூன்று ரத்தினங்கள்.

कोऽर्थः पुत्रेण जातेन यो न विद्वान् धार्मिकः ।

काणेन चक्षुषा किं वा चक्षुःपीडैव केवलम् ॥

அறிவாளியாக இல்லாதவனும் அறவழி செல்லாதவனு-
மான பிள்ளை பிறந்ததால் என்ன பயன்? பொட்டையான
கண்ணாள் எது கிட்டும். கண்வலி மட்டுமே .

विद्यया वपुषा वाचा वस्त्रेण विभवेन च ।

एभिः पञ्चवकारैस्तु नरः प्राप्नोति गौरवम् ॥

கல்வியாலும் உடலமைப்பாலும் பேச்சாலும் ஆடையாலும்
செல்வத்தாலும் ஆக (வித்யை வபு: வாக் வஸ்திரம் விபவம்
என்ற இந்த) ஐந்து வகாரங்களால் மனிதன் பெருமையைப்
பெறுகிறான்.)

यस्य धर्मविहीनानि दिनान्यायान्ति यान्ति च ।

स लोहकारमस्त्रेव श्वसन्नपि न जीवति ॥

எவனது நாட்கள் அறப்பணி அற்றவையாக வந்து போய்க்
கொண்டிருக்கின்றனவோ அவன் கருமானின் துருத்திபோல்
மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் வாழ்வதில்லை.

अस्माभिर्निर्मिता नीडाः चञ्चुमात्राहतैस्तृणैः ।

हस्तपादादिसंयुक्ता यूयं किमिति सीदथ ॥

(ஒரு பட்சி கூறுகிறது) அலகால் மட்டும் கொணரப் பெற்ற
புற்களால் எங்களால் கூடு தயாரிக்கப் பெற்றுள்ளது. கைகள்
கால்கள் முதலியவைகளோடு கூடிய நீங்கள் ஏன்
தளர்ச்சியுறுகிறீர்கள்?

क क्रीडति क चरति क करोति वृत्तिं

वारि क नाम पिबति स्वपिति क नाम ।

इत्थं मृगं निरपराधमबाधमानं

व्याधोऽनुधावति वधाय धनुर्दधानः ॥

மான் எங்கோ விளையாடுகிறது. எங்கோ அலைகிறது. எங்கோ
வாழ்கிறது. எங்கோ நீர் பருகுகிறது. எங்கோ தூங்குகிறது.

இப்படி தவறு புரியாததும் துன்பம் விளைவிக்காததுமான
மாணக் கொல்வதற்காக வேடன் வில்லேந்திய-
வனாகப் பின் துரத்துகிறான்.

काचः काञ्चनसंसर्गाद्धत्ते मारकतीं युतिम् ।
तत्त्वित्सन्निधानेन मूर्खो याति प्रवीणताम् ॥

கண்ணாடி தங்கத்துடன் பொருந்துவதால் மரகதப்பச்சை
ரத்தினத்தின் ஒளியைப் பெறுகிறது. அறிவாளியுடன்
இணைவதால் முட்டாளும் திறமைசாலியாகிறான்.

स्तोतव्यैः स्तूयते नित्यं सेवनीयैश्च सेव्यते ।
मत्तोऽधिकारेण जनो न जिह्तेति बिभेति वा ॥

யாரை இவன் பாராட்ட வேண்டுமோ அவர்கள் இவனைப்
பாராட்டுகிறார்கள். யாருக்கு இவன் பணிவிடை செய்யத்தகுமோ
அவர்கள் இவனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறார்கள். அதனை இவன்
உணர்ந்து கூசுவதோ தயங்குவதோ இல்லை. இவன் அதிகாரத்திமிர்
பிடித்திருக்கிறான்.

रोगार्दितः स्पृशति नैव दृशापि भोज्यं
तीव्रव्यथः स्पृहयते मरणाय जन्तुः ।
सर्वौषधेषु विफलेषु यदा विरौति
धान्यैर्धनेन च तदा वद किं करोति ॥

அவன் நோயால் துன்புறுபவன். அவன் கண்ணாடிகூட
உணவைத் தீண்டுவதில்லை. கடும் வேதனையுற்ற அவன்
தானே மரணத்தை வேண்டுகிறான். மருந்துகள் அனைத்தும்
பலனற்றுப் போயின. கூக்குரலிடுகிறான். அப்போது (அவன்
சேமித்து வைத்த) உணவுப் பொருளாலும் செல்வத்தாலும்
அவன் என்ன செய்வான்? சொல்வாய்.

जनसेवा तथा दीर्घा यथाऽऽस्ते द्रष्टुमेलनम् ।
तदा संक्षिप्यते सर्वं यदा द्रष्टा न विद्यते ॥

பார்வையாளர் கூடி நிற்குமளவு மக்கள் சேவைப்பணி
நீண்டு தொடரும். பார்வையாளர் இல்லையெனில்
அப்போது எல்லாம் சுருக்கப்பட்டுவிடும்.

बालः प्रभाते मध्याह्ने तरुणः स्यविरोऽस्तगः ।

दिने दिने दिनेशोऽपि क्रियते काललीलया ॥

(காலையில் இளஞ்சூரியனாக பகலில் முதிர்ந்தவனாக
அஸ்தமனத்தை அடையும்போது கிழவனாகச் சூரியனும்
அன்றாடம் காலத்தின் விளையாட்டால் நிலைமாற்றப்படுகிறான்.

न श्रुतेन न वित्तेन न वृत्तेन न कर्मणा ।

प्रवृत्तं शक्यते रोदधुं मनोभवपथे मनः ॥

காமவழியில் ஈடுபட்ட மனத்தைத் தடுத்து நிறுத்தக்
கல்வியாலோ செல்வத்தாலோ நடைமுறையாலோ
செயலாலோ முடியாது.

त्यागिना किं दरिद्रेण किं कुलीनेन पापिना ।

तुष्टेन किं कदर्येण दर्पान्धेन बुधेन किम् ॥

தியாகியாயினும் ஏழையாயின் என்ன பயன்?
நற்குலத்தில் பிறந்தவனாயினும் பாபச்செயல் புரிபவனாயின்
என்ன பயன்? மகிழ்ச்சியடைந்தவனாயினும் கஞ்சனனால்
என்ன பயன்? அறிவாளியாயினும் செருக்கால் குருடானால்
என்ன பயன்?

विकर्मणः प्रतीकारे कालोऽल्पीयानपेक्ष्यते ।

कालोऽनल्पस्तु तस्यैव साधीयस्त्वसमर्थने ॥

தவற்றைத் திருத்திக்கொள்ள மிகக்குறைந்த நேரமே தேவை.
ஆனால் அந்தத் தவற்றையே சரியானதெனச் சாதிக்கவோ
அதிக நேரம் தேவை.

नैष्टव्यं प्रसमं लब्धुं युक्तं प्रार्थनयेषितम् ।

प्रार्थनापि भवेद्द्रव्या सा चेदसमये कृता ॥

விரும்பியது எதையும் வன்மையால் அடையக்கூடாது. கேட்டுப் பெறுவதே நல்லது. கேட்பதும் தவறான நேரத்தில் அமைந்தால் இகழத்தக்கதே.

सुजनोऽपि कुप्यतितरां अनवसरज्ञेन याचितः सुहृदा ।

நல்லிதயம் படைத்த நண்பனானும் தருணமறியாமல் வந்து யாசிப்பானேயாகில் நல்லவனும் அவனிடம் கோபிப்பான்.

सर्वात्मनाऽनृतं यत्तज्जय्यं सुविहितैः क्रमैः ।

अनृतं सत्यसंमिश्रं दुर्जयं कुशलैरपि ॥

முழுவதும் பொய்யானதை நன்கு முறைப்படி அமைந்த செயல் முறைகளால் வென்றுவிடலாம். உண்மையோடு கலந்த பொய்யோ மிகவும் நிபுணனானும் வெல்வதற்கு எளிதல்ல.

अनभिज्ञैरवज्ञातो विदेशे यथलं हिया ।

स्वगेहे चेत्तथाभूतो यतस्व तदपोहने ॥

வெளிநாட்டில் (உன்னை) அறியாதவர்களால் நீ மதிக்கப் படவில்லையேயானால் வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை. தன் வீட்டிலேயே அப்படியானால் அதை மாற்ற முயல்வாய்.

स्तुतौ धने जीविकायां मुग्धः परिजने यदि ।

तर्हि न प्रभवेः स्यातुं न्याय्ये पथि चिरं स्थिरः ॥

புகழிலோ செல்வத்திலோ உத்தியோகத்திலோ உற்றார் உறவினரிலோ நீ மயங்கி நிற்பாயேயானால் நேர்மையான பாதையில் சலனமின்றி நிலைத்து நிற்கமாட்டாய்.

समुदाये सुघटिते मणिवत्स्वचितो लसेः ।

अन्यथा लक्ष्यहीनस्त्वं धूलिवद्गगने भ्रमेः ॥

நன்கு அமைந்த சமுதாயத்தினுள் ரத்தினம்போல்
பதிவாயேயானால் ஒளிவிடுவாய். இல்லாவிடில்
இலக்கில்லாமல் தூசிபோல் வானில் சுழன்று
கொண்டிருப்பாய்.

शिलाभिश्च प्रहरते ददात्यप्रतरुः फलम् ।

वचसा तुदते तस्मै न दयाः सूनृतं वचः ॥

கற்களால் தன்னை அடித்தவனுக்கே மாமரம் கனியைத்
தருகிறது. வாயால் மட்டும் உன்னைத் துன்புறுத்திய
அவனுக்கு இனிய சொல்லைக்கூடத் தரமாட்டாயா?

कार्याणां कर्मणां पारं यो गच्छति स बुद्धिमान् ।

செய்யத்தக்க செயலின் எல்லையை அடைபவனே அறிவாளி.

आशाया ये दासास्ते दासाः सर्वलोकस्य ।

आशा येषां दासी तेषां दासायते लोकः ॥

ஆசைக்கு அடிமைபூண்டவர்கள் எல்லோருக்கும்
அடிமையாவார்கள். ஆசையாருக்கு அடிமையோ அவருக்கு
உலகமே அடிமை.

आशादीपं करे धृत्वा पश्यन्स्वस्य हिताहितम् ।

कृत्यं स्वं निर्वहन्धृत्या स्वलक्ष्यं प्राप्नुयाज्जनः ॥

எதிர்பார்வை எனும் தீபத்தைக் கையில் ஏந்தித் தனக்கு
ஏற்றதா ஏற்கக்கூடாததா என்பதை ஆராய்ந்து உறுதியுடன்
தன் பணியை பொறுப்புடன் செய்பவன் தன் இலக்கை
அடைவான்.

न परं पीडयेद्वाचा सुहृद्वत्तेन संवसेत् ।

प्रेम्णा परिचरेत्काले स्वं स्वं काममवाप्नुयात् ॥

மற்றவனுடன் நண்பன்போல் கூடிப்பழக வேண்டும். அவனைச் சொல்லால் அவமதிக்கக் கூடாது. அவன் எதிர்பார்க்கும்போது அன்புடன் உதவ வேண்டும். தான் விரும்பியதை எளிதில் பெறலாம்.

न हि वैरेण शाम्यन्ति शाम्यन्तीह कदाचन ।

अवैरेण तु शाम्येयुः एष धर्मः सनातनः ॥

விரோதியை விரோதத்தால் அடக்க முடியாது. எப்போதோ ஒருசமயம் விரோதம் அடங்கலாம். அன்பால் விரோதம் அடங்கும். இது பழமையான நேர்வழி.

सदयं हृदयं यस्य भाषितं सत्यभूषितम् ।

कायः परहिते सक्तः शान्तिस्तस्मिन्प्रतिष्ठिता ॥

மனத்தில் பரிவும், செயலில் உண்மையும், உடலில் பிறருக்கு உதவுவதில் நாட்டமும் இருந்தால் அவனிடம் மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் குடிகொண்டிருக்கும்.

यान्ति न्यायप्रवृत्तस्य तिर्यञ्चोऽपि सहायताम् ।

अपन्यानं तु गच्छन्तं सोदरोऽपि विमुञ्चति ॥

நேர்மையுடன் நடப்பவனுக்கு வாயில்லாப் பிராணியும் உதவும். நேர்மையற்ற வழியில் செல்பவனைக் கூடப் பிறந்தவனும் கைவிடுவான்.

छायामन्यस्य कुर्वन्ति तिष्ठन्ति स्वयमातपे ।

फलान्यपि परार्थानि वृक्षाः सत्पुरुषा इव ॥

பிறருக்கு நிழல் தருகின்றன. தான் வெயிலில் நிற்கின்றன. தனது கனிந்த பழத்தையும் பிறரது உடைமையாக்குகின்றன. இந்த மரங்கள் நல்ல மனிதர்களைப் போல் அல்லவா?

கடந்த பல ஆண்டுகளில் இதன் மூலம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தாமே ஆங்காங்கு ஆரம்ப வகுப்புகளை தொடங்கி எமது சேவையில் பங்கு கொண்டுள்ளனர். அவர்களது ஈடுபாடு பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் வெளியான பாடங்களைமட்டும் தனியே தொகுத்து ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா என்ற 6 பாகங்கள் கொண்ட தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது. இவை அவ்வப்போது பெறும் அனுபவங்கள் மூலம் மறு பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளன. தற்போது முதல் பாகத்தின் எட்டாம் பதிப்பு வெளியாகிறது. இவற்றின் துணைகொண்டு ஸம்ஸ்கிருதத்தை எழுத்துப் பயிற்சியில் தொடங்கி காவியங்கள் வரை எளிதில் கற்கலாம்.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா என்ற தொகுப்பை பெறுபவர்கள் அவற்றில் வெளியாகியுள்ள பாடங்களைப் பயின்று பாடங்களின் இறுதியில் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள பயிற்சிகளைத் தாமே எழுதி புக் போஸ்டு மூலம் Book-post Posted under clause 114 (8) of P & T Guide : PUPILS EXERCISE என்று உரைமீது குறிப்பிட்டு (உரையின் வாயை ஒட்டாமல்) எமக்கு அனுப்பினால் திருத்தி அனுப்புகிறோம். சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் தருகிறோம். இந்தச் சேவையைப் பெற விரும்புபவர்தபால் செலவிற்கென ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாகம் ஒன்றுக்கு ரூ 20-00 அனுப்பவும். மேலும் தாங்கள் விரும்பும் தொகையை நன்கொடையாக அளிக்கலாம்.

சந்தா அனுப்ப

பயிற்சிகள் அனுப்ப

ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொஸைடி,
98-99, லட்சர்ச் ரோடு,
சென்னை 600 004.

ஆசிரியர், 'ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ'
22. வீரேச்வரம் அப்ரோச் ரோட்,
ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி 620 006.

ஸம்ஸ்கிருதத்தை எளிதில் கற்க எமது பாட நூல்கள்

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா ரூ.

1-6ம் பாகம் ஒவ்வொன்றும் 25-00

ஸம்ஸ்கிருத அகராதி தமிழில்
பொருளுடன் 120-00

சப்தமஞ்சரீ 25-00

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ ஆண்டு இதழ்களின்
தொகுப்பு 10, 11, 12, 13, 14, 16, 40-00

17, 18, 19, 20, 21, 22, ஒவ்வொன்றும் 40-00

பதிவுத்தபால் மூலம் அனுப்பப்படும் ரூ. 30/-

முன் பணமாக MO. அல்லது D.D. யில்
அனுப்பவும்.

ஸம்ஸ்கிருத ஸ்ரீ ஆண்டுச்சந்தா ரூ. 40-00

ஆயுள் சந்தா ரூ. 400-00

தொடர்பு கொள்ள முகவரி :-

ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொஸைடி,

98-99, லக்ஷ்மீ ரோடு, மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

Lasertypeset & Printed at :

V.K.N. ENTERPRISES,

8/1, Dr. Rangachari Road, Mylapore, Chennai-4, ☎ 495 0775.